

ONSDAGEN DEN 22 OKTOBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Ändringar av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel - Piratkopiering av läkemedel (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är en gemensam debatt om

– betänkandet av Françoise Grossetête, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2001/82/EG och direktiv 2001/83/EG när det gäller ändringar av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel (KOM(2008)0123 – C6-0137/2008 – 2008/0045(COD)) (A6-0346/2008), och

– kommissionens uttalande om piratkopiering av läkemedel.

Françoise Grossetête, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag varmt gratulera rådet, kommissionen och skuggföredragandena för deras samarbete i detta ärende om ändringar avseende godkännanden för försäljning av läkemedel.

Alla läkemedel bör kunna omfattas av samma kriterier för utvärdering, godkännande och administrativ behandling av ändringar, oavsett enligt vilket förfarande de godkännts. Dessa ändringar gäller exempelvis produktionsprocessen, införandet av en ny terapeutisk indikation, uppdatering av bipacksedlar eller administrativa förändringar, och de måste obligatoriskt rapporteras till de behöriga myndigheterna av innehavaren av godkännandet för försäljning av ett läkemedel.

Den nuvarande administrativa behandlingen av ändringar har visat sig vara alltmer ineffektiv och tillfredsställer varken myndigheterna eller läkemedelsindustrin i allmänhet. Det är alldeles för mycket byråkrati vilket drabbar patienterna eftersom tillgången till de bästa läkemedlen försenas.

En växande del av läkemedelsindustrins administrativa arbete ägnas åt dessa ändringar. För ett medelstort företag som framställer generiska läkemedel och som har mer än 400 registrerade produkter uppgår det totala antalet ändringar till mer än 4 000 per år. För ett stort företag är denna siffra omkring 19 000. Ändringar av rent nationella godkännanden sker enligt regler som varierar mellan medlemsstaterna och som skiljer sig från EU:s bestämmelser.

Eftersom 80 procent av alla läkemedel, såväl humanläkemedel som veterinärläkemedel, godkänns enligt ett nationellt förfarande får denna utvärdering stor betydelse för EU:s läkemedelsmarknad. En och samma ändring av produkter som godkännts genom nationella förfaranden i olika medlemsstater behandlas alltså på olika sätt när det gäller det underlag som ska lämnas in och även i fråga om utvärderingsförfarandet.

Denna situation får flera negativa konsekvenser: De behöriga myndigheterna och läkemedelsföretagen drabbas av en extra och omotiverad administrativ belastning. Det blir också svårt att planera det praktiska genomförandet av ändringarna. Dessutom uppstår stora skillnader när det gäller tidpunkten för införandet av ändringar i produktresumén och bipacksedeln avsedd för vårdpersonal och patienter, vilket påverkar det sätt på vilket den inre marknaden för läkemedel fungerar i allmänhet. Slutligen drabbar det patienterna eftersom införandet av vissa ändringar för att förbättra ett läkemedels effektivitet kanske försenas eller, ännu värre, inte alls genomförs.

Huvudsyftet med mitt betänkande är därför att åstadkomma en förenkling och en harmonisering av reglerna när det gäller dessa ändringar av godkännanden för försäljning av läkemedel. Med detta nya direktiv kommer situationen att bli enklare, tydligare och mer flexibel för alla berörda. Reglerna om ändringar av villkoren kommer att vara desamma överallt, oavsett typ av godkännande – det kan vara ett nationellt godkännande, ett ömsesidigt erkännande eller ett centraliserat erkännande av ett läkemedel.

En förenkling av dessa ändringar skulle leda till att de omfattades av samma kriterier för godkännande, administrativ behandling och övervakning av de ändringar som genomförs, oavsett enligt vilka rättsliga förfaranden läkemedlen godkännts.

Jag har dessutom föreslagit ännu en förändring av systemet när en ändring berör flera godkännanden för försäljning. I sådana fall måste man införa möjligheten att lämna in en enda ansökan för alla dessa godkännanden för försäljning.

Herr talman! Jag vet att Günter Verheugen kommer att tala efter mig, om piratkopiering av läkemedel. Vi har stora förväntningar på hans uttalande eftersom det är viktigt för detta förslagspaket som ska läggas fram för oss, som också omfattar piratkopiering av läkemedel. Vi har sett fram emot det länge. Piratkopiering av läkemedel är ett brott som drabbar folkhälsan. Det är viktigt att Günter Verheugen berättar för oss vilket stadium han befinner sig i, eftersom vi är angelägna om att få se denna text. Hur som helst erbjuder vi honom vårt fulla stöd.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Dagens debatt sker mot bakgrund av att utvecklingen inom hälso- och sjukvården förändras en hel del.

Den utveckling jag avser är det allt större antalet äldre medborgare i vårt samhälle, vars främsta intresse kommer att vara hälsofrågan. Detta är förståeligt. Ju fler äldre medborgare i samhället – och denna grupp kommer att fortsätta växa – desto viktigare blir hälsofrågan, hur man hanterar vården av dessa människor, behandlingar och läkemedel, och desto viktigare blir också frågan om hur man ser till att dessa människor får den information de behöver, inte bara för att bevaka sin hälsa utan också göra vad som krävs för att fortsätta vara friska. Detta är bakgrunden till dagens debatt.

Den fråga som vi i dag behandlar är förordningen om ändringar av villkor för godkännande. Jag är mycket nöjd med att vi har nått en kompromiss i detta avseende. I förordningen regleras de ändringar som krävs – det kan vara av folkhälsoskäl eller ekonomiska skäl – efter det att ett läkemedel redan har godkännts. Vi kan inte bara stå och se på medan ändringar – av alla de slag – görs av läkemedel efter det att de godkännts. Det är självklart att det krävs reglering och kontroll. Ledamöternas beslut i dag kommer att vara ett betydelsefullt bidrag för att se till att läkemedel även i framtiden är säkra och effektiva.

Den befintliga lagstiftningen har lett till ett antal problem, som vi har analyserat. Gällande lagstiftning innebär exempelvis en omfattande finansiell och administrativ belastning för alla berörda parter. Detta kan leda till att vissa ändringar inte genomförs – det har vi exempel på – trots att de i sig är nödvändiga i patienternas intresse.

Det har till exempel funnits fall med läkemedel som behöver utvecklas ytterligare i ett visst läge, men så har inte skett eftersom kostnaderna för att ändringarna ska gå igenom godkännandeförfarandet är alltför höga. Av denna anledning är det mycket viktigt att det förslag som ska antas här i dag innebär en förbättring av den befintliga lagstiftningen vad avser enkelhet, precision och flexibilitet. Detta betyder också att denna lösning är i enlighet med vår agenda för bättre lagstiftning.

Jag vill innerligt tacka Françoise Grossetête och alla som har bidragit till hennes betänkande, för deras arbete med detta svåra ärende. Jag vill också tacka Europaparlamentet för det massiva stöd som parlamentet redan har gett mig vid många tillfällen i kampen mot förfalskade läkemedel. Jag förstår att Françoise Grossetête väntar otåligt på att förslaget ska antas, och jag är också otålig, men även i detta fall är givetvis kvalitet viktigare än att det går fort. Alldeles strax ska jag säga något om tidtabellen. Parlamentets påtryckningar i kampen mot förfalskade läkemedel är viktiga och till stor hjälp. Ni ska inte tro att jag har någonting emot dem – tvärtom, de gör att jag känner mig starkare.

Hur ser nuläget ut? För närvarande tvingas vi kämpa mot en oroväckande ökning av förfalskade läkemedel som upptäcks i själva EU. Vi har tidigare antagit att EU var ett transitområde för olagliga läkemedel som var avsedda för tredjeländer. Jag minns att när vi diskuterade frågan här för första gången så ansåg jag att detta i själva verket inte var ett problem för Europa utan snarare för Afrika och övriga mindre utvecklade delar av världen.

Situationen har förändrats – detta har nu blivit ett problem för oss också. Den europeiska marknaden har i allt större utsträckning blivit ett slutmål för förfalskade läkemedel. Detta utgör ett mycket allvarligt hot mot folkhälsan och kan kosta många liv, och kommissionen är därför fast besluten att agera.

Parlamentets mycket viktiga resolution av den 12 juli 2007 innehöll ett mycket viktigt uttalande, som också jag grundar mina överväganden på, nämligen "att varumärkesförfalskning av läkemedel inte är en patentfråga

som sådan". Detta är mycket viktigt att notera. Det vi diskuterar här är inte immateriella rättigheter eller patenträttigheter utan straffbara handlingar. Varumärkesförfalskning av läkemedel utgör ett brott antingen det berörda läkemedlet fortfarande omfattas av ett patent eller inte, så den aspekten är helt irrelevant i detta avseende. Varumärkesförfalskning är varumärkesförfalskning, och när det gäller läkemedel bör det alltid räknas som kriminellt.

Vidare säger parlamentet att "åtgärder för att tackla piratkopieringen måste tas inom straffrättsområdet ... och narkotikalagstiftningen, genom att stärka de nationella myndigheternas regleringskapacitet, inte genom att öka skyddet för immateriella rättigheter". I sitt arbete med förslaget om kampen mot förfälskade läkemedel har kommissionen väglets just av de överväganden som ni ledamöter har lagt fram.

Under de kommande veckorna kommer kommissionen att lägga fram lagstiftningsförslag för att förstärka de befintliga rättsliga ramarna. Avsikten är att säkerställa, med en till visshet gränsande sannolikhet, där så är möjligt, inga fler förfälskade läkemedel kan smugglas in i den lagliga leverans- och distributionskedjan. Som ni känner till har kommissionen ännu inte tagit itu med det förslaget. Jag har inte ens lagt fram det för kommissionen ännu, eftersom ett stort antal mycket svåra frågor ännu måste klaras ut, och jag skulle också vilja ta med resultatet av dagens debatt i mitt slutliga beslut om förslaget. Jag kan dock redan nu beskriva de viktigaste beståndsdelarna, själva grundvalen.

Som redan har nämnts måste först och främst distributionskedjan stärkas. Vi måste därför se till att det är möjligt att verifiera att varje enskilda förpackning är äkta under hela tiden på sin väg från tillverkaren till konsumenten, dvs. patienten. För att uppnå detta krävs att förpackningens och läkemedlets ursprung kan spåras när som helst under hela resan från tillverkaren till patienten. Ni kan gissa vad detta innebär. Det är ett mycket långtgående krav som kommer att leda till hårda krav på alla länkar i distributionskedjan, från tillverkaren till apoteket, och det kommer att kräva storskaliga investeringar. Det gläder mig dock att alla berörda parter anser att det är riktigt och nödvändigt, och att de tekniska lösningarna för spårbarhet för läkemedel faktiskt finns.

För det andra måste reglerna för produkter som hanteras av importörer vara kristallklara, och alla berörda parter måste bli föremål för strängare övervakning. Här måste det klargöras att det givetvis kan vara större risk vid våra gränser än inom EU, dvs. att det finns en risk för att falska läkemedel förs in i EU utifrån. Detta är ett problem som bäst bekämpas direkt vid de yttre gränserna. Förslaget kommer därför också att innehålla relevanta förbättringar.

Slutligen är det viktigt att se till att de aktiva beståndsdelarna, dvs. de viktigaste ingredienserna i läkemedlet, tillverkas i enlighet med lagstiftning om säkerhetsnormer som motsvarar EU:s säkerhetsnormer. Varför skulle detta vara ett problem? Jag blev förresten förvånad när jag såg att de aktiva beståndsdelarna, de viktigaste ingredienserna i läkemedel, mycket ofta, till och med i vanliga fall, kommer från utomeuropeiska länder, tredjeländer. I detta avseende måste vi se till att de aktiva beståndsdelarna, var de än produceras, tillverkas enligt samma normer som dem vi har. Detta kommer i sin tur att bli en mycket ambitiös och svår uppgift.

Jag anser dock att EU, i den globaliserade värld vi lever i, behöver en dynamisk, konkurrenskraftig läkemedelsindustri för att dra fördelar av de möjligheter som globaliseringen erbjuder. Men vi måste också hantera de utmaningar för folkhälsan som detta för med sig.

Det kommande förslaget från kommissionen kommer att vara sansat, klokt och balanserat, men också bestämt och tydligt där så krävs. Vårt samhälle har rätt till effektivaste möjliga skydd mot förfälskade läkemedel. Mycket snart, inom bara några veckor, kommer vi att kunna diskutera kommissionens förslag. Jag kommer då att be er att bedöma det just på grundval av följande princip: gör vi vårt bästa för att på ett effektivt sätt skydda EU-medborgarna mot förfälskade produkter?

Petya Stavreva, föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling. – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det betänkande vi diskuterar i dag handlar om några mycket viktiga frågor om harmonisering av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel. Som föredragande för yttrandet från Europaparlamentets jordbruksutskott vill jag framföra mitt stöd för kommissionens förslag. Hittills har endast en liten andel av läkemedlen omfattats av EU:s lagstiftning. Läkemedel som endast har fått nationellt godkännande för försäljning omfattas inte av den nuvarande gemenskapslagstiftningen om ändringar och lyder därför under olika särskilda nationella lagar. Detta är ineffektivt och dyrt för ekonomin och hindrar dessutom den inre marknaden från att fungera smidigt.

Ett genomförande av det föreliggande direktivet skulle ge en rättslig grund för harmonisering och skapa stora fördelar för konsumenterna och branschen. Det skulle också göra det möjligt att snabbare få tillgång

till de senaste läkemedlen i alla medlemsstater. Bristen på harmoniserad lagstiftning innebär att varje land tillämpar sina egna, särskilda nationella regler. Denna situation ger upphov till byråkrati, hinder och svårigheter för den inre marknaden eftersom det leder till olika säkerhetskriterier. Medlemsstaternas kostnader för genomförandet av den nya lagstiftningen bör särskilt uppmärksammas. Jag tror inte att länderna i Europa kommer att kunna ändra sin interna lagstiftning inom de korta tidsfrister som står till buds för att anpassa sig till dessa ändringar, som kommer att leda till högre kostnader.

Jag vill gratulera föredraganden, och jag uppmanar er att rösta för Françoise Grossetêtes betänkande.

Cristina Gutiérrez-Cortines, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! I denna fråga vill jag göra två saker: först gratulera kommissionen och Françoise Grossetête, och därefter tala om subsidiaritet.

Jag har ofta kritiserat EU i detta avseende, t.ex. i samband med tjänstedirektivet och även detta angrepp mot apoteken i avregleringens namn. I dessa fall har Europeiska kommissionen gått in på områden som egentligen faller under subsidiaritetsprincipen, som har utvecklats för varje enskilt samhälle och som man är nöjd med i det samhället. Med andra ord, EU:s inblandning kan skada det som fungerar effektivt, såsom apoteken.

I det föreliggande fallet menar jag dock att betänkandet måste välkomnas, med tanke på att det utgör det enda sättet att kontrollera kvalitet och garantera en god hälsa. Varför? Anledningen är att det, utan en gemensam kontrollpunkt för alla läkemedel, finns alltför många vägar som står öppna, och systemet är mycket mer sårbart för att skadliga eller otillåtna produkter nästlar sig in. Detta gäller också för frågan om aktiva beståndsdelar, som Amalia Sartori och jag lade fram en resolution om förra året, som jag ser att kommissionen har tagit upp.

Jag anser därför att detta är ett bra förslag som kommer att åtgärda mycken byråkrati och erbjuda skydd för samhället. Jag välkomnar också betoningen på information. I ett samhälle med den patientrörlighet som vi har, där patienter enkelt kan resa och få behandling och där många äldre bor i andra länder än sina ursprungsländer, är det viktigt att läkare och sjukvårdspersonal kan få tillgång till samma information och kriterier i sitt arbete.

Dagmar Roth-Behrendt, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill innerligt tacka Françoise Grossetête för hennes arbete med detta betänkande. Det har varit ett nöje att arbeta med henne, och hon har utan tvivel uppnått två saker med den kompromiss hon har åstadkommit. För det första har hon gjort ett förfarande enklare och mindre byråkratiskt, och för det andra har hon tillfredsställt behov och krav från småföretag i enskilda medlemsstater med rent nationella system och godkännanden på ett flexibelt sätt, och därigenom gjort dem en stor tjänst.

Françoise Grossetêtes betänkande är också kopplat till patientsäkerhet, och det är en annan fråga som vi diskuterar i dag. Vi talar om säkerheten för enskilda individer i vidare mening, patientsäkerhet. Kommissionsledamot Verheugen framhöll, mycket riktigt, att människors behov av hälso- och sjukvård och rädsla för sjukdom har vuxit, med den åldrande befolkningen. Rädslan i samhället har vuxit under en lång tid, och det är upp till oss, i den mån vi har kompetens och förmåga, att hålla den rädslan på en lägsta nivå, eller att ta itu med den eller åtgärda den så långt möjligt.

Många av de åtgärder som krävs för att nå detta mål är åtgärder som vi har befogenhet att vidta och som vi kan ge råd om. En fråga bland många andra är utan tvivel patientinformation och säkerheten hos läkemedel. Patienterna har rätt att få fullständig information om sin sjukdom, och om de har fått fullständig information och kan agera på samma nivå som praktiserande läkare, så måste de ha rätt till säkra läkemedel och säkra behandlingsmetoder.

Så är inte fallet i EU just nu, och vi är medvetna om att detta är en växande fara. Jag är inte mycket för att vara dramatisk – ibland kan jag bli ganska känslomässig, men jag brukar inte vara dramatisk. Jag är också den sista att injaga rädsla. Men jag skulle ändå akta mig för att förbise eller blunda för ett problem som faktiskt finns. Bankkrisen är ett bra aktuellt exempel på vad som händer om vi låter bli att lösa små problem som vi kan lösa, om vi väntar alltför länge: vi upptäcker att vi besegras av en jättevåg nästan av tsunamistorlek.

Det är därför jag tackar kommissionsledamot Verheugen för hans ord här i dag och också uppmanar honom att verkligen hålla dem och bekämpa förfälskade läkemedel. Det finns inga enkla lösningar på det här problemet, och de som menar att patientsäkerhet och läkemedelsäkerhet är en fråga som bara gäller parallellhandeln – jag sneglar upp mot läktaren, men det är förmodligen lite för tidigt för företrädarna för parallellhandel – har ett alltför inskränkt synsätt och förolämpar min och mina kollegers intelligens.

Vad vi måste sträva efter här är att skydda patienterna. Detta kan göras genom olika åtgärder, exempelvis genom att kontrollera att läkemedelsförpackningen är obruten. Vad skulle ni säga om ni stod inför att köpa en produkt i ert hemland med en förpackningstext på ett språk som ni inte förstår, med bara en liten klisterlapp på och små, itudelade blisterförpackningar inuti? Skulle ni ha förtroende för produkten? För min del slutade det med att jag bara fick tag på en sådan förpackning, som innehöll en medicin som jag behövde akut, och jag kan berätta för er att jag inte kände förtroende för den. Detta är något som vi måste förbjuda, och jag är säker på att parallellimportörerna – för de tror uppenbarligen att vi vill hota deras försörjning, vilket inte är fallet – kommer att vara tillräckligt intelligenta för att hitta ett alternativ. De kommer att ta fram nya förpackningar eller åtminstone sluta dela upp blisterförpackningar.

Som kommissionsledamot Verheugen framhöll finns det tekniska lösningar. Läkemedelsindustrin är förberedd för ett fullständigt spårbarhetssystem, med en streckkod som möjliggör spårning av varje läkemedel. Dessutom finns det ett pilotprojekt. Schweiz och Belgien har visat att det är möjligt. Det är vår uppgift att ge patienterna denna säkerhet.

Slutligen vill jag säga något om beståndsdelar, och det gäller inte bara förfalskade läkemedel. Som ni känner till har det varit en stor skandal med Heparin – ett blodförtunningsmedel. När människor använder ett förfalskat läkemedel kan de dö – det är oerhört farligt. Vi fick dessa förfalskade läkemedel från Kina. Det är också vår uppgift att se till att inga förfalskade preparat eller aktiva beståndsdelar produceras av våra handelspartner från tredjeländer och att våra marknader skyddas ordentligt.

För detta ändamål krävs två saker: vi måste skydda våra gränser ordentligt, vi behöver spårbarhetssystem och vi måste säkerställa säkerheten i dessa länder.

Talmannen. – Donato Tommaso Veraldi har fått ordet för ALDE-gruppen, men jag har fått veta att han inte är här och jag anmodar därför ... där är ni ju. Ni gömde er någon annanstans.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag är inte Donato Tommaso Veraldi utan Marios Matsakis. Jag kommer att tala senare för ALDE-gruppen, och jag undrade om jag skulle kunna få ta i anspråk den tid som tilldelats min kollega Donato Tommaso Veraldi, i hans frånvaro.

Talmannen. – Jag beklagar, men vi måste hålla oss till talarordningen. Jag kommer att ge er ordet när det är er tur.

Alessandro Foglietta, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill framföra mitt stöd för detta betänkande som ligger helt i linje med EU:s åtagande om bättre lagstiftning sedan många år. Det nya systemet med godkännanden för försäljning av läkemedel kommer att avsevärt förenkla förfarandet för smärre ändringar eller nya vetenskapliga upptäckter, och utgör en påtaglig lättnad av den tekniska och administrativa belastningen för företagen.

Allt detta ligger i linje med målen i Lissabonstrategin som lanserades av EU-institutionerna vid början av det nya millenniet. Där fastställs bättre lagstiftning som en av hörnstenarna för tillväxten i ekonomin och sysselsättningen i Europa. Det går inte att förneka att våra företags konkurrenskraft blir lidande av de överdrivna kraven i form av lagstiftning och byråkrati som har ackumulerats under de senaste årtiondena, och att konsekvenserna av detta blir en allt större belastning som är ohållbar för små och medelstora företag vilka utgör ryggraden i den nationella produktionen i många medlemsstater.

Vad mera är, just nu, när den internationella krisen hotar att kväva vår ekonomi, så kan vi inte tillåta oss att skapa ännu större nackdelar för våra företag, med bortkastade utgifter och administrativa långbänkar. Viljan att effektivisera lagstiftningen måste uppfattas som en skyldighet och ett åtagande som inte får försummas. Det gläder mig att rådet också har accepterat Europaparlamentets begäran om att skydda små och medelstora företag genom att undanta godkännanden för läkemedel som utfärdats av medlemsstater före 1998. Därmed slipper små och medelstora företag göra ännu större insatser för att efterleva den gällande lagstiftningen.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Först av allt vill jag framföra mitt tack till föredraganden för ett så omfattande arbete med detta betänkande, och särskilt för de framgångsrika insatserna, eller jag kanske borde säga de eventuellt framgångsrika insatserna, i förhandlingarna om en kompromiss med rådet och kommissionen. Jag vill också tacka kommissionen för att den riktar sina insatser mot en enhetligare administration på området för godkännande av läkemedel och också för att dessa insatser bör leda till en högre säkerhet för patienterna.

Det är uppenbart att det är nödvändigt med en harmonisering på EU-nivå av lagstiftningen om registrering av läkemedel. Vi behöver enhetliga administrativa regler för alla läkemedel på den inre marknaden, så att vi

kan förhindra negativa effekter på människors hälsa. Jag välkomnar därför varmt syftet med detta förslag, att se till att alla läkemedel på marknaden underställs samma kriterier, inklusive läkemedel som har godkänts endast på nationell nivå. Jag skulle vilja se närmare på frågan om rent nationell registrering. Även om jag stödde enhetliga kriterier utan undantag så menar jag att texten i ändringsförslag 36, där man medger fortsatt tillämpning av nationella regler för läkemedel som har registrerats enbart på nationell nivå och godkänts före den 1 januari 1998, inte bör vara något hinder för en harmonisering på EU-nivå. Den är så genomtänkt och innehåller tillräckliga garantier, såsom kravet på information till kommissionen om beslut om att fortsätta tillämpa nationella bestämmelser eller kravet på en övergång till gemenskapsförordningar ifall ett läkemedel redan har registrerats i en annan medlemsstat.

Genomförandet av en enda ansökan för en eller flera identiska ändringar av villkoren kommer att medföra en stor lättnad för de stora läkemedelsbolagen, och det är verkligen bra. Jag är dock inte så säker på att den positiva effekten kommer att bli en minskad administrativ belastning i de enskilda medlemsstaterna. Det finns en negativ effekt som vi kanske kommer att kunna eliminera i framtiden. Trots de smärre förbehåll som jag har uttryckt här anser jag att den text som har utvecklats under debatten är ett positivt steg på området för registrering av läkemedel. Med tanke på hur svårt det var att uppnå denna kompromiss rekommenderar jag, som skuggföredragande, mina kolleger i den politiska gruppen att godkänna förslaget. Bortsett från allting annat finns också ett praktiskt skäl, nämligen om detta direktiv inte går igenom vid den första behandlingen i år kommer det tjeckiska ordförandeskapet att tvingas hitta en lösning på dessa mycket svåra frågor. Därför har vi ett tillfälle nu.

Talmannen. – Jag vill framhålla att det inte är talmannen som har varit snäll och gett utökad talartid, utan gruppen. Kanske berodde det på den stundande helgen.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Det finns mycket som människor vill veta om läkemedel innan de tar dem eller ger dem till sina djur: att de är säkra och effektiva, att de har ett etiskt ursprung och hur de växelverkar med andra läkemedel. Detta bör vara i fokus för godkännandeprocessen. Rent affärsmässigt vill företagen veta att deras investeringar är trygga. Förenkling betyder inte att man är släpphänt utan att man håller sig till det viktiga.

När jag nu talar om godkännande vill jag uppmärksamma kommissionen på att hexafluorkiselsyra tillsätts i dricksvattnet på Irland och att det ännu inte är godkänt över huvud taget. Det har inte gjorts några försök, inte av någon irländsk regering, att erhålla något som helst godkännande, och ändå är det den mest utbredda medicinen på hela Irland. Om vi menar allvar med godkännanden och att rätta till godkännandeprocessen för att göra den effektivare och säkrare, måste vi ta itu med detta uppenbara missbruk av processen.

Irena Belohorská (NI). – (SK) I de flesta medlemsstater har ingen harmonisering skett med gemenskapslagstiftningen på området för godkännanden för försäljning av läkemedel, och därför har olika bruk vuxit fram i dessa stater. Syftet med förslaget är att alla läkemedel, oavsett under vilket förfarande de godkändes för försäljning, ska omfattas av samma bedömningskriterier vid den administrativa processen för ändringar.

Jag välkomnar denna typ av initiativ som syftar till att förenkla regelverket, utan att man går ifrån de nödvändiga kriterierna för att skydda människors och djurs hälsa. Harmonisering är nödvändig huvudsakligen på grund av risken för folkhälsan genom att medlemsstater tillämpar olika uppsättningar av vetenskapliga kriterier vid utvärderingen av ändringar av läkemedel. Utan denna lagändring utgör ett sådant sakernas tillstånd ett hinder för den fria rörligheten för läkemedel, som är till nackdel för patienterna.

Överläggningarna i samband med utarbetandet av ändringen av direktivet visade att många medlemsstater stöder harmonisering på detta område. Den administrativa bördan och de logistiska komplikationerna är emellertid en gemensam fråga som vi måste lösa. Vi måste därför betona att förbättringarna av systemet, bortsett från allting annat, kommer att gagna patienterna på lång sikt eftersom läkemedelsanvändningen kommer att bli bättre och likaså utnyttjandet av de berörda folkhälsomyndigheternas resurser.

Trots detta rekommenderar jag att man är uppmärksam på de dolda kostnader som kommer att uppstå för medlemsstaterna. Man måste också se till att det blir en rimlig tidtabell för det praktiska genomförandet. Medlemsstaterna kan inte uppmanas att ändra sina interna lagar för att uppfylla denna bestämmelse utan de måste snarare få hjälp så att den överdrivet korta perioden för genomförande inte åsamkar dem stora utgifter.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Herr talman! Jag vill tacka min kollega Françoise Grossetête för hennes utmärkta betänkande. Det är viktigt att reformera lagarna om godkännanden för försäljning eftersom det

kommer att minska den administrativa bördan med att behandla dessa. Samtidigt kommer det att göra det möjligt att styra resursanvändningen mot områden som är viktiga för läkemedelssäkerheten och folkhälsan, som också ligger i de läkemedelsbehövande patienternas intresse. Huvudkriteriet är, när allt kommer omkring, patientintresset.

Jag är för ett system där samma regler tillämpas både nationellt och för godkännanden som beviljats inom ramen för EU-förfarandet. För närvarande är reglerna om utfärdande av godkännanden för försäljning harmoniserade oberoende av vilken process för utfärdande som tillämpas, men så har det inte varit med ändringarna av godkännanden för försäljning. Därmed har olika medlemsstater förväntat sig delvis olika regler för exempelvis klassificering av ansökningar om ändringar och i samband med utvärderingen av dessa. Det är viktigt för läkemedelsindustrin att fortfarande, i framtiden, kunna lägga fram en fullständig, ny ansökan för godkännande för försäljning av ett läkemedel som redan är godkänt, men under ett annat handelsnamn och med en annan produktresumé. Detta är nödvändigt i situationer där man ansöker om godkännande för försäljning av ett läkemedel för ett nytt ändamål. Om man godkänner att ett nytt namn används blir det också tydligare för patienten än om man använder samma namn när ett läkemedel används för helt andra ändamål. Jag stöder därför ändringsförslagen 4 och 18, där denna fråga tas upp.

Läkemedelsföretag levererar ofta läkemedel till hela EU, och det är därför viktigt att de administrativa processerna i olika länder är harmoniserade. Varje annat angreppssätt skulle innebära inte bara en jättelik administrativ börda för industrin utan ofta även logistiska problem. Jag hoppas att parlamentet kommer att stödja Françoise Grossetêtes betänkande i morgondagens omröstning och att medlemsstaterna senare i år också kommer att stödja parlamentets åsikter, så att reformen av lagarna om godkännanden för försäljning kan slutföras före årsskiftet.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Inrättandet av harmoniserade kriterier för godkännande och administration av alla slags ändringar av godkännanden för försäljning av läkemedel kommer att gagna patienterna eftersom de får tillgång till bättre och säkrare produkter i det långa loppet.

Med tanke på att bara 20 procent av alla humanläkemedel och veterinärläkemedel är godkända genom gemenskapsförfaranden kommer denna omarbetning av direktivet att få omfattande konsekvenser för läkemedelsmarknaden i EU. Alla ändringar i produktionsprocessen, förändringar av förpackningar eller av tillverkarens adress måste ses över och förenklas för att säkerställa bästa möjliga skydd för folkhälsan. Vi måste utarbeta en enkel och flexibel rättslig ram så att alla läkemedel, oberoende av vilket förfarande som har tillämpats vid godkännandet av försäljning, är föremål för samma kriterier för utvärdering och godkännande.

Denna åtgärd kommer att garantera fri rörlighet för läkemedel i EU genom att man överger de kontroller som krävs för att säkerställa kvaliteten på importerade läkemedel och kommer att bidra till att upprättandet av en inre marknad som fungerar effektivt. Detta kommer att ge snabbare tillgång till de senaste läkemedlen för konsumenterna och läkemedelsindustrin samtidigt som diskrepanserna mellan de nationella bestämmelserna elimineras och ett harmoniserat system inrättas.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag hoppas att det inte har att göra med piratkopiering av läkemedel. Kommer jag att få lite extra tid tilldelat?

Talmannen. – Med tanke på bristen på andra företrädare från er grupp tror jag att ni kan tala mycket länge! Jag vet ingenting om de andra som står med på listan, men ni är definitivt med på listan.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag ska inte tala så länge, men jag kanske talar längre än min tilldelade tid.

Jag vill säga till kommissionsledamoten att det otvivelaktigt är så att det nuvarande systemet för ändringar av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel är otillfredsställande, och det går i många fall emot både läkemedelsindustrins intressen och – vilket är viktigast – patienternas egna intressen. Det är därför nödvändigt att revideringen genomförs.

I detta avseende är kommissionens förslag och också Françoise Grossetêtes betänkande, på det hela taget, kloka och förnuftiga, och bör vinna vårt bifall. Jag skulle dock vilja anmäla invändningar på följande punkt, som rör utvidgning av godkännanden för försäljning.

Både kommissionen och föredraganden förefaller, som jag uppfattar det, instämma i att det bör vara möjligt för ett godkänt läkemedel att få sitt namn helt och hållet ändrat om man finner att det kan användas för en helt annan sjukdom. Exempelvis skulle läkemedlet aspirin, vars aktiva beståndsdel är salicylsyra, om

kommissionens förslag antas, kunna marknadsföras under ett antal olika namn även om den kemiska beståndsdelen är exakt densamma – dvs. salicylsyra. En patient skulle alltså kunna ta tre olika tabletter som alla ser olika ut och har olika namn, för tre olika sjukdomar, men alla tre tabletterna skulle i själva verket vara exakt likadana till sin kemiska sammansättning – dvs. han skulle, i själva verket, ta tre aspirintabletter.

Detta är, enligt min åsikt, vilseledande och förvirrande för patienten och läkaren, och ökar risken för överdosering och skadliga biverkningar. Jag uppmanar därför både kommissionen och föredraganden att ompröva den punkten.

Eftersom det återstår några sekunder vill jag säga att jag i frågan om piratkopiering av läkemedel instämmer helt med kommissionsledamoten i att det är en brottslig handling och att det sätter patienternas liv på spel. Men jag kan inte förstå varför förslaget blir försenat. Såvitt jag förstår är detta ett okomplicerat fall. Dessa läkemedel, som tillverkas av registrerade läkemedelsbolag, säljs på recept av registrerade apotekare. Om vi inte kan gå till botten med detta och ta reda på om vissa av dessa är tillverkade på ett olagligt sätt, så vet jag inte vad vi i EU kan göra. Jag skulle se detta mera som ett fall för polisen än ett fall av ändrad lagstiftning. Vi bör gå till botten med detta så snabbt som möjligt, herr kommissionsledamot.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Herr talman! Jag vill ta mig friheten att göra en allmän, övergripande redogörelse, eftersom EU-harmoniseringen av läkemedelslagstiftningen hittills endast har inneburit en mildring av reglerna i Danmark och att läkemedelsförsäljningen har ökat. Det nya förslaget om godkännanden för försäljning av läkemedel innebär att man sträcker ut en hjälpande hand till läkemedelsindustrin. Det kommer, i allmänhet, att bli lättare att göra små ändringar i läkemedel och kunna släppa ut dem under samma namn, som den tidigare talaren nämnde, och samtidigt kommer det att bli lättare att ändra namnet på en produkt om den säljs för behandling av en annan sjukdom. Det finns en rädsla för att dessa förändringar kan göra det svårare för konsumenterna – de kommer inte att se skogen för alla träd – och underlätta tillvaron för läkemedelsindustrin. Vi måste också beakta att förhållandet mellan lättare tillgång till godkännande av läkemedel och en ökad risk för konsumenterna ofta, tyvärr, är direkt proportionerligt. Jag säger inte att vi bör sätta upp onödiga administrativa hinder för industrin, men vi bör inte heller acceptera lösare tyglar för att förenkla för läkemedelsindustrin att gå med vinst när människors och djurs hälsa står på spel. På det sättet skulle vi vara inne på helt fel spår. Om vi ser det i ett större sammanhang så är detta direktiv en del i industrins insatser för att öka sina vinster i förhållande till Förenta staterna. Vi får inte vara naiva. Vi får inte låta oss vilseledas av vackra men tomma ord om patienter och konsumenter.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Det föreslagna direktivet, som kommer att leda till en omfattande förenkling för introduktionen av läkemedel för både människor och djur på den europeiska marknaden, innebär goda nyheter för patienterna och också för den europeiska läkemedelsindustrin. Den tekniska utvecklingen möjliggör en så gott som fortlöpande förbättring av läkemedel som redan är registrerade. Varje ändring måste dock gå igenom en godkännandeprocess, eftersom det rör hälsa och säkerhet. Registrering på en rent inomstatlig nivå underställs samma lagkrav som en registrering inom ramen för en EU-process. Lagkraven för ändringar har emellertid inte harmoniserats. Denna situation innebär en onödig administrativ börda och tillför inget mervärde. Nu kommer det att räcka med en förklaring för hela den inre marknaden.

Jag välkomnar därför verkligen kommissionens förslag, och jag lyckönskar föredraganden till hennes betänkande, som har lett till förbättringar av förslaget och gjort det mer exakt. Genom de föreslagna förändringarna kommer den administrativa bördan i samband med processen för att introducera nya produkter av detta slag på marknaden att lätta. Läkemedelsföretag med internationell verksamhet kommer att kunna samarbeta på ett bättre sätt, vilket leder till snabbare tillgång till de senaste läkemedlen för alla, särskilt de mest behövande.

Europa står emellertid inför en mycket farlig utveckling när det gäller spridningen av förfalskade läkemedel. Detta är inte längre ett problem som berör enbart Afrika eller Asien. Även i Europa köper folk ofta läkemedel via Internet eller från andra ställen än apotek. Det är därför det är så viktigt att säkerställa en hög standard för introduktionen av läkemedel på marknaden, som samtidigt kommer att göra det möjligt att spåra förpackningar till producenten och kontrollera om de verkligen har registrerats. Det kommer att krävas att alla läkemedel har en streckkod och är förpackade på ett sådant sätt att också vanligt folk kan se på förpackningen om det är säkra läkemedel eller förfalskade, om läkemedlen har köpts från ett annat ställe än apoteket. Enligt min åsikt har medlemsstaterna tillräckligt med tid under dessa två år för att förbereda införandet av direktivet.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag framföra en hyllning till Françoise Grossetête och mina kolleger för deras arbete med detta betänkande.

Detta är en mycket viktig fråga eftersom den berör vår hälsa. Detta betänkande är ett stort steg framåt i harmoniseringen av den inre marknaden, men också för konsumentskyddet, särskilt för äldre.

Som Günter Verheugen sa, vår befolkning lever längre, något som vi självfallet är glada över, men detta är en fråga som blir allt viktigare. När detta direktiv är genomfört kommer anvisningarna på ett läkemedel att vara identiska i alla medlemsstater, vilket innebär tydlighet och överblickbarhet för europeiska användare, antingen de är patienter, veterinärer eller jordbrukare.

Likasa kommer detta betänkande, i och med införandet av ett enda förfarande för ansökningar om godkännande, att i stor utsträckning bidra till en förenkling av nuvarande administrativa och tekniska förfaranden.

Det kommer inte längre att behövas 27 ansökningar i medlemsstaterna. En enda ansökan till Europeiska läkemedelsmyndigheten kommer att räcka. Detta betänkande utgör ännu ett steg mot integrationen av EU.

Thomas Ulmer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Françoise Grossetête till hennes förslag till betänkande om ändringar av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel.

Jag måste kort kommentera två saker som tidigare talare tagit upp. Som jag ser det innebär nya läkemedel ett tillfälle att behandla och bota ohälsa, och riskerna står i proportion till detta. Dessutom finns redan, exempelvis i Förbundsrepubliken Tyskland, aktiva beståndsdelar i många olika läkemedelsformer och under många olika namn utan att detta innebär högre risker. Det viktigaste i denna förordning är emellertid förenklingen av ändringar, dvs. delvis utvidgning eller ändring av läkemedelsformen. Nuvarande praxis är extremt betungande och för med sig ett stort mått av byråkrati för företagen, och de ansvariga myndigheterna är upptagna med relativt ineffektiva åtgärder. Därför leder ändringsförslaget till en situation där ovanligt nog alla parter vinner.

Betänkandet leder till en avsevärd förbättring av säkerheten och tillförlitligheten på den inre marknaden. Dessutom har, tack vare utskottets arbete, många andra intressen beaktats som ytterligare påskyndar eller förenklar förfarandet. Exempelvis har tillräcklig hänsyn tagits till frågan om nationella godkännanden, och man undviker således dubbelarbete.

Dessutom har vederbörlig hänsyn tagits till Tysklands och tyska läkemedelsbolags intressen. Förslaget har anpassats till "omnibusförslaget" EU/2008/0032. Utvidgningen av godkännanden för försäljning under andra namn har uttryckligen förenklats. Det har blivit lättare att komplettera eller utvidga produktgenskaper.

Jag är lika nöjd och övertygad i dag när det gäller Françoise Grossetêtes betänkande som jag var kritisk till Jørgensenbetänkandet i går kväll. Grossetêtebetänkandet går i rätt riktning: mot Lissabonmålen, att bli det mest effektiva kunskapsbaserade området i världen. Jag stöder detta betänkande.

Talmannen. – En ursäkt: en viss förvirring råder i presidiet, eftersom min lista skiljer sig från den som visas. Så länge jag leder förhandlingarna kommer jag att följa min lista. Om presidiet tar över min plats så kommer de att följa sin lista.

Cristian Silviu Buşoi får ordet efter Genowefa Grabowska.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Jag vill inleda med att gratulera föredraganden eftersom detta betänkande, rent tekniskt sett, kommer att medföra större säkerhet för patienterna och större säkerhet för EU-medborgare som behöver använda läkemedel. Det är bra att vi tar bort skillnaden mellan utfärdandet av ett godkännande för försäljning av ett läkemedel och förfarandet för att ändra det beslutet.

Jag vill också hänvisa till kommissionsledamot Verheugens ord och uttrycka min glädje över nyheten att vi kommer att få nya gemensamma regler för att bekämpa varumärkesförfälskningar och den olagliga försäljningen av läkemedel. Ni har gjort uttalanden om att ni gör allt för att hindra att falska läkemedel kommer in i det lagliga distributionsnätet. Min fråga är vad som kommer att hända utanför det lagliga distributionsnätverket. Omfattar de nya förordningarna också detta, eller kommer läkemedelsindustrin bara att få lite smäll på fingrarna? Min sista fråga är: planerar ni att de nya förordningarna ska innehålla en lösning för att medborgarna ska få mer omfattande läkemedelsinformation?

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Det är min fasta övertygelse att detta förslag till direktiv utgör ett stort framsteg när det gäller att snabbare få tillgång till läkemedel. Jag vill också gratulera kommissionen, kommissionsledamot Verheugen och föredraganden till detta initiativ. Mot bakgrund av att fri rörlighet för

varor är en av de grundläggande principerna för den inre marknaden verkar det självklart för mig att denna princip också bör tillämpas för läkemedel.

För närvarande är den inre marknaden snedvriden, på grund av de komplicerade och olikartade förfarandena för att godkänna ändringar i läkemedel som redan finns till försäljning. Givetvis påverkar denna situation läkemedelsindustrin och läkemedelsmyndigheterna, men det är först och främst patienterna som drabbas, eftersom dessa komplicerade förfaranden gör att det tar längre tid för dem att kunna dra nytta av bättre läkemedel. Jag instämmer därför helt och fullt i kommissionens förslag om harmonisering av förfarandena för att godkänna ändringar av läkemedel, oavsett vilket det ursprungliga godkännandeförfarandet var, eftersom den förenklingen kommer att effektivisera hela systemet och, framför allt, garantera en högre nivå på folkhälsoskyddet.

Jag stöder också den tanke som föredraganden, Françoise Grossetête, för fram avseende behovet av ett enda förfarande för godkännande av ändringar, som kommer att leda till större befogenheter. När det gäller det sista inlägget avseende kommissionens förslag om att bibehålla läkemedlets ursprungliga namn vid en utvidgning av godkännandet är jag för att man ska behålla det ursprungliga namnet. Om man ofta byter namn på läkemedel kan det förvirra patienterna som, i varje fall, måste träffa en läkare innan de får någon behandling, och läkaren kommer att känna till läkemedlets nya terapeutiska indikationer.

Amalia Sartori, (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är mycket nöjd med detta direktiv. Det kommer att säkerställa att reglerna om ändringar blir tydligare, enklare, flexiblare och verkligt harmoniserade. Gratulerar, fru Grossetête!

Det gläder mig också att höra från kommissionen att det, delvis till svar på flera resolutioner från parlamentet, inklusive en från mig själv, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines och Thomas Ulmer, kommer att bli ett direktiv som syftar till att bekämpa piratkopiering. Det kommer att kräva att tillverkare och importörer av aktiva substanser skaffar ett intyg om god tillverkningssed, som utfärdas av europeiska myndigheter efter obligatoriska inspektioner av produktionsanläggningar. Genom införandet av spårbarhet för produkter avseende land, företag och produktionsanläggning kommer denna åtgärd att avskräcka från ommärkning och ompaketering av produkter som kommer från länder utanför gemenskapen.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag välkomnar Françoise Grossetêtes betänkande, som syftar till att förenkla och förbättra systemet för ändringar av villkoren för godkännande för försäljning av läkemedel. Det ursprungliga systemet för att administrera ändringar verkar vara ineffektivt och otillfredsställande mot bakgrund av ny vetenskaplig kunskap och tekniska framsteg. Processen för beviljande av godkännande varierar enormt mellan medlemsstaterna i EU. Det finns variationer i förfarandena för att granska läkemedel, den tid det tar att genomföra ändringar och också i kraven på vilka dokument som ska sändas in.

Jag är helt övertygad om att harmoniseringen av dessa aspekter kommer att bidra stort till skyddet av folkhälsan. Ett effektivare system kommer också att få positiva effekter för läkemedelsindustrin som helhet. Jag stöder föredragandens förslag till förbättringar. Jag instämmer i åsikten att alla läkemedel, oberoende av förfarandet för godkännande för försäljning, bör bli föremål för samma kriterier för bedömning och godkännande. Ett nytt, bättre regelverk kommer att innebära fördelar för alla patienter, för godkännandeorgan och också för läkemedelsbolagen.

Dagmar Roth-Behrendt (PSE). – (DE) Herr talman! Jag har ytterligare två frågor till kommissionsledamot Verheugen. Håller ni med om att obrutna förpackningar och streckkoder på förpackningar inte utgör hinder för andra former av handel och att en streckkod, med ett minimum av intelligens, kan flyttas över till en annan produkt eller att en bipacksedel kan flyttas över vid en ompackning? Håller ni med om att ett minimum av intelligens och den flexibilitet som förväntas av alla EU-medborgare också bör förväntas av alla dem som sysslar med handel och distribution av läkemedel här i EU?

Jag har en avslutande fråga. Vi kommer att i större utsträckning få se problem som berör aktiva beståndsdelar som kommer in i EU från tredjeländer. Har ni några planer på att vi ska skapa incitament för att se till att fler aktiva beståndsdelar tillverkas i EU igen, så att läkemedelsproducenter erhåller dessa substanser från länder inom EU snarare än från länder där vi inte kan garantera att de är säkra?

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Herr talman! Jag vill inleda med att gratulera Françoise Grossetête. Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hans anförande, särskilt när det gäller piratkopiering och varumärkesförfälskning.

En 300-procentig ökning det senaste året är ingen liten mängd, och detta äventyrar också EU-medborgarnas hälsa. Men vi måste också fundera över varifrån piratkopior kommer, deras källor. I detta avseende kan vi notera att 80 procent av de falska läkemedlen kommer från Internethandeln och endast 20 procent från faktisk smuggling. Detta måste vara vår utgångspunkt.

I fallen med smuggelgoods måste vi mobilisera våra tullmyndigheter. Vi måste använda ny teknik, och vi måste granska hur vi kan garantera säkerhet i blisterförpackningar också. Vi måste också givetvis se till att det finns säkra Internetapotek och att medborgarna vet vilka apotek som är säkra.

Jag vill också fästa er uppmärksamhet på nya principer. Vi behöver en sammanhållen strategi som grundas på principen "känn din leverantör, känn din kund".

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) I många EU-länder är förfarandet för godkännande av läkemedel klart och tydligt och även välreglerat från myndighetsperspektiv. Jag vill emellertid framhålla att vissa godkännandeförfaranden är alltför snabba, vilket leder till att många dödsfall orsakas av överdoser av läkemedel, läkemedel som tas tillfälligt eller läkemedel som kan orsaka biverkningar som inte har undersökts tillräckligt innan.

Jag menar att nya läkemedel och förbättrade läkemedel med mirakelegenskaper släpps ut på marknaden alltför lätt, men sedan dras de tillbaka inom mycket kort tid. Vem är ansvarig för deras kvalitet och de biverkningar de leder till? Vi välkomnar detta initiativ till att införa ett harmoniseringsförfarande på marknaden som har godkänts enhälligt inom EU. Nya läkemedel bör emellertid ingå i en analys som genomförs av en internationell expertkommitté.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för tillfället att diskutera föredraganden Françoise Grossetêtes förträffliga arbete och detta förslag till direktiv som syftar till en gemenskapslagstiftning som kan tillämpas på alla typer av godkännanden för försäljning av läkemedel.

Detta är ett positivt direktiv, som välkomnas eftersom det syftar till att skydda folkhälsan och minska byråkratin. Förslaget till direktiv rör lagstiftning och innebär enkla ändringar av den rättsliga grunden för reglerna om ändringar, såsom införandet av en ny terapeutisk indikation eller en ny metod för administrering, av humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel sedan de släppts ut på marknaden.

Harmonisering på detta område har blivit nödvändigt, för att inte säga avgörande, för utan ett gemensamt regelverk inom EU kommer ändringar av nationella godkännanden att även fortsättningsvis lyda under nationella lagar som är olika i olika medlemsstater, såsom nu är fallet.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Även jag vill gratulera föredraganden och kommentera två saker i kommissionsledamotens anförande. För det första, när det gäller handeln med förfälskade läkemedel blev vi förvånade när vi fick veta att en del av dessa tillverkas i två EU-länder och sedan saluförs genom ett tredje europeiskt land, nämligen Schweiz. Detta är någonting som ni bör titta närmare på, herr kommissionsledamot.

Min andra kommentar rör den industri som tillverkar råvaror till läkemedel, som må ha blomstrat för 20 år sedan men som nu långsamt försvinner. Anledningen till det är för det första de höga kostnaderna och för det andra skyddet för innovation, som vi alla var överens om men som har lett till att europeiska företag inte kan tillverka läkemedelsråvaror som lyder under reglerna till skydd för innovation. Följaktligen har forskningscenter flyttat till Kina och Indien. Det finns vissa åtgärder att vidta så att de kan återvända till EU.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Debatten har verkligen bekräftat att det finns ett brett samförstånd om förordningen om ändringar av villkor för godkännande, och jag ska inte ta upp det mera. Vi bör nu se till att den träder i kraft oförändrad och se till att vi gör det så effektivt som möjligt. Vad som är viktigare rent allmänt därutöver är de övriga frågor som har tagits upp här.

Låt mig ta upp några helt grundläggande frågor. Det är givetvis inte mitt jobb att förklara tekniska regler för er, utan att berätta varför vi gör vissa saker och varför vi inte gör vissa saker.

Det finns en konflikt i våra samhällen mellan å ena sidan sjukvårdsbyråkrats krav och å andra sidan patienternas krav. Det är helt uppenbart. De förslag som vi kommer att ta upp i framtiden ligger mitt i denna brytpunkt. Sjukvårdsbyråkratin i medlemsstaterna är inte intresserad av välinformerade patienter. Välinformerade patienter betyder mera arbete, större insatser. De som bör vara till för dem tvingas ge dem

information och besvara frågor som: varför får jag just det här läkemedlet och inte ett annat? Varför får jag den här behandlingen och inte en annan? De har rätt att få veta detta.

En orubblig princip för mig är följande. I ett demokratiskt samhälle bör det inte vara så att de som vill tillhandahålla information måste försvara sig och att de som inte vill tillhandahålla någon information inte behöver göra det. Det är sjukvårdsbyråkraterna i medlemsstaterna som måste förklara varför de inte vill ha välinformerade patienter. Jag behöver inte förklara varför jag vill ha välinformerade patienter.

För att säga det rent ut: det kommer att bli en livlig och kontroversiell debatt här, och jag hoppas och önskar att Europaparlamentet kommer att stödja kommissionen och mig i denna debatt. Denna fråga är, när allt kommer omkring, helt grundläggande och berör inte bara folkhälsan utan också socialpolitiken. Det är också en fråga om vad medborgarnas frihet i fråga om sjukvård innebär för oss.

I den andra frågan, den om piratkopiering, instämmer jag med alla dem som har sagt att det är brottsligt. Varumärkesförfalskningar i den olagliga distributionskedjan är en fråga för polisen. Det som är olagligt är olagligt – vi kan inte göra mycket mer än så. Jag menar dock att de förslag vi kan lägga fram i slutändan kommer att göra det praktiskt taget omöjligt att föra in förfalskade läkemedel i den lagliga distributionskedjan. Det är vad vi kan göra.

Dagmar Roth-Behrendt har helt rätt. Enligt min uppfattning är det verkligen oförskämt att anta att detta, i själva verket, handlar om att sätta upp hinder för någon form av distribution av läkemedel av konkurrensskäl. Detta bryr jag mig faktiskt inte alls om. Parallellhandel är en laglig verksamhet inom EU. Detta har bekräftats entydigt av EG-domstolen. Jag tänker absolut inte lägga mig i parallellhandeln, men en sak som jag vill säga är att alla parter som är inblandade i distributionen av läkemedel måste lyda under samma stränga krav. Jag kan inte se varför någon skulle undantas från säkerhetskraven bara därför att de i en medlemsstat köper ett läkemedel billigt, som säljs för ett högre pris i en annan medlemsstat, och sedan tar tillbaka det till det dyrare landet och säljer det för ett högre pris där. Jag förstår inte detta.

De av er som känner till livsmedelslagstiftningen har redan frågat sig, som jag gjorde, varför det är strängt förbjudet i EU att öppna ett spaghettipaket på vägen från tillverkaren till konsumenten – detta är nämligen strängeligen förbjudet – medan det är tillåtet att på vägen från tillverkaren till konsumenten öppna läkemedel som, om de intas felaktigt, kan leda till döden.

Det är värt att reflektera över varför denna häpnadsväckande skillnad finns, varför det är förbjudet för spaghetti, exempelvis, men tillåtet för mycket viktiga läkemedel. Jag har svårt att förstå det.

Vi ska hitta lösningar som gör det möjligt för alla parter att fortsätta med sin verksamhet, i den anda som Dagmar Roth-Behrendt nämnde: vi måste använda lite kreativitet, använda hjärnan och tänka lite, men säkerhetskraven gäller alla fullt ut – det får inte finnas några undantag!

Jag tror att jag har svarat på era frågor och också gett er en försmak av den kommande, livliga debatten. Förslagen kommer att läggas fram inom några veckor, och allt jag kan säga i detta avseende är att vi kommer att ses igen här i kammaren och att vi kommer att behöva fortsätta diskutera denna fråga.

Françoise Grossetête, föredragande. – (FR) Herr talman! Först vill jag tacka mina kolleger som har framfört sitt stöd för det betänkande som jag har lagt fram. Jag vill påminna dem som tyvärr inte längre är kvar här men som uttryckte vissa farhågor, om att detta verkligen är en förbättring, en harmonisering och en förenkling av förfaranden. Förenklingen av förfarandena innebär dock inte att kvaliteten sänks eller att det blir färre kontroller. Det blir lägre kostnader för industrin och framför allt för de små och medelstora företagen, vilket är mycket viktigt. Lägre kostnader och en tidsbesparing: med andra ord kommer patienterna inom EU att äntligen få snabbare tillgång till läkemedel. Jag hoppas dessutom innerligt att vi ska komma till ett avgörande vid den första behandlingen. Vi har gjort allt som står i vår makt för att nå en överenskommelse, och jag vill givetvis än en gång tacka både kommissionen och rådet för deras hjälp.

När det gäller piratkopiering glädde det oss, herr Verheugen, att få höra de upplysningar ni gav om den text som ni kommer att lägga fram för oss – så snart som möjligt, hoppas jag, eftersom ni vet att vi är angelägna om att se den. Varumärkesförfalskning är, som mina kolleger sa, ett brott och därför kan vi inte vänta. Vi vet att det stora flertalet försäljningar av läkemedel via Internet rör falska läkemedel som därför är farliga för medborgarnas hälsa.

Ni talade också om aktiva beståndsdelar och de kontroller som vi måste genomföra av aktiva beståndsdelar, även vid tillverkningen, när de är tillverkade i tredjeländer och inte i EU. Ja, detta är mycket viktigt. Vi kommer att finnas till hands för att hjälpa er, därför att vi kommer att behöva arbeta med spårbarheten, påföljder för

lagbrytare och säkerheten i distributionskedjan. Det är viktigt för patienterna att ha ett 100-procentigt förtroende för de läkemedel som skrivs ut till dem: det får inte vara möjligt att öppna eller packa om dessa mediciner.

Detta är vad jag ville framföra på alla mina kollegers vägnar. Jag vill att ni ska veta, herr Verheugen, att när ni lämnar oss i dag så har ni parlamentets helhjärtade stöd, och det är viktigt att övertyga kommissionen om att vi inte får spilla någon mera tid utan äntligen agera mot piratkopiering av läkemedel.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag, den 22 oktober 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) EU behöver tydliga och stränga regler för villkoren för att lansera läkemedel på marknaden, och även för alla läkemedel i allmänhet. Jag vill åskådliggöra det behovet genom att ta upp ett fall som inträffade nyligen i Rumänien. I september dog en kvinna efter en operation där osteriliserad kirurgisk tråd som var importerad från Kina användes. Andra patienter drabbades av komplikationer som ledde till att deras liv var i fara.

Undersökningskommittén vid Rumäniens hälsoministerium bekräftade att det stod utom allt tvivel att den kirurgiska tråden inte var försedd med CE-kvalitetsmärkning. Lagen om bedömning av produkters ändamålsenlighet visar tydligt att skulden främst ligger hos det ansvariga ministeriet, men tydligare regler och större öppenhet kunde ha förebyggt denna situation.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Även om läkemedel från Europeiska gemenskapen hela tiden ställs inför regler som införts av nationella regeringar och gemenskapen under hela den tid de har funnits till, så har diskrepanser mellan kommissionens förordningar och medlemsstaternas bestämmelser negativa återverkningar ur ett folkhälsoperspektiv och ett administrativt perspektiv, och även när det gäller den allmänna funktionen av den inre marknaden för läkemedel.

Syftet med detta betänkande är att se till att alla läkemedel som saluförs i gemenskapen, inklusive de som godkänts på nationell nivå, underkastas samma kriterier för administrativt godkännande och ändringar, oberoende av vilket förfarande som användes vid godkännandet av läkemedlen. Förslaget förenklar medlemsstaternas administrativa förfaranden och underlättar harmoniseringen av kraven på utvärdering och kontroll av alla läkemedel.

Genom antagandet av detta betänkande kommer långt fler konsumenter att skyddas och få direkta fördelar av förbättrad effektivitet, förstärkt organisation samt tydlighet och öppenhet. Detta är resultatet av att man genomför ett förenklat, standardiserat regelsystem för godkännanden för försäljning av läkemedel i EU.

3. Konsumentskydd när det gäller vissa aspekter på nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Toine Manders, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om konsumentskydd vid vissa aspekter av tidsdelat boende, långfristiga semesterprodukter, återförsäljning och byte (KOM(2007)0303 – C6-0159/2007 – 2007/0113(COD)) (A6-0195/2008).

Toine Manders, föredragande. – (NL) Herr talman! Jag vill, som vanligt, inleda med att tacka alla som har varit med: kommissionsledamot Kuneva, skuggföredragandena och även de tre ordförandena i rådet, eftersom vi påbörjade detta betänkande 2007, under det portugisiska ordförandeskapet. Därefter följde det slovenska ordförandeskapet, och slutligen har vi lyckats nå en kompromiss med hjälp av det franska ordförandeskapet. Jag beklagar att statssekreterare Luc Chatel inte kan närvara, eftersom det givetvis är fantastiskt att få se att vi har nått en kompromiss och det redan vid första behandlingen.

År 1994 godkändes ett direktiv om tidsdelat boende som har lett till en noggrann översyn av sektorn. Det stora problemet var att medlemsstaterna genomförde direktivet på olika sätt. Det var som ett lapptäcke av lagstiftning och efterlevnad som, med eller utan avsikt, var olika på olika platser och som sådde ett frö av tvivel hos konsumenterna när de övervägde att köpa tidsdelat boende över gränserna.

Vi håller nu på att tröska igenom ett nytt direktiv. Vi har utvidgat räckvidden något, eftersom ett antal produkter var otillräckligt definierande i 1994 års direktiv, om ens över huvud taget, såsom långfristiga semesterprodukter eller byten, för att bara nämna några. För mig framstår det som om vi har lyckats göra en tydlig förbättring i detta avseende, och både branschen och konsumenterna är stormförtjusta över resultatet. Jag hoppas att vi politiker är det också. Vi har samarbetat nära med våra kolleger i olika grupper i Europaparlamentet, och vi har nått ett tilltalande resultat.

Det finns till exempel ett förbud mot handpenning, eftersom detta har visat sig leda till besvikelse för många konsumenter. När man väl hade betalat var det omöjligt att få tillbaka de 1 000 eller 1 500 euro som man hade betalat i förskott.

Ångerfristen på 14 dagar är, enligt min mening, också en mycket viktig fråga.

Det kommer att finnas en checklista, och det är jag personligen mycket nöjd med, ett standardformulär med alla detaljer om köpet och där det också fastslås att man har möjlighet att upplösa avtalet inom 14 dagar utan att ange några skäl.

Det finns också frivilliga uppförandekoder för branschen liksom en kontrollstämpel, ett erkännande eller en kvalitetsmärkning, och dessutom har kommissionen lovat att övervaka detta. Detta är ljuv musik för mina öron, och jag välkomnar sannerligen att kommissionen har lovat övervaka dessa uppförandekoder. Jag är särskilt nöjd med att kommissionen har lovat att övervaka efterlevnaden av förordningen i medlemsstaterna vid trepartsmötena.

I vissa fall kommer det att bli lättare för konsumenten att inställa sig vid en nationell domstol. Jag beklagar dock att jurisdiktionen, fastställandet av behörig domstol, inte nämns uttryckligen i detta direktiv. Detta är beklagligt, men i en kompromiss måste man ibland spä ut vinet med vatten. Det är också beklagligt att ett avtal, om exempelvis avgörande information inte har lämnats, ändå kommer att bestå i ett år framåt.

Allt detta är möjligt i en kompromiss. På det hela taget har enorma framsteg gjorts både när det gäller konsumenter och sektorn, särskilt i fråga om största möjliga harmonisering. Detta kommer, hur som helst, att göra det lättare i ett antal fall att inställa sig vid en domstol i sin egen medlemsstat. För sektorn kommer det att bli mycket lättare med gränsöverskridande handel.

Vi har framför oss, anser jag, ett gott resultat, som vi i parlamentet tillsammans med kommissionen och rådet kan vara stolta över.

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka föredraganden, Toine Manders, och skuggföredragandena, särskilt Malcolm Harbour och Arlene McCarthy, för deras politiska engagemang och stöd, och teamen vid IMCO-utskottets kansli och generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd för deras nära samarbete. Förhoppningsvis kommer detta att leda oss till ett avgörande vid första behandlingen. Jag uppskattar verkligen era omfattande insatser, och jag är tacksam för att vi slutligen nådde en överenskommelse. Av samma skäl vill jag också tacka det franska ordförandeskapet.

Detta förslag leder till betydande förbättringar för konsumenterna på marknaden för tidsdelat boende och liknande semesterprodukter. Det är tydligt att det finns ett angeläget behov av att revidera de befintliga reglerna för tidsdelat boende. Konsumenterna blir förlorare när de köper produkter som ekonomiskt liknar tidsdelat boende men som inte omfattas av definitionen i det nuvarande direktivet. Jag talar här om produkter som rese- och poängklubbar, där konsumenterna ofta måste betala en stor summa i förskott, alltifrån 6 000 till 20 000 euro, för att bli medlem i en klubb vilket bara kommer att ge en rätt till rabatt på framtida semestrar. Jag syftar också på återförsäljning och byte av tidsdelat boende, som för närvarande är oreglerat.

Det är min djupa övertygelse att vi måste arbeta med databasen på webbplatsen för klagomål, och uppgifter om klagomål visar att konsumenterna stöter på betydligt fler problem med dessa oreglerade produkter, särskilt rese- och poängklubbar, jämfört med tidsdelat boende. Därför finns tvingande skäl för att anta liknande regler för dessa produkter för att öka rättvisan på marknaden för semesterprodukter.

Med det förslag som kommer att bli föremål för omröstning i dag täpps kryphålen i nuvarande lagstiftning till genom en utvidgning av direktivet till att omfatta inte bara tidsdelat boende utan också långfristiga semesterprodukter, återförsäljning och byte av tidsdelat boende.

Med de nya reglerna kommer de näringsidkare som saluför dessa produkter att vara tvungna att ge en konsument omfattande förhandsinformation så att konsumenten kan göra ett välinformerat val.

Tack vare ändringsförslagen från parlamentet, som jag stöder helhjärtat, kommer det att vara nödvändigt att lämna denna information i ett standardformulär, vilket kommer att göra det lättare för konsumenterna att ta till sig informationen. Standardformuläret kommer också att underlätta tillvaron för näringsidkarna, särskilt eftersom det kommer att finnas tillgängligt på alla EU-språk. Konsumenterna som köper dessa produkter kommer också att ha en ångerrätt och det blir förbjudet med handpenning, vilket redan är fallet vid tidsdelat boende.

Det kommer också att klargöras att näringsidkaren kan informeras om frånträde via brev, e-post, fax eller andra, liknande sätt. Konsumenterna som köper långfristiga semesterprodukter kommer dessutom att få ytterligare skydd. Det kommer inte längre att vara tillåtet att betala den totala avgiften för medlemskap i förskott, utan denna måste i stället delas upp i årliga delbetalningsperioder. Konsumenten kommer också att ha rätt att avsluta avtalet före varje årlig betalning.

De helt harmoniserade reglerna i direktivet kommer att gagna konsumenterna. För närvarande kan de konsumenterna som vill köpa ett tidsdelat boende när de är på semester i ett annat land göra det enligt detta lands regler, vilket kanske inte ger samma skydd som reglerna i hemlandet. Med det nya, helt harmoniserade direktivet kommer konsumenterna att veta att samma konsumentskyddsregler gäller oberoende av om de har köpt semesterprodukter med tidsdelning i hemlandet eller på semester utomlands.

Emanuel Jardim Fernandes, *föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism*. – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill tacka föredraganden, Toine Manders, skuggföredraganden, Joel Hasse Ferreira, och alla andra föredragande och kolleger för deras samarbete, deras engagemang i dialogen och beredvillighet att nå ett samförstånd.

Direktivet om tidsdelat boende kommer att utvidgas till att omfatta nya verksamheter och utgöra ett positivt bidrag till den europeiska turismen, för näringsidkare och konsumenterna. Konsumenterna är den grupp som sämst känner till sina rättigheter och skyldigheter och de som är minst kvalificerade för att förhandla. Det är anledningen till att jag, i utskottet för transport och turism, försvarade ett omfattande konsumentskydd, särskilt genom en utvidgning och en uppdatering av de grundläggande definitionerna i direktivet, en förstärkning av språkraven och en förbättring av avtalsinformationen och ångerrätten, för att säkerställa en tydlig och stabil marknad utan några dolda kostnader för konsumenterna.

Sedan denna process påbörjades har en övergripande översyn inletts av gemenskapens regelverk på konsumentskyddsområdet. Jag har hävdats att vi inte skulle vänta på denna översyn, mot bakgrund av de allvarliga problemen för konsumenterna som utövade sina rättigheter, huvudsakligen på internationell nivå, och mot bakgrund av de nya verksamheterna med tidsdelat boende. Dessa problem har inte sitt ursprung i den harmoniserade gemenskapslagstiftningen på detta område utan i bristen på tydliga gemenskapsregler, eventuellt kompletterade med strängare nationella regler som belönar ärliga företag och konsumenterna. Detta är ett grundläggande syfte med detta förslag till direktiv, som jag uppmanar alla att stödja.

Antonio López-Istúriz White, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! För det första måste jag återigen beklaga att talmanskonferensen inte tillät ett utökat samarbete mellan utskottet för rättsliga frågor och utskottet för inre marknaden och konsumentskydd.

Så vitt jag förstår ville utskottet för rättsliga frågor inte ändra den rättsliga grund som Europeiska kommissionen föreslagit eller ändra det rättsliga instrumentet. Huvudsyftet var att skydda konsumenterna från oegentligheter som begås av vissa reseklubbar, utan att hindra utvecklingen av lagliga och sysselsättningsskapande företag som exempelvis de som brukar kallas för tidsdelat boende.

Enligt min mening räcker det inte med att tillämpa de särskilda skyddsåtgärderna på reseklubbar. Vi måste gå längre eftersom de båda systemens rättsliga beskaffenhet är i grunden olika.

Tidsdelat boende innebär en äganderätt, medan reseklubbar enbart är ett tjänsteavtal. När det gäller reseklubbar betalar konsumenten en summa i utbyte mot ett långsiktigt löfte om turisttjänster.

Vi får inte glömma att de flesta klagomål från turister gäller oegentligheter från reseklubbar och inte det tidsdelade boende som alla känner till. Såsom kommissionsledamot Meglena Kuneva angav är syftet, vilket utskottet för rättsliga frågor också anser, att reglera oklara sektorer och föreskriva regler som gör det möjligt för ärliga affärsidkare att utveckla sina företag till konsumenternas nytta.

Jag är övertygad om att vi rör oss i rätt riktning med detta betänkande och de åtgärder som föreslås i det.

Malcolm Harbour, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att på min grupps vägnar välkomna den överenskommelse med rådet som vi har uppnått i dag, och det är också skuggföredraganden för min grupp som har arbetat med det. Jag vill också tacka rådet för dess samarbete.

Jag vill få protokollfört den tacksamhet vi känner gentemot Luisa Rudi Ubeda, som valdes in i det spanska parlamentet i somras men som faktiskt har gjort huvuddelen av skuggarbetet på direktivet. I samband med den punkt som togs upp av föredraganden från utskottet för rättsliga frågor vill jag bara framhålla att denna särskilda del om reseklubbar, som enligt min mening förmodligen är det största enskilda framsteget i betänkandet när det gäller hanteringen av denna särskilda typ av produkt, i hög grad beror på Luisa Rudi Ubedas insatser för att se till att vi behöll den. I synnerhet rådet och kommissionen var ganska ovilliga men jag är glad över att vi har nått en överenskommelse om frågan som jag anser är mycket viktig.

Min föredragande, Toine Manders, som också har gjort ett utmärkt arbete kring detta och som jag lovordar liksom resten av gruppen som arbetade med honom, och Meglena Kuneva, har täckt en rad andra frågor men jag vill bara framhålla det som jag anser är de båda viktigaste frågorna, där vi har strävat efter betydande förbättringar.

Det första är frågan om reklam. Om man tittar på reklamklausulen står det nu tydligt att det i all reklam klart och tydligt ska anges att man avser tidsdelat boende eller semesterklubbar. Den standardiserade information som vi har begärt ska dessutom alltid vara tillgänglig i alla former av marknadsföringsevenemang, så att det inte finns någon risk för att folk blir vilseförda av en attraktiv resa, ett besök eller erbjudande. Det måste vara absolut klart vad de talar om och att det inte säljs som en investering.

För det andra – och här vänder jag mig till rådet, även om ministern tyvärr inte är här – är medlemsstaternas främjande av uppförandekoder och alternativ tvistelösning av absolut avgörande betydelse.

Totalt sett är detta ett stort framsteg i fråga om konsumentskydd. Jag rekommenderar det helhjärtat och är övertygad om att det kommer att få ett överväldigande stöd i kammaren i dag.

Joel Hasse Ferreira, för PSE-gruppen. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Det förslag till direktiv som nu diskuteras är en stor förbättring jämfört med det dokument som lades fram 2007. Europeiska konsumenters rättigheter har förstärkts på olika nivåer, oavsett om de redan är kunder som har köpt tidsdelat boende eller semesterkort och medlemskap i semesterklubbar eller är spekulanter.

I detta förslag finns nämligen tre olika perioder, tillämpliga under olika villkor, som gör det möjligt för konsumenten att ensidigt frånträda avtal. Vidare föreskrivs en rad viktiga punkter som uttryckligen måste ingå i avtal. Dessutom klargörs och förklaras språkanvändningen, som kommer att bli mycket bättre för konsumenterna, och även reglerna om reklam, som förtjänade särskild uppmärksamhet. Det är därför ett bra förslag till direktiv som efter beslutsamma och ingående förhandlingar mellan olika parlamentsgrupper nu läggs fram för parlamentet och som redan har godkänts av kommissionen och rådet.

Herr talman! Jag måste gratulera det slovenska ordförandeskapet till dess försök att lösa och överbrygga en rad meningsskillnader om texten. Det franska ordförandeskapet bör också gratuleras varmt, särskilt ambassadör Léglise-Costa, till det strålande arbete som utfördes i slutfasen av förhandlingarna, vilket även gäller kommissionens företrädare för den beredvillighet och sakkunskap som de visade både i trepartssamtalen och i de bilaterala kontakterna.

Inom parlamentet förtjänar föredraganden för yttrandet från utskottet för transport och turism, Manuel Jardim Fernandes, särskilda gratulationer liksom ledamöterna av utskottet för inre marknaden och konsumentskydd, särskilt deras föredragande, gruppernas skuggföredragande och samordnare, samt sist men inte minst, ordföranden Arlene McCarthy.

Innan jag avslutar vill jag tacka konsumentorganisationerna, särskilt de brittiska organisationerna och den portugisiska organisationen DECO, samt även sektorns europeiska näringslivsorganisationer för de värdefulla bidrag de gav mig under hela processen. Detta direktiv om tidsdelat boende och medlemskort och reseklubbar är utmärkt. Jag uppmanar därför er alla att anta det.

Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vår "inre europeiska marknad" är och måste i allt högre grad vara ett konsumentskydd för EU-medborgarna.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE*Vice talman*

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! För min grupps skuggföredragande, som tyvärr inte kunde vara här i dag, vill även jag tacka föredraganden för det konstruktiva samarbetet. Samarbetet med Toine Manders var verkligen konstruktivt och gav goda resultat som vi kan vara stolta över.

Vår utvidgning av räckvidden till reseklubbar – ett stort problem – och även till kryssningsfartyg, husbåtar och husvagnar är särskilt viktigt. Därigenom har vi täppt till mängder med kryphål som tyvärr fanns i det gamla direktivet. Vårt införande av ökad öppenhet genom både information före kontraktsskrivandet och informationsbladen, dvs. den standardiserade information som redan har nämnts av flera av de tidigare talarna, är också mycket viktigt.

En annan viktig sak som jag vill framhålla är att vi infört en förlängning av ångerfristen till 14 dagar vid otillbörlig information och också att konsumenten kan få en utökad tidsfrist till tre månader som vid straffbar försummelse av informationsskyldigheten kan förlängas till så mycket som ett år. Detta ger ökad insyn och rättssäkerhet och det är inte bara i konsumenternas intresse utan även i branschens, som givetvis har allt intresse av att ta avstånd från leverantörer med dåligt anseende.

Tillsammans med branschen, medlemsstaterna och konsumentorganisationerna kan vi nu göra sektorn respektabel en gång för alla. Därför tror jag att förslaget till direktiv kommer att få ett helhjärtat stöd från vår grupp. Vi har inte uppnått allting vi önskade, men detta är ett stort steg framåt.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Turistbranschen spelar en allt viktigare roll för ekonomin i de europeiska länderna och i detta ingår tidsdelat boende, långfristiga semesterprodukter samt byte och återförsäljning av semesterprodukter, där konsumenterna ofta har kommit till skada.

Direktivet motverkar detta problem och skapar förutsättningar för harmonisering av dessa tjänster på den europeiska marknaden genom antagandet av ett paket med grundläggande regler för att förbättra insynen och skydda konsumenterna genom att bland annat införa ett enhetligt standardavtal, skyldigheten att tillhandahålla ett avtal på konsumentens språk, förbättra konsumenternas möjligheter att fatta ett genomtänkt beslut samt en ångertid då konsumenten kan frånträda avtalet utan att uppge något skäl. Tillsammans med ändringsförslagen ger direktivet förutsättningar för utvecklingen av dessa tjänster och ökar konsumenternas förtroende för dem.

Tack Toine Manders, för ert utmärkta betänkande! Gruppen Unionen för nationernas Europa stöder detta direktiv.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Även vi vill börja med att tacka föredraganden och även skuggföredragande och föredraganden för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater i utskottet för rättsliga frågor. Parlamentet har visat att när en marknad brister i sömmarna – så som uppenbart var fallet i sektorn för tidsdelat boende – är vi beredda att vidta åtgärder tillsammans. Det bör upprepas att marknaden för tidsdelat boende i dess traditionella form i allt högre utsträckning har infiltrerats av illa beryktade leverantörer – till exempel av klubbar och semesteranläggningar – som är spridda över hela Europa och som verkligen har underlåtit att informera konsumenterna på ett öppet sätt om möjligheterna och nackdelarna med investeringar av detta slag. Den nya ordningen kommer att ge betydande fördelar i detta avseende.

Förlängningen av ångerfristen från 10 till 14 dagar har nämnts. Jag anser även att det är rätt att vi har undantagit fleråriga hotellbokningar, eftersom detta är en helt annorlunda lösning för konsumenterna än att ingå avtal om en återkommande årlig investering i en semesterklubb eller semesteranläggning.

Mycket har redan sagts om detta, men jag vill påpeka att regeln om att konsumenterna måste informeras på språket i deras bosättningsland eller på deras modersmål till sist kommer att tvinga bort en betydande del av de illa beryktade kontraktsmodellerna från marknaden och därigenom i allmänhet återföra marknaden för tidsdelat boende till en respektabel grund, samtidigt som vi också ser till att de konsument som vill köpa in sig i semestrar i sådana anläggningar kan göra det i full trygghet.

Den översynsbestämmelse som inte fanns i det förra direktivet ger parlamentet möjlighet att efter tre år utvärdera om den kurs vi har föreslagit verkligen löser problemen eller om det finns ytterligare problem som också kräver vårt ingripande.

Tack, kommissionsledamot Kuneva! Jag anser att detta är en mycket positiv åtgärd för den inre marknaden.

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag anser att vi har gjort ett gott arbete här, inte bara för den inre marknaden, så som Andreas Schwab just sa, utan även för medborgarna – och det är mycket viktigare för mig eftersom vi vill se till att de befinner sig i ett EU som i en mycket positiv bemärkelse växer samman, och jag anser att det verkligen har skett här.

Som samordnare är jag tacksam mot vår skuggfördragande, Hasse Ferreira, för det utmärkta arbete han har utfört tillsammans med föredraganden och de andra skuggföredragandena.

Europaparlamentets socialdemokratiska grupp skulle också ha velat se en bredare räckvidd – det är självklart – men kompromisser kan ibland inte undvikas. Jag anser att vi trots detta funnit en mycket bra lösning. Ångerrätten och reklambestämmelserna, som gör det lättare att jämföra erbjudanden, kommer att leda till bättre villkor för våra medborgare i framtiden, så att de kan behärska en marknad som brukat vara en verklig djungel.

Den alltför stora tillväxten har medfört att många personer som kanske inte var så uppmärksamma när det gällde semestern har hamnat i en mycket svår situation. Vi vill förhindra att detta händer i framtiden och jag anser att denna kompromiss kommer att göra det möjligt.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). - Fru talman! I mitt land Sverige har vi tyvärr blivit väl bekanta med det här problemet. Turister som är på gott semesterhumör luras att köpa andelar i lägenheter som de inte är särskilt nöjda med när de kommer hem, om de över huvud taget har något med sig när de kommer hem! Det nya direktivet om tidsdelat boende kommer att innebära ett mycket bättre skydd och samma regler för köp av tidsdelat boende var helst i EU köpet äger rum. För att människor tryggt ska kunna utnyttja den inre marknadens friheter krävs det ett ordentligt konsumentskydd. Konsumenterna ska kunna känna sig starka, trygga och säkra.

Det blir förbjudet för säljare att begära handpenning under ångerfristen och den förlängs dessutom från 10 till 14 dagar. På så sätt slipper konsumenterna att oroas för att bli av med handpenningen om de inte är nöjda eller vill dra sig ur köpet under ångertiden. Direktivet kommer sannolikt att tvinga bort oseriösa företag som inte klarar kraven på hederlig marknadsföring och rimliga köpeavtal. Jag tror att många idag tvekar att köpa sådana här tjänster i andra medlemsländer just för att de inte kan känna sig trygga och lita på konsumentskyddet.

Genom harmoniseringen och åtgärderna i direktivet får konsumenterna ett starkare konsumentskydd. Det kan bidra till att fler kan vilja utnyttja sådana här tjänster med tidsdelat boende utanför sin egen medlemsstat och det välkomnar vi naturligtvis alla. Med andra ord, det här är ett utmärkt förslag med ett brett stöd. Solälskande nordbor tackar såväl kommissionen som föredraganden och skuggföredragandena!

Arlene McCarthy (PSE). – (EN) Fru talman! Denna lag om tidsdelat boende har behövts sedan länge. Utskottet för inre marknad och konsumentskydd höll den första utfrågningen om ämnet 2001 och blottlade alla problem på marknaden. Vi är självklart mycket nöjda med att vi har nått fram till den punkt där vi nu ger konsumenterna resultat. Vi utvidgar lagen till alla produkter som liknar tidsdelat boende, särskilt de problematiska poängklubbarna. Vi täcker återförsäljning och byten och ger konsumenterna bättre skydd och bättre rättigheter. Det viktigaste är enligt min mening att konsumenterna kommer att ha samma rättigheter oavsett om de köper in sig i Varna vid Svarta havet eller Valencia på Costa Blanca.

Enligt denna lag måste företagen förse konsumenterna med väsentlig information på standardiserade informationsblad – bland annat om alla avgifter – och om de inte gör det förlängs ångerrätten till tre månader enligt lagen. Underlåtenhet att informera konsumenten om ångerrätten gör att den rätten utsträcks till ett år. Det här är verkligen bra rättigheter för konsumenterna. De kommer att förvandla våra näringsidkare till ansvarsfulla näringsidkare och vi får upplysta och skyddade kunder, vilket innebär att vi kan jaga bort alla oseriösa aktörer och svindlare från marknaden.

I dag har vi visat att vi i utskottet för inre marknaden och konsumentskydd inte bara är lyhörda för konsumenternas klagomål utan vi agerar också och levererar resultat. Fru kommissionsledamot! Jag vill be er att som alltid följa upp genomförandeproblemen. Vi måste nu använda det nya gränsöverskridande nätverket för tillsynssamarbete för att ta itu med fortsatta problem som konsumenterna har och se till att vi

minskar antalet klagomål som dyker upp om tidsdelat boende i europeiska konsumentcenter i samtliga 27 medlemsstater.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) Vårt mål är alltid att se till att vi inför lagstiftning som ger konsumenterna fler fördelar. Det är därför jag vill uttrycka mitt stöd för detta nya direktiv, som skapar ett förenklat standardregelverk för tidsdelat boende. Jag tror att de förslag som ger konsumenterna rätt att frånträda ett avtal under en ångertid på 14 dagar och gör det förbjudet att kräva handpenning under denna period är välkomna. Jag hoppas att ändringarna kommer att bidra till en inre marknad som fungerar väl genom denna harmonisering av EU-lagstiftningen och det därigenom ökade konsumentskyddet.

Vi måste se till att konsumenterna är fullt informerade när det blir dags att skriva på kontraktet och att de innan dess har fått all nödvändig information om kostnaderna och de tjänster som de kommer att få tillgång till. Vi måste främja utvecklingen av tidsdelat boende och långsiktiga semesterprodukter. Vi behöver därför öka konsumenternas trygghet när de köper semesterpaket utomlands och uppmuntra företag som säljer utomlands att göra det mesta möjliga av de fördelar som erbjuds på den inre marknaden.

Jag vill också uppmana kommissionsledamoten Kuneva att ingripa i fråga om kreditavtal, eftersom de flesta banker till följd av den finansiella oreda vi nu befinner oss i har ändrat också dessa kreditavtal för att fortsätta att dupera konsumenterna. Jag vill gratulera föredraganden till hans insatser och jag hoppas att vi kommer att uppnå en marknad som ger konsumenterna fördelar.

Bernadette Vergnaud (PSE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi ska rösta om den nödvändiga moderniseringen av ett 14 år gammalt direktiv som berör miljontals människor i Europa, både dem som arbetar i turistbranschen och konsumenterna som utnyttjar tidsdelat boende eller semesterklubbar.

Denna bransch, som är värd mer än 2 miljarder euro per år och sysselsätter 200 000 personer, är en viktig drivkraft för den inre marknaden inom ramen för Lissabonstrategin, särskilt som prognoserna tyder på en snabb tillväxt för tjänster av detta slag. Även om ekonomisk motivation inte saknar betydelse bör den inte få hindra ett ökat skydd för de otaliga konsumenterna som utnyttjar dessa tjänster, som ofta har blygsamma semesterbudgetar och behöver skydd och större rättssäkerhet.

Harmoniseringen av villkoren för att frånträda ett avtal, förbudet mot otillbörliga affärsmetoder, så som förskottsbetalningar under ångertiden, samt kravet på att tillhandahålla ett korrekt, tydligt och läsbart avtal på det språk köparen önskar, utgör därför betydande framsteg i fråga om konsumentskydd och konsumentinflytande. Texten kommer åtminstone att göra att vi kan stoppa oacceptabla metoder som blivit möjliga på grund av bristerna i det nuvarande direktivet och den kommer att återställa trovärdigheten hos en bransch som har fått ett skamfilat rykte. Vi har därför anledning att hoppas på dels en ny och positiv handlingskraft bland näringsidkarna som befrias från skrupelfria konkurrenter, dels en förnyad tillförsikt från lugnade konsumenterna.

Jag är därför angelägen om att gratulera föredraganden Toine Manders och skuggföredragandena, särskilt min gode vän Joel Hasse Ferreira, till deras framgångsrika arbete som kommer att leda till en överenskommelse vid första behandlingen som bevarar de många framsteg som parlamentet efterlyst men som förkastats av rådet.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag har i flera år varit bekymrad över att de många nya produkter på området som kommer ut på marknaden inte beaktades i den nuvarande lagstiftningen om tidsdelat boende. Jag välkomnar därför de föreslagna revideringarna.

Utökandet av räckvidden till att omfatta semesterklubbar och liknande produkter är ett stort steg framåt vad gäller skydd av konsumenterna som tidigare varit lättfångade byten för skrupelfria kundvärvare. Direktivet visar verkligen att EU vidtar åtgärder för att hålla takt med utvecklingen.

Jag måste dock medge att jag är besviken över att parlamentet för att uppnå en överenskommelse med rådet har gett efter i fråga om en bestämmelse om en ångerfrist på 21 dagar. Detta innebär dock inte att de gjorda förbättringarna är utan effekt på det befintliga direktivet. Det bör verkligen välkomnas att inga förskottsbetalningar ska behöva göras före ångerfristens utgång. Det har krävts ett omfattande arbete för att uppnå denna kompromiss med rådet och jag hoppas i dag få se att betänkandet antas av en stor majoritet.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag välkomnar översynen av det femton år gamla direktivet om tidsdelat boende. Därigenom breddas definitionerna av långfristiga semesterprodukter och vi får ett högre konsumentskydd, samtidigt som de ärliga leverantörernas konkurrenskraft tryggas. Direktivet förhindrar

med andra ord uppkomsten av nya produkter uteslutande i syfte att kringgå reglerna. Tidsdelat boende är såklart tjänster som erbjuds över de nationella gränserna. Jag är därför glad att denna marknad kommer att bli helt harmoniserad i EU och att konsumenterna i samtliga stater kommer att ha samma rättigheter, till exempel den fjortondagarsperiod under vilken det kommer att vara möjligt att frånträda ett avtal utan att behöva göra någon förskottsbetalning och leverantörens skyldighet att avfatta avtalet på det språk som konsumenten önskar. Detta är goda nyheter för tjeckiska konsumenter som vill åka på semester. Jag stöder också tanken på att införa ett europeiskt registreringsystem av det slag som resebyråer har, som blir en informationskälla i händelse av rättstvister och som också kan innebära inrättandet av en garantifond för konsumenter om företag går i konkurs. Jag gratulerar kommissionsledamoten och även föredraganden.

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Vi måste se till att konsumenterna i hela EU har tillräckligt skydd mot de aggressiva försäljningsmetoder som används av oseriösa näringsidkare som är verksamma på marknaden för tidsdelat boende och semesterprodukter.

Behovet av åtgärder på EU-nivå är desto större eftersom avtalen om tidsdelat boende är av gränsöverskridande beskaffenhet.

Vidare behöver vi se till att konsumenterna har tillräckligt förtroende för regelverket så att de inte avstår från att köpa tidsdelat boende utomlands från legitima näringsidkare. En sund marknad för tidsdelat boende och liknande semesterprodukter kommer att bidra till tillväxten och skapa arbetstillfällen i EU.

Jag är övertygad om att det kompromisspaket som ni ska rösta om i dag kommer att innebära ett viktigt bidrag till att dessa mål uppnås. De ändringsförslag som lagts fram av grupperna ALDE, PPE-DE och PSE – och som rådet har godkänt – är enligt min uppfattning skäliga och rimliga. Paketet är också i linje med kommissionens ursprungliga förslag.

Enligt min mening utgör paketet det bästa alternativet i både konsumenternas och näringsidkarnas intresse. En röst för paketet är en röst för konsumentförtroende för semesterprodukter, för tydlig konsumentinformation och för en konkurrenskraftig och ansvarstagande turistbransch.

Jag väntar mig därför att ledamöterna av denna kammare i dag ska rösta för en överenskommelse om reglerna för tidsdelat boende och liknande semesterprodukter som kommer att ge semesterfirare i hela Europa ett verkligt mervärde.

Toine Manders, föredragande. – (NL) Fru talman! Om detta förslag till direktiv godkänns i eftermiddag kommer det att vara ett stort steg framåt för den europeiska konsumenten, även om det bara är ett litet segment av den inre marknaden som direktivet gäller. Det är trots allt en föregångare för övergripande lagstiftning om konsumentskydd.

Som föredragande föreslog jag i första hand att vi skulle lagfästa vissa aspekter. Vi kom slutligen fram till maximal harmonisering och enligt min mening kommer denna maximala EU-harmonisering att ge betydande skydd inte bara för konsumenterna utan även för de ärliga företag som är verksamma i den berörda branschen. Det kommer att bli ett enormt lyft för turismen och den inre marknaden kan endast fungera väl om det finns konsumentförtroende.

Jag är glad över att alla europeiska konsumenter får samma rättigheter genom denna maximala harmonisering. Jag anser verkligen att de europeiska konsumenterna ska ha samma rättigheter när de köper varor, tjänster eller något annat på den inre marknaden i vilket land de än hör hemma. Detta garanteras genom direktivet.

Jag hoppas att medlemsstaterna kommer att se över sina tillsyns- och övervakningsförfaranden på motsvarande sätt så att konsumentförtroendet kan fortsätta att vara högt. För att den inre marknaden ska fungera väl krävs näringslivets, regeringarnas och konsumenternas förtroende, och det är därför jag tror på EU.

Om vi lyckas genomföra detta är det enligt min mening en föregångare och en viktig vägvisare om att övergripande rättsakter om konsumentskydd bör harmoniseras fullt ut för alla konsumentköp.

Enligt min mening är detta således ett stort steg framåt eftersom vi redan har optimerat många andra områden på den inre marknaden men ännu inte konsumentförtroendet. Direktivet är ett viktigt steg i den riktningen. Jag vill tacka alla som har gett ett värdefullt bidrag.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum kl. 12 i dag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Tidsdelat boende är en form av semesterprodukt. Många konsumenter bestämmer sig för att köpa sådana tjänster efter att ha charmats av den plats de semestrar på, vilket tyvärr utnyttjas av skrupelfria näringsidkare som försummar att ge full information om vilka tjänster som erbjuds.

Ändringarna av direktivet utökar räckvidden av konsumentskyddet mot sådana metoder. Konsumenterna kommer bland annat att få en 14-dagars ångerfrist under vilken de kan frånträda avtalet utan några följder, vilket kommer att ge dem möjlighet att tänka igenom sitt beslut. Den information som näringsidkarna blir skyldiga att lämna till potentiella tjänsteköpare kommer också att utökas. Konsumenterna kommer att ha rätt till fullständig information oavsett i vilken medlemsstat de köper tjänsterna. Ännu viktigare är att denna information måste vara skriftlig och avfattad på konsumentens modersmål eller på språket i deras ursprungsland. Om konsumenterna inte informeras om sin rätt till en 14-dagars ångerfrist kommer fristen att förlängas till 1 år och 14 dagar.

Samtliga dessa lösningar är mycket förmånliga för konsumenten, särskilt i en tid då utlandsresor blivit så vanliga och konsumenterna därigenom allt mer utsatta för otillbörliga metoder från vissa näringsidkare.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Europaparlamentet har alltid varit mycket angeläget om konsumenträttigheter på turismens område. I sina resolutioner om nya perspektiv och nya krav på långsiktigt hållbar turism i Europa har parlamentet därför konstaterat behovet av att se över direktiv 94/47/EG.

Eftersom oansvariga agenturer lätt kan kringgå direktivet har utskottet för inre marknaden och konsumentskydd efterlyst harmoniserade regler inom en rad viktiga områden för att uppnå bästa möjliga konsumentskydd. Detta kommer att underlätta för konsumenterna att fatta rätt beslut, oberoende av vilket land de kommer från och vart de reser på semester.

Tidsdelat boende innebär en tidsbegränsad användning av egendom eller andra tillgångar enligt avtal som sträcker sig längre än ett år varigenom konsumenterna mot betalning av en avgift erhåller rätten att använda en eller flera logianläggningar vid mer än ett tillfälle. Avtalen måste innehålla checklistor utformade så att de uppmärksammas av konsumenterna och gör det lättare för dem att förstå sin rätt att frånträda avtalet.

Jag välkomnar uppförandekoden för entreprenörerna på detta område, kvalitetsmärkningen, de gränsöverskridande kampanjerna och användningen av standardformulär. En viktig aspekt är att reklamen ska informera konsumenterna och inte vilseleda dem. Genom direktivet föreskrivs ett regelverk för långfristiga semesterprodukter. Konsumenterna kommer att få tid att tänka igenom sina beslut i en miljö där ingen kan utsätta dem för påtryckningar. Jag anser att direktivet kan lösa de allvarliga problem som drabbar konsumenterna i samband med långfristiga semesterprodukter.

Salvador Domingo Sanz Palacio (PPE-DE), skriftlig. – (ES) Herr talman! Jag är glad över att kunna säga att jag godkänner betänkandet och tackar föredraganden Toine Manders och min kollega Malcolm Harbour liksom skuggföredraganden för deras utmärkte arbete. Detta har varit ett utmärkt samarbete. Åtgärdspaketet är resultatet av betydande insatser såväl från kommissionen som från parlamentet och rådet.

Den spanska delegationen har alltid argumenterat för förståelse, klarhet och rättssäkerhet vilka tillsammans med full harmonisering är garantier för bästa möjliga konsumentskydd.

Vi vill ha klara regler och bättre marknadsreglering av två skäl: för det första för näringsidkarna så att de kan genomföra sina aktiviteter med hög kvalitet och säkerhet och för det andra för konsumenterna så att de ska kunna känna sig trygga på denna marknad genom att de får den nödvändiga informationen innan de tecknar avtal liksom det nödvändiga skyddet för sina rättigheter.

God reglering stimulerar marknadsaktiviteten och är till fördel för både konsumenter och näringsidkare. Detta är vad vi ville ha och vad vi har lyckats uppnå genom denna överenskommelse.

(Sammanträdet avbröts kl. 10.55 för utdelning av LUX-priset och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

*

* *

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag tar till ordet enligt artikel 166 om en ordningsfråga för att uppmärksamma talmannen på att parlamentets arbetsordning inte följdes i samband med frågestunden i dag. Frågestunden har enligt min mening blivit en ambulerande traktering, vilket också gäller omröstningstiden i parlamentet. Frågor arrangeras i en ordning som ska passa kommissionen och rådet, inte ledamöterna. Frågor slås sedan samman och följdfrågor behandlas tillsammans. I går uppnåddes endast tolv frågor. Detta gör att det blir nästan omöjligt att medverka i plenum för dem bland oss som har få tillfällen att tala. Vi väljer en talman, vice talmän och gruppleadare för att dessa ska ta tillvara parlamentets och ledamöternas intressen. Detta är inte vad som sker. Jag begär att detta ska omvärderas och att ledamöternas roll i plenum – som allmänhetens företrädare – ska försvaras och inte offras för varje infall från alla andra som vill komma in i denna kammare. Ledamöternas intressen måste försvaras av ordförandeskapet, inte upphävas av ordföranden vid minsta handviftning. Jag protesterar mycket starkt mot att detta är vad som sker i kammaren.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket Gay Mitchell. Era kommentarer och klagomål kommer att behandlas i vederbörlig ordning vid nästa presidiesammanträde.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill varna Gay Mitchell: i åratal har jag varje gång fått höra att det kommer att diskuteras vid nästa presidiesammanträde, men ingenting förändras någonsin.

(Applåder)

Talmannen. – Bernd Posselt! Era kommentarer kommer också att vidarebefordras till presidiet.

(Skratt)

*

* *

4.1. Godkännande av nomineringen av Catherine Ashton till ledamot av Europeiska kommissionen (omröstning)

4.2. Europeiska rådets möte (15-16 oktober 2008) (omröstning)

– Före omröstningen:

Pervenche Berès (PSE), ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Herr talman! När det gäller hanteringen av denna kris har parlamentet visat sin ansvarskänsla. Det är med denna inställning som utskottet för ekonomi och valutafrågor sammanträdde i måndags kväll för att ta upp översynen av kapitalkravsdirektivet, som kommissionen lagt fram som en av hörnstenarna i dess bemötande av den allvarliga finansiella krisen i Europeiska unionen.

Jag vill informera kammaren om att kommissionen inte ansåg det givande att delta i det arbete som utskottet för ekonomi och valutafrågor utförde under diskussionen i måndags kväll.

– Före omröstningen om punkt 6:

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag har fått detta skriftligen. Jag är för att lägga till en mening som lyder som följer:

"Beklagar de förväntade bieffekterna på andra sektorer av ekonomin och därför ..."

Detta inskjutande skulle göra det klart att den finansiella krisen har negativa konsekvenser på ekonomin som helhet.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill framhålla att vi röstar om ett gemensamt förslag till resolution från fyra politiska grupper som har kommit överens om att inte lägga fram några ändringsförslag om den gemensamma texten. Muntliga ändringsförslag är också ändringsförslag och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har undertecknat den gemensamma resolutionen. Av den anledningen måste vi beklagligtvis motsätta oss ytterligare ändringsförslag, inklusive muntliga sådana.

- Efter omröstningen om ändringsförslag 6:

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Var vi inte tvungna att rösta om punkt 6? Jag följer ert råd.

Talmannen. – Nej, det finns ingen begäran om en separat omröstning om den punkten.

- Före omröstningen om punkt 9:

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag vill bara lägga till ett par ord som finns intill punkt 9 så att texten sedan lyder på följande sätt:

(LT) "och deras förenlighet med fördragsbestämmelserna", för att klargöra. Texten skulle då lyda "av reglerna om statligt stöd på vidtagna åtgärder och deras förenlighet med fördragsbestämmelserna".

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

- Före omröstningen om punkt 29:

Ona Juknevičienė (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag tror att kollegerna från PPE-DE-gruppen strax kommer att resa sig för att tala men innan de gör det vill jag be dem överväga om det skulle skada deras principer att stödja mitt muntliga ändringsförslag genom att lägga till två ord som framhåller hur isolerad den baltiska regionen är på energiområdet och dess totala beroende av Ryssland. Vi vill framhålla och välkomna kommissionsledamotens och framför allt rådets initiativ att bidra till att den baltiska regionens isolering på energiområdet upphör. I punkt 29 där vi talar om Östeuropa vill jag därför nämna den baltiska regionen. Jag ber om ert stöd för detta.

(Applåder från mitten och vänster)

Hartmut Nassauer (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill föreslå att våra kolleger från gruppen Alliansen liberaler och demokrater i Europa tar upp sina legitima invändningar under de förhandlingar som är avsedda för det ändamålet. Det är oförskämt att komma med sådana förslag i plenum, eftersom vi inte kan ha en allvarlig diskussion om dem här. Detta är oparlamentariskt och bör därför upphöra.

(Applåder)

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

- Efter omröstningen om ändringsförslag 1:

Hélène Goudin (IND/DEM). - Herr talman! Jag tycker att det är under all kritik att vi inte fick ändringsförslagen förrän klockan 10 i morse och då endast på engelska, lettiska och finska. Så får det inte gå till!

Talmannen. – Hélène Goudin! Vi noterar ert klagomål.

- Efter omröstningen:

Alexander Alvaro (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara framhålla för kammaren att vi röstade om en resolution om Europeiska rådets möte och det är en skam att ingen från rådet är närvarande för att beakta det som vi har arbetat fram och vad vi vill säga. Det är inte så vi ska samarbeta.

(Applåder)

David Martin (PSE). – (EN) Herr talman! Det kanske stämmer att rådet inte är här, men jag vill be kammaren att välkomna vår nya kommissionsledamot som omedelbart efter sitt godkännande har tagit sig omaket att vara närvarande vid omröstningen. Jag välkomnar Catherine Ashton till kammaren.

(Kraftiga applåder)

Talmannen. – Ja, verkligen, David Martin. Ni har helt rätt.

4.3. Arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag (A6-0373/2008, Harlem Désir) (omröstning)

4.4. Skydd av barn vid användning av Internet och annan kommunikationsteknik (A6-0404/2008, Roberta Angelilli) (omröstning)

4.5. Främjande av rena fordon för vägtransporter (A6-0291/2008, Dan Jørgensen) (omröstning)

4.6. Ändringar av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel (A6-0346/2008, Françoise Grossetête) (omröstning)

4.7. Konsumentskydd när det gäller vissa aspekter på nyttjanderätten till fast egendom på tidsdelningsbasis (A6-0195/2008, Toine Manders) (omröstning)

- Före omröstningen:

Toine Manders, föredragande. – (NL) Herr talman! Jag vill ännu en gång tacka alla, inklusive skuggföredragandena från de olika utskotten och kommissionsledamoten.

Jag hoppas att vi kommer att godkänna texten, eftersom den är ett stort steg framåt för konsumenträttigheterna i EU och kommer att ge den europeiska turistbranschen ett enormt lyft.

Jag hoppas därför att mina kolleger godkänner kompromissen så att vi kan ta detta viktiga steg mot att optimera den inre marknaden i en behandling.

Talmannen. – Jag förklarar omröstningen ajournerad för att ge utrymme för det högtidliga mötet.

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

5. Högtidligt möte - FN:s representant för alliansen mellan civilisationer

Talmannen. – Jorge Sampaio, FN:s representant för alliansen mellan civilisationer, mina damer och herrar! Jorge Sampaio! Det är en stor ära och ett stort nöje för mig att hälsa er välkommen till Europaparlamentet.

Ni besökte Europaparlamentet senast 1998 som Portugals president. Sedan dess har inte bara antalet medlemmar av Europeiska unionen ökat utan även dess ambitioner och ansvarsområden.

Jag välkomnar särskilt er närvaro här i dag som hög representant för FN-initiativet alliansen mellan civilisationer, eftersom det europeiska året för interkulturell dialog innebär att ert besök är mycket viktigt för oss alla.

I ert arbete med FN:s allians mellan civilisationer ger ni ett värdefullt bidrag till förbättrandet av den ömsesidiga respekten och förståelsen mellan nationer. Jag är övertygad om att er entusiasm och långa erfarenhet kommer att vara till nytta för de många initiativ som er organisation främjar inom områdena ungdom, utbildning, medier och migration. Utbildning och även medier och underhållning är områden som är särskilt viktiga för interkulturell dialog.

Slutrapporten från högnivågruppen om alliansen mellan civilisationer innehåller detaljerade och användbara förslag om båda ämnena. Bland annat efterlyser man utveckling av ytterligare, nya läromedel, exempelvis skolböcker som är bättre lämpade för att främja ömsesidig förståelse.

Trots allt ska en framgångsrik utveckling av interkulturell dialog inte begränsas till uppmärksammade enskilda företeelser som symposier, gemensamma deklarationer eller symboliska gester. Som ett led i det europeiska året för interkulturell dialog har EU och Europaparlamentet strävat efter att gå längre än till enbart avsiktsförklaringar och bidra till ökad förståelse mellan olika kulturer genom mycket specifika initiativ.

Många framträdande personer har inbjudits till plenum och ni är en av dessa.

Det viktiga nu är att vi inte begränsar denna interkulturella dialog till 2008 utan fortsätter den under de närmaste åren och längre än så.

Jorge Sampaio! Vi är tacksamma över att ni kunde komma hit till parlamentet i dag, till ett parlament som företräder 27 länder och i det närmaste 500 miljoner medborgare. Det är mig ett stort nöje att nu lämna ordet till er. Mina damer och herrar, Jorge Sampaio!

Jorge Sampaio, FN:s höge representant för alliansen mellan civilisationer. – (PT) Herr talman, herr generalsekreterare, mina damer och herrar! Jag skulle verkligen vilja framföra mitt anförande på mitt modersmål portugisiska, men som ni alla förstår måste jag använda ett annat språk i min nuvarande befattning.

(EN) Ärade ledamöter! Låt mig framföra mitt djupt kända tack till Hans-Gert Pöttering för hans vänliga välkomstord. Låt mig också lägga till att det är en ära och ett stort nöje för mig att tala till dessa framstående åhörare både för hans excellens, Förenta nationernas generalsekreterare, och i min egenskap av hög representant för alliansen mellan civilisationer.

Generalsekreteraren var inbjudan att tala vid denna parlamentssession men kunde inte vara med här i dag. Han bad mig framföra följande budskap till Europaparlamentet om Europeiska året för interkulturell dialog, och jag citerar:

"Det är ett stort nöje att sända hälsningar till alla framstående deltagare i Europaparlamentets viktiga session om interkulturell dialog.

Under sin historia har Europa upplevt förfärliga utbrott av väpnade konflikter som ofta har haft sitt ursprung i fördomar och hat. Kontinenten har dock också varit grogrund för många av världens mest enastående uppfinningar, konstnärliga bedrifter och vetenskapliga framsteg. Europas kolossala mångfald och dess strategiska geografiska läge i mitten av gamla och nya folkvandringssvågar har gjort Europa till en framträdande mötesplats för kulturöverskridande samverkan och dialog mellan trosuppfattningar. Särskilt dess nära förbindelser med grannländerna på andra sidan Medelhavet gör Europa till en viktig brygga mellan civilisationer.

Liksom så många andra regioner i världen står Europa inför en rad utmaningar när det gäller att främja interkulturell dialog. Migration, ekonomisk osäkerhet och politiska spänningar försvårar förbindelserna mellan olika kulturella, etniska och religiösa grupper. Det är emellertid just i er region, där konstruktiva kontakter under århundraden har möjliggjort stora framsteg för mänskligheten, som möjligheterna till försoning och samarbete finns.

Denna specialsession i dag är mycket hoppingsivande. Jag uppmanar er att göra det mesta möjliga av detta tillfälle och att fortsätta gemensamma ekonomiska projekt, utbildningsutbyten och andra initiativ som förbättrar människors liv och som skapar ett bålverk mot intolerans, religiös fundamentalism och extremism.

Förenta nationerna kommer att göra sin del för att stödja och komplettera era insatser, både i och utanför Europa.

Alliansen mellan civilisationer är ett av våra viktigaste medel för detta arbete. Dess syfte är att motverka de växande klyftorna mellan samhällen genom att stärka ett paradigm av ömsesidig respekt mellan folken. Alliansen strävar också efter att uppbåda till gemensam handling för detta ändamål. Bland alliansens viktigaste initiativ märks en ungdomssolidaritetsfond för att främja dialog och en global sökfunktion för att hitta sakkunniga kommentatorer som kan belysa frågor som kan leda till splittring.

'Om jag fick börja om från början skulle jag börja med kulturen.' Dessa berömda ord, som ofta tillskrivs Jean Monnet, som arbetade så outtröttligt för europeisk enighet, är än i dag påfallande relevanta.

Tvärkulturell tolerans, dialog, respekt och förståelse måste vara grundstenarna för den bättre värld som vi försöker bygga. Det är mycket uppmuntrande att veta att ni är starkt engagerade i denna strävan.

Låt oss alla arbeta tillsammans så att den interkulturella dialogen kan bära frukt till nytta för de otaliga människor som lever mellan ytterligheterna och längtar efter anständighet och fred. Låt mig i denna anda framföra mina bästa önskningar om att era diskussioner ska bli framgångsrika.”

Så slutar hans excellens budskap.

(Applåder)

Som förutvarande parlamentsledamot vet jag att parlamentet är och alltid kommer att vara demokratins hemvist. Dess ledamöter har den ibland otacksamma uppgiften att garantera en hållbar framtidsvision för de folk som de företräder.

När det gäller Europa vet vi alla hur långsam utvecklingen av den parlamentariska institutionen har varit och hur stora utmaningarna är för stärkandet av en specifikt europeisk demokratimodell.

Jag kan endast lovorda det arbete som redan har utförts och parlamentets bidrag till att bygga ett mer deltagande, pluralistisk Europa som är närmare sina medborgare, trots allt närmare alla medborgare. Detta är resultatet av ert arbete och jag vill därför varmt gratulera alla medlemmar av denna församling, de legitima företrädarna för en nationsgemenskap som förbundet sig att genomföra ett enastående och unikt projekt, på vilket man under föregående sekel fäste många förhoppningar och som under detta sekel möts av så många förväntningar.

Jag kom hit i dag för att tala till er om alliansen mellan civilisationer, en fråga som även om den kan tyckas fjärran från vårt dagliga liv i själva verket är djupt integrerat i det. Det började faktiskt med en akademisk diskussion mellan lärda som förutsåg historiens slut och civilisationernas undergång, men det blev till ett stort och hett socialt ämne, en uppmaning till demokrati och en kärnfråga i den internationella politiken på grund av globalisering, ökade folkförflyttningar och den 11 september. En fråga som FN slutligen lyckats placera högt upp på den globala dagordningen.

Vad är det jag talar om? Jag tänker på den stora – etniska, kulturella och religiösa – mångfalden i våra samhällen och om de ökande svårigheter vi erfar i att leva tillsammans. Jag talar om tilltagande splittring av alla slag, om urholkningen av den sociala sammanhållningen och de allt bredare klyftorna mellan samhällena. Jag talar även om en mycket spridd misstämning som har tagit sig uttryck i ökade spänningar inom och mellan samhällena, i ömsesidigt misstroende, i polariserade förväntningar och världsbilder, i oersonliga identitetsbaserade konflikter och i den ökande extremismen, naturligtvis.

Vidare talar jag om att religion används som redskap av alla och envar och utnyttjas och missbrukas för varjehandas syften och verkningar. Jag talar också om en viss förvirring hos de politiska krafterna som konfronteras med tillkortakommandet av en rent säkerhetsbaserad eller repressiv attityd och avsaknaden av hållbara politiska strategier och instrument för verklig styrning av kulturell mångfald.

Allt detta tjänar syftet att understryka det som för mig är ett obestridligt faktum: kulturell mångfald har blivit en viktig politisk fråga som är en utmaning för moderna demokratier, pluralism, medborgarskap och social sammanhållning, liksom för fred och stabilitet mellan nationerna.

För mig är detta kristallklart och även om allvarliga svårigheter som den nuvarande finansiella och ekonomiska oron tar upp all uppmärksamhet kan vi enligt min mening inte tillåta att de aktuella kriserna avleder oss från att ta itu med dagens djupgående problem och skydda oss mot morgondagens kriser.

Vad innebär då allt detta strängt taget, kondenserat till det mest väsentliga för oss, för Europeiska unionen? Det innebär följande: Hur ska minoriteter integreras, alla minoriteter, men Europas muslimer i synnerhet? Hur ska vi utveckla våra förbindelser med Medelhavsområdet? Var ska vi dra gränserna för det europeiska projektet? Hur ska vi förstärka EU:s utrikespolitik för att framhäva det som vi anser är universella värden för världen?

Enligt min mening handlar allt detta om grundläggande frågor om värden, övertygelser, attityder och beteenden. Det handlar om demokrati, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna och respekt för kulturell mångfald. Det handlar om rättvisa, social sammanhållning och delaktiga samhällen. Om stater, sekularisering och sekularism eller om den offentliga sfären, privata handlingar och religiös förnyelse. Allt detta handlar om europeisk identitet och europeiska värden. Det är så jag ser det.

(Applåder)

Eftersom tiden uppenbart är knapp kommer jag inte att kunna diskutera alla dessa punkter utan koncentrerar mig på frågan om muslimska minoriteter i Europa.

Varför finns det en växande oro över integrationen av muslimer i Europa? Därför att det är en demografisk fråga? Ja, självklart! Därför att det är en integrationsfråga? Det råder det ingen tvekan om! Jag anser att närvaron av muslimer i Europa inte en fråga om islam och västvärlden, utan ett akut integrationsproblem.

Enligt min mening är det emellertid även en annan sak: det är en identitetsfråga. Ankomsten av invandrare till ett samhälle inverkar faktiskt på det mottagande samhällets självuppfattning. Poängen här är dock att som någon har uttryckt det "den damm som skiljer kristna Europa från muslimska östern har sprungit läck och förändrat den europeiska kulturen".

Varför utmynnade till exempel diskussionerna om ingressen till det tidigare förslaget till europeisk konstitution i en så uttalad bitterhet? Varför utlöser Turkiets anslutning till Europeiska unionen så hetlevrade och stridslystna diskussioner? Samtliga dessa frågor hänger samman och de pekar alla på de så kallade europeiska värdena och den europeiska identiteten.

För att den europeiska identiteten ska bli stark måste den inbegripa personliga lojalitetsförklaringar och anammande av kulturarvet.

(Applåder)

För att Europa ska bli en plats där vi kan leva tillsammans som jämlikar krävs ett alltmer integrerat medborgarskap och en bättre förvaltning av den kulturella mångfalden.

För att hantera integrationen av muslimer i Europa och i våra europeiska samhällen behöver vi nya politiska åtgärder på alla nivåer. Vi behöver europeiska åtgärder men även initiativ från de nationella regeringarna och åtgärder på lokal nivå. Vi behöver demokratisk styrning av den kulturella mångfalden. Vi behöver integrerade perspektiv och politiska satsningar på utbildning, ungdomar och integration av invandrare.

För att kunna utveckla lämpliga kulturella politiska åtgärder behöver vi bygga upp kulturstatistik och kulturella indikatorer för att upplysa beslutsfattare och beslutsprocessen samt övervaka och utvärdera genomförandet av dessa politiska åtgärder. Vi behöver utveckla demokratiskt medborgarskap och deltagande.

Vi behöver utbildning i de mänskliga rättigheterna, utbildning i medborgarskap och respekt för andra, utbildning i interkulturell förståelse och dialog, utbildning i mediekunskap, utbildning om religioner och trosuppfattningar samt dialog både inom och mellan regionerna. Vi måste lära oss om och utbilda våra medborgare i interkulturell kompetens.

Vi behöver utforma urbana strategier och politiska åtgärder för interkulturell dialog. Vi behöver en ungdomspolitik som bygger på lika möjligheter. Vi behöver engagera hela det civila samhället, ungdomar, religiösa ledare och medierna. Vi behöver också utöka och utveckla agendan för interkulturell dialog i de internationella förbindelserna och självklart ge den prioritet.

Hur kan vi leva tillsammans i vår globaliserade värld, där en sammanstötning någonstans blir till sammanstötningar överallt och där kulturella och religiösa skiljelinjer delar upp våra samhällen? Detta är den globala utmaning som alliansen mellan civilisationer möter och måste ta itu med på ett konkret plan.

Att omvandla denna globala utmaning till "lokala" resultat är således alliansens huvuduppgift. Med "lokal" menar jag att det vi åstadkommer ska underbyggas av en bred global strategi men måste genomföras på lokal nivå.

Detta innebär att alliansen i hög grad litar till att EU ska genomföra en agenda för gott styre av kulturell mångfald i den europeiska regionen, vilket innefattar inte bara medlemmarna av EU utan även dess grannländer, särskilt länderna i Medelhavsområdet.

Det är därför jag är glad över att en handlingsplan om samarbete mellan EU och alliansen mellan civilisationer har överenskommits och kommer att ge en gedigen grund för strävandet efter konkreta mål och genomförandet av praktiska projekt.

I detta sammanhang vill jag betona hur viktigt och betydelsefullt det kommer att vara om Europeiska året för interkulturell dialog breddades till ett långsiktigt och hållbart ramverk för att främja gott styre av den interkulturella mångfalden, och jag välkomnar talmannens ord i detta avseende.

Jag är säker på att det skulle ha en oerhörd verkan för att främja nationella strategier för interkulturell dialog med åtgärder och program för utbildning, medier, migrering och ungdom som jag har bett länderna att utforma och genomföra. Detta är ett förslag som jag lade fram i april och som jag vill fästa er uppmärksamhet på och ber de ärade parlamentsledamöterna att stödja.

Ett annat område där alliansen är angelägen om samarbete är Medelhavsunionen för att kunna hjälpa till att förbättra och hantera den interkulturella mångfalden och interkulturella dialogen, inklusive frågor mellan religionerna, inom och mellan europeiska och muslimska samhällen.

För att uttrycka sig rakt på sak: de nuvarande internationella svårigheterna och den ökande oron vi alla känner över att leva tillsammans i ömsesidig respekt har uppmuntrat villfarelsen att kulturer är på oundviklig kollisionsskurs som kommer att leda till en sammanstötning mellan civilisationer.

Vi står inför ökande polariseringar som uppstår mot bakgrund av växande spänningar över en rad politiska frågor och tilltagande kulturella stereotyper. Det behöver knappast sägas att politiska konflikter endast kan lösas genom politiska förhandlingar. Den långsiktiga lösningen på spänningar mellan till exempel muslimska och västerländska samhällen kan inte uppnås så länge som de välkända orsakerna till fientlighet inte framgångsrikt angrips.

Det är också sant att fredsavtalen sällan hålls om de inte får tillräcklig uppbackning av de berörda samhällena. Många tidigare fredsavtal har grusats av ett kvarvarande djuprotat misstroende och fientlighet som delat upp människor efter kulturella och religiösa linjer.

Nu är läget så att alla undersökningsresultat samstämmigt visar att det finns en stor skillnad mellan hur västerlänningar och muslimer ser på varandra. Västerlänningar betraktas som nedlåtande och dominerande av muslimerna, och muslimerna betraktas som fanatiska och intoleranta av västerlänningarna. Dessutom ger socioekonomisk marginalisering och diskriminering upphov till missnöje och intolerans och förvärrar klyftan mellan muslimska och västerländska befolkningar.

Denna skiljelinje mellan två fiktiva monolitiska block, islam och västvärlden, ger näring åt ytterligare stereotyper och polarisering, vilket ger upphov till extremism. Låt mig dock framhålla att den breda majoriteten i alla samhällen avvisar extremism och stöder respekten för religiös och kulturell mångfald. Både muslimer och icke-muslimer är oroade över utmaningarna mot säkerheten och hotet om social polarisering. Miljontals muslimska familjer oroas över att förlora sina unga till religiös och politisk extremism.

För att tackla detta problem bör vi utveckla nya strategier för att hantera och främja dialogen mellan religionerna som ett led i den kulturella mångfalden, baserat på de universella mänskliga rättigheterna. Att skapa de nödvändiga förutsättningarna för hållbar fred kräver insatser av ett annat slag, för att få till stånd en attitydförändring i de uppdelade samhällena. Detta är min första avslutande punkt.

Min andra punkt gäller behovet av att ge politisk prioritet åt utvecklingen av ett demokratiskt styre av kulturell mångfald.

I Europeiska unionen innebär detta att skapa en kollektiv identitet som delas av dess medborgare – oberoende av deras ursprung och etnicitet, språk, religiösa övertygelse, politiska och religiösa tillhörighet – för att dela värden, attityder och planer och ge utrymme för en gemensam framtid som vi bygger tillsammans. Det är därför som kulturell mångfald bör gå hand i hand med skyddandet av de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna, lika möjligheter för alla, ekonomisk solidaritet och social sammanhållning.

Dessa frågor kommer inte att kunna redas ut på kort sikt – tyvärr är det så – och långsiktiga insatser behövs. Frestelsen att ge upp kommer säkert att infinna sig hos oss ibland, men vi får aldrig ge upp eftersom alla små förändringar av omständigheterna trots allt kan leda till stora förändringar av beteendet. Detta är just vad vi behöver för att skapa viljan att leva tillsammans i ömsesidig respekt och uppskattning av våra etniska, språkliga, kulturella och religiösa skillnader.

Hur angelägen denna uppgift är kan knappast underskattas. Jag är dock säker på att genom ert arbete och ert engagemang kommer vi att klara att leva tillsammans i integrerade samhällen. Tack så mycket för er uppmärksamhet.

(Parlamentet gav talaren stående ovationer.)

Talmannen. – President Sampaio! På Europaparlamentets vägnar tackar jag för detta fina anförande och för ert stora engagemang som FN:s höge representant för alliansen mellan civilisationer och för interkulturell dialog.

Eftersom ni nämnde Medelhavsunionen tar jag tillfället i akt att informera er om att vid sitt extra plenarsammanträde den 12–13 oktober i Jordanien antog den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet – med företrädare från Israel, Palestina, arabländerna, Europaparlamentet och de nationella parlamenten i Europeiska unionen – en deklaration om fredsprocessen i Mellanöstern.

I november kommer flera hundra ungdomar från samtliga länder som bygger Medelhavsunionen att träffas här i Europaparlamentets kammare i Strasbourg, och inleda en dialog mellan civilisationerna – en dialog mellan kulturerna. Vi stöder era mål, herr president, och vi önskar er lycka till i ert stora engagemang för alliansen mellan civilisationer. Europaparlamentet stöder er. Er ambition är vår ambition.

Tack, president Sampaio, för ert besök i Europaparlamentet. *Obrigado.*

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

6. Omröstning (fortsättning)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Efter alliansen mellan civilisationer måste vi komma ner på jorden och fortsätta med omröstningen.

6.1. Utvärdering av avtalet mellan Australien och EU om passageraruppgifter (PNR) (A6-0403/2008, Sophia in 't Veld) (omröstning)

- Före omröstningen om punkt 1 g:

Sophia in 't Veld, föredragande. – (EN) Herr talman! I samförstånd med skuggföredraganden för grupperna PPE-DE, PSE och Verts/ALE vill jag lägga fram ett muntligt ändringsförslag till punkt 1 g. Det består av två små ändringar.

Den första ändringen är att vi ersätter orden "uppfyller därmed inte" i den andra meningen med "är därför möjligen inte förenligt med" så att den andra meningen nu lyder: "Avtalet är därför möjligen inte förenligt med europeiska och internationella normer för uppgiftsskydd."

Den andra smärre ändringen är i den sista meningen där jag vill ersätta ordet "leaves" med "might leave" så att den lyder "Parlamentet anser att det därmed kan finnas skäl att pröva avtalet i domstol". [Ändringen berör inte den svenska versionen.]

Talmannen. – Sophia in 't Veld, jag har en fråga. Har jag rätt när jag tror att om ert muntliga ändringsförslag godkänns kommer detta att ersätta den delade omröstningen? Med andra ord om ert muntliga ändringsförslag godkänns, kan vi rösta om punkten i dess helhet. Stämmer det?

Sophia in 't Veld, föredragande. – (EN) Herr talman! Ja, åtminstone för min del, eftersom den delade omröstningen begärdes av PSE-gruppen därför att den inte instämde med mittdelen. Om mitt muntliga ändringsförslag antas – och jag tittar på PSE-gruppens skuggföredragande: ja, hon är överens med mig – då instämmer de i punkten som helhet så att vi kan rösta om den som en helhet.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

6.2. Bestridande av kollektivavtal inom EU (A6-0370/2008, Jan Andersson) (omröstning)

- Före omröstningen:

Jacek Protasiewicz, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill informera er om att efter en diskussion under vårt möte i PPE-DE-gruppen drar vi som grupp tillbaka tre ändringsförslag: ändringsförslag 6 till punkt 9, ändringsförslag 8 till punkt 15 samt ändringsförslag 10 till punkt 24. Jag är glad över att på PPE-DE-gruppens vägnar informera er om att dessa tre ändringsförslag är tillbakadragna.

- Efter omröstningen:

Emilio Menéndez del Valle (PSE). – (ES) Herr talman! Med all respekt måste jag göra följande kommentar.

Efter det utmärkta och kloka anförandet om alliansen mellan civilisationer av FN:s höge representant återupptog ni sammanträdet med följande ord – kanske ni har dem till hands – som var ungefär följande:

”Nåväl och nu efter alliansen mellan civilisationerna måste vi återgå till jorden.”

Herr talman! Jag beklagar att jag måste säga att er kommentar inte är förenlig med parlamentarisk hövlighet och var olämplig i er ställning som talman.

Talmannen. – Ni måste förstå att det är ett av talmannens privilegier att göra oförargliga kommentarer om händelserna i kammaren – vilket mina kolleger vice talmännen också ofta gör. Dessa kommentarer måste förstås i sitt sammanhang och enligt avsikten med dem.

Jag kan försäkra den ärade ledamoten om att mina avsikter var renodlat positiva.

Om ni eller någon annan ledamot fann något störande med denna oskyldiga och välvilliga kommentar ber jag er att betrakta den som tillbakadragen.

6.3. Demokrati, mänskliga rättigheter och det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam (omröstning)

- Före omröstningen:

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill göra en rent faktamässig korrigering. Det hänvisas till Vietnams Förenade buddistörrelse och sägs att den en gång var den största buddistiska organisationen i södra och mellersta Vietnam. Det som i själva verket avses är att fri och tillförlitlig information inte längre finns men det bör korrigeras till att lyda ”som är den största buddistiska organisationen i Vietnam”.

(Parlamentet godkände det muntliga ändringsförslaget.)

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Förslag till beslut - Godkännande av nomineringen av Catherine Ashton till ledamot av Europeiska kommissionen (B6-0575/2008)

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar utnämningen av Catherine Ashton som ledamot av kommissionen och jag vill påpeka att själva det faktum att hon har tilldelats en livstida pärsvärdighet är ett bevis om något för hennes utmärkta arbete för Förenade kungariket. Jag är förvissad om att hon kommer att bli en värdig kommissionsledamot precis som en annan pär före henne: Lord Cockfield utsågs 1984 till Förenade kungarikets kommissionsledamot av Margaret Thatchers regering. Han hade en framstående karriär i Bryssel och lade grunden till den inre marknaden.

Catherine Ashton kommer att garantera en plats för sig i Europeiska unionens historia genom att påskynda Dohaförhandlingarna. Det är en stor utmaning, men det skulle hjälpa utvecklingsländerna oerhört om förhandlingarna slutförs framgångsrikt.

- Förslag till resolution: Europeiska rådet (B6-0543/2008)

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot det gemensamma förslaget om Europeiska rådets toppmöte på grund av falskheten angående den irländska folkomröstningen och det dåraktiga fasthållandet vid ekonomiskt skadliga klimatförändringsmål. I kommunikén ger man en hycklande bekräftelse på respekten för det irländska avvisandet av Lissabon, varefter man med det förtäckta språkbruket i dokument av detta slag omedelbart hävdar att irländarna vägrade lyda order. Den så kallade respekten för väljarnas demokratiska beslut är rent ut sagt falsk.

Nu står vi alla inför en djup ekonomisk kris. Den värsta de flesta av oss kan minnas och EU oroar sig över att behålla klimatmålen. Näringslivet och våra ekonomier kommer nu inte att ha råd med denna allt högre gröna skattebörda. Allt vi kommer att uppnå är att förvisa en allt större del av vår tillverkningsindustri till Fjärran östern.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill nämna ändringsförslag 3 där vi kritiserade ett antal kommissionsledamöter för att ha bagatelliserat Europaparlamentets begäran om lagstiftningsförslag om bättre övervakning av finansmarknaden. Detta är den verkliga situationen, men jag anser att det är viktigt att också nämna att medlemsstaterna måste ta sin andel av skulden. Även om kommissionen hade försökt agera anser jag att den hade mött en hel del motstånd. Kommissionen har ändå ett ansvar och även om vi har principbaserad reglering till skillnad från regelbaserad måste den ändå vara strikt: mjuk reglering har inte fungerat.

Jag vill också nämna punkt 20 där parlamentet upprepar sin respekt för resultatet av den irländska folkomröstningen och för resultaten av ratificeringsförfarandena i de övriga medlemsstaterna. Under diskussionen om den irländska folkomröstningen hävdades det gång på gång att parlamentet inte skulle respektera resultatet. Bortsett från allt annat har parlamentet ingen behörighet här och ingen befogenhet att agera vare sig på det ena eller det andra sättet. Till skillnad från min kollega Jim Allister välkomnar jag ändå uttalandet.

Slutligen, i punkt 20 anser jag att det är möjligt att tillmötesgå den irländska befolkningens önskemål före valet till Europaparlamentet, men vi bör inte underskatta det som krävs här. Det anges också att parlamentet står redo att erbjuda stöd för att lägga grunden för en bredare och mer kunskapsbaserad samstämmighet. Jag anser att detta egentligen borde ha formulerats "lägga grunden till en mer välinformerad samstämmighet".

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Det farligaste uttrycket i samtida politik är "någonting måste göras". Politiker har en oresonlig och oproportionerlig rädsla för att verka passiva och vad detta "någonting" är, är av underordnad betydelse så som vi har sett under finanskrisen. Det spelar ingen roll vad detta "någonting" är – 500 miljarder pund i Storbritannien, 500 miljarder euro i Europa, 850 miljarder dollar i USA – OK, det är "någonting", låt oss göra det. Strunt samma vad de praktiska konsekvenserna blir.

Sanningen är den att man inte kan lagstifta mot lågkonjunkturer, lika lite som man kan lagstifta om solens eller månens bana. Det vi ser nu är en obeveklig korrigerande av åren med lättillgängliga krediter av samma regeringar som höll räntan på för låg nivå. Detta var ett politiskt beslut, inte ett marknadsbeslut, och den luft som blåstes in i ballongen rusar nu ut. Den enda praktiska ändring som sker genom nationaliseringen av våra banker och de gigantiska räddningsaktionerna är att i stället för att sänka skatterna för att hjälpa människor igenom svåra tider lastar vi på dem en enorm extra börda. Våra skattebetalare kommer att få betala ett högt pris för vår inbilskhet.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (EN) Herr talman! När det gäller ändringsförslag 9, som min grupp röstade emot, är det avgörande för PPE-DE-gruppen att den demokratiska processen ska slutföras utan några genvägar som skapar ett demokratiskt underskott, särskilt nu i fråga om utsläppshandeln kan den parlamentariska processen inte beskrivas i smickrande ordalag. Vi har sett missledande trick, manipulationer och slutligen att föredraganden ignorerar sin egen grupps politiska vilja.

Detta blev ännu mer uppenbart med hänsyn till låsningen i rådet i förra veckan. PPE-DE-gruppen har erbjudit en lösning på problemet med skadlig industri samtidigt som en minskning av klimatförändringarna främjas. Därför stöds vårt förslag om att ersätta det kostsamma auktionssystemet med benchmarking inte bara av EU:s industri utan även av fackföreningarna. Vi är alla eniga om att vi måste försöka minska de skadliga utsläppen. Det råder det ingen tvekan om.

Frågan är hur man gör det. Vår första prioritet måste vara vår planet, men jag hävdar att åtgärderna för att stoppa klimatförändringarna inte kommer att underlättas av den ekonomiska avmattningen i de ledande klimatvänliga ekonomierna som leder till arbetslöshet i EU.

Peter Skinner (PSE). – (EN) Herr talman! Europaparlamentets socialdemokratiska grupp välkomnar innehållet i denna gemensamma resolution och förslag om det finansiella klimatet och den bredare ekonomin. I fråga om vad vi bör göra härnäst är det sant att parlamentet har fastställt en rad krav – som i viss utsträckning har varit en form av önskelista – och även konkreta förslag om vad som behöver göras. Ibland måste vi gå längre än kommissionen. Vi ser faktiskt att parlamentet – måhända av nationella skäl eller politiska intressen – ibland både urholkar text och föreslår bra text.

Men dessa krav är ganska relevanta i dag och är nära förknippade med den situation som vi befinner oss i. Övervakningsstrukturerna behöver mer än någonsin förstärkas men på global nivå, inte bara på EU-nivå. Vi måste titta utanför Europeiska unionen. Därför behöver vi också överväga vad som sker när det gäller utvecklingsbistånd i världen. Vi behöver utveckla våra reserver när det gäller att hantera utvecklingsfrågor, inte överge dem, och förhoppningen är att vi därigenom kommer att nå det slags ekonomiska jämvikt som krävs i världen. Det är vår uppgift att uppmärksamma dessa frågor. Det är också vår roll att göra något åt detta och jag kommer att utveckla frågan ytterligare skriftligen.

Ivo Strejček (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill sammanfatta orsakerna till varför jag röstade emot resolutionen. För det första är förstärkandet av statens roll fel svar i sökandet efter en utväg ur den finansiella krisen. För det andra är högre reglering och upprättandet av en ny alleuropeisk övervakningsmyndighet utan att klargöra behörigheten inget botemedel mot krisen. För det tredje kan Lissabonfördraget inte träda i kraft efter att ha avisats av Irlands befolkning. Det är därför som Europeiska rådet borde respektera utgången av den irländska folkomröstningen. För det fjärde är Europeiska rådet inte villigt att återgå till sina egna realistiska och extremt kostsamma mål i fråga om klimatförändringen. Detta kommer till sist att försämra levnadsstandarden för vanligt folk.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att konstatera att det är riktigt att säga att Lissabonfördraget inte kan träda i kraft förrän det godkännts av samtliga 27 medlemsstater, men det är inte det samma som att EU inte kan gå vidare och jag för min del vill inte se EU gå vidare utan Irland. Som valgeneral för Fine Gael i den senaste folkomröstningskampanjen vill jag göra absolut klart att den irländska ståndpunkten är och bör vara att vi vill vara i centrum av EU. Vi vill inte längre vara en ö bakom en ö, dominerad av brittiska intressen. Vi respekterar att Storbritannien har sina intressen – det har de rätt att ha. Våra intressen ligger på annat håll och jag vill inte att någon brittisk parlamentsledamot ska stå upp här och tala för mina väljare eller för irländska intressen.

Jag vill säga att Europaparlamentsledamöterna från Fine Gael i PPE-DE-gruppen stöder den allmänna inriktningen på betänkandet om Europeiska rådets möte men accepterar inte att parlamentet ska anse "att det är möjligt att tillmötesgå de önskemål som det irländska folket gett uttryck för och därigenom hitta en lösning som kan accepteras av alla före Europavalet", eftersom detta är en fråga för den irländska befolkningen att överväga om och när den vill. Detta är den ståndpunkt vi måste få protokollförd.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag är inte särskilt nöjd med innehållet i vår gemensamma resolution och inte heller med rådsordförande Nicolas Sarkozys prestationer. Trots detta anser jag att ett avtal eller åtminstone möjligheten att komma överens om något slags gemensam strategi är ett mycket viktigt steg, eftersom det värsta budskap vi kunde sända ut till folk i Europa skulle vara att vi inte klarar att komma överens om någonting. Trots detta vill jag uppmana till en smula sunt förnuft. Det finns tre faktorer här. Den ena är givetvis den finansiella, den andra är lågkonjunkturen och den tredje gäller främst globaliseringens inflytande på vår inre marknad. Jag har talat om detta under många, många månader och till och med i flera år. Vi tycks vara oförmögna att stoppa tillväxthastigheten i de krav som ställs på den europeiska industrin och vi klarar inte ens av att diskutera denna tillväxt på WTO-nivå. Denna oförmåga är ett stort problem för oss.

- Rekommendation: Harlem Désir (A6-0373/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Som vi alla vet ökar personaluthyrningen enormt i Europeiska unionen. Detta är på sätt och vis en bra sak eftersom det skapar många arbetstillfällen, men de mycket varierande nationella reglerna har i regel inneburit att effekterna fram till i dag har tenderat att vara negativa, särskilt för arbetstagarna, eftersom det leder till lönedumpning till följd av låga löner och därigenom också till undanträngande av lokala arbetstagare. Till sist leder det också till snedvridningar av konkurrensen, särskilt för små och medelstora företag och ger fördelar för dem som anlitar så många uthyrda arbetstagare som möjligt till ett lågt pris.

Vårt mål med direktiven måste därför vara att reglera personaluthyrning i EU och särskilt att föreskriva att arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag ska behandlas på samma sätt som anställda hos kundföretaget när det gäller arbets- och anställningsvillkor. Detta är i Europas intresse som lokaliseringsort, och särskilt för arbetstagarna, och kommer att förhindra snedvridning av konkurrensen mellan företagen.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Alla ändringsförslag till detta direktiv, hur relevanta de än må vara, skulle innebära betydande fördröjning av lagstiftningsprocessen och lämna tillfälliga arbetstagare utan rättsligt skydd under ännu en lång tid. Det här är ett direktiv som är flera år försenat. Det är också ett uttryck för samförstånd mellan arbetsmarknadens parter. Därför avvisade jag alla ändringsförslag.

- Betänkande: Roberta Angelilli (A6-0404/2008)

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Jag röstade för betänkandet därför att jag verkligen är bekymrad över säkerheten för barn på Internet. Det är också en fråga som tas upp av många av mina väljare i West Midlands. Jag vet att många föräldrar och lärare blir alltmer oroade över att barn får tillgång till material som är olämpligt och kanske skadligt.

Internets utveckling till ett kraftfullt världsmedium har ökat riskerna för de yngsta runt om i världen. Forskning på senare tid i Storbritannien har avslöjat att så många som ett av tio barn som använder chattrum har kontaktats av pedofiler via Internet. När vi erkänner att Internet erbjuder en ofantlig massa underhållning, möjligheter och kunskap för barnen måste vi också införa åtgärder för att skydda dem på Internet. Jag anser att det är vår skyldighet att skydda barnen mot skadligt material och mot en del av dem som knyter förbindelser online.

Europaparlamentet har en viktig roll att spela när det gäller att minska tillgången på olämpligt och olagligt material och öka allmänhetens kunskap om riskerna på Internet. Jag välkomnar därför detta betänkande och EU:s arbete för att skydda våra barn. Barn bör kunna dra nytta av alla möjligheter som tekniken erbjuder utan rädsla för dem som kan skada dem.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Internet är i sig självt en mycket positiv uppfinning, men det används alltmer av kriminella och detta har lett till en exponentiell ökning av ett av de mest motbjudande brotten av alla, handeln med barnpornografi.

Om ni föreställer er att enbart förra året skedde en 16-procentig ökning i handeln med sådant material via Internet – och därtill kommer att över 20 000 unga utnyttjas för detta ändamål för att producera dessa bilder på ett enda år – får ni en uppfattning om omfattningen. Våra mål måste vara följande: nolltolerans i fråga om barnutnyttjande, hårda straff för brottslingarna och maximalt skydd för barn som använder Internet.

Jag välkomnar det åtgärds paket som stöds av Europaparlamentet och som sträcker sig från telefonjourer, installation av blockeringsystem och utbildning till polisförstärkning och möjlighet att spåra ekonomiska transaktioner.

Europaparlamentets betänkande är mycket viktigt eftersom det ger mycket tydliga signaler om skyddet av samhällets mest sårbara medlemmar, våra barn.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Internet är till stor nytta men utgör samtidigt en stor fara, särskilt för barnen. Barnen är mycket mer datorvana än sina föräldrar och därför är vuxna ofta omedvetna om de många fallor som i synnerhet barn kan stöta på under många timmars surfande på Internet. Jag välkomnar detta betänkande och har röstat för det.

Jag anser att ett program för ett säkert Internet kommer att bidra till att avskaffa det enorma generationsgap som finns i fråga om Internetmedvetenhet. Vi behöver en informationskampanj riktad till barn och lärare. Jag stöder upprättandet av kontaktpunkter i de enskilda EU-länderna där det kommer att vara möjligt att rapportera olagliga verksamheter som berör Internetsäkerheten.

Matti Juhani Saari i Finland har på Internet, bland annat på webbplatsen YouTube, lagt ut videor på sig själv när han skjuter med pistol på ett skjutfält. Tio unga människor mördades senare av denna beväpnade galning i en skola i den finska staden Kauhajokki. Mina damer och herrar! Jag anser att vi genom detta program kommer att kunna minska riskerna och se till att ungdomar inte får tillgång till sådana videor på Internet.

Jan Březina (PPE-DE). – (CS) Jag har stött Roberta Angelillis betänkande eftersom jag anser att det kommer att bidra till att bekämpa övergrepp mot barn på Internet. Jag vill att tonvikten ska ligga på att förbättra de instrument som är tillgängliga för polisen. Detta innebär i konkreta ordalag upprättandet av en europeisk databas om barnpornografi kombinerat med tillkännagivandet av krislinjer som ska vara tillgängliga för polisen. Detta kommer att bli ett användbart instrument för fall som gäller köp av bilder via fildelningsgrupper (*peer-to-peer groups*), eftersom det gör det möjligt att kontrollera om en viss bild redan har förekommit på Internet och om utredningar redan har genomförts i fråga om den bilden, och därigenom undvika onödiga dubbleringar av utredningsinsatserna. En effektiv åtgärd kan också vara att spåra betalningar som gjorts på webbplatser som innehåller barnpornografi, samtidigt som man helt följer reglerna om skydd av den personliga integriteten och om banksekretess.

Den hittillsvarande erfarenheten visar att säkerheten för barn på Internet endast kan garanteras genom insatser på flera nivåer, som inbegriper att engagera barnen, familjerna, skolor, alla telekomoperatörer,

Internetleverantörer och offentliga myndigheter. Kunskapen och förebyggandet behöver öka, vilket rent praktiskt skulle vara till hjälp och underlätta rapporteringen av fall och förbättra sannolikheten av att de utreds av polisen. Jag är helt övertygad om att programmet för Internetsäkerhet kan bidra till detta.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Låt mig göra ett tillägg till måndagens debatt om att skydda barn som använder Internet och andra kommunikationstekniker. Jag stödde naturligtvis betänkandet som jag varmt välkomnar. Trots detta finns det i det program som vi godkände ingen betoning av standardisering av terminologin i fråga om skadligt innehåll. Synen på vad som är tillåtet och vad som redan är kriminaliserat varierar också mycket mellan medlemsstaterna. Detta hämmar uppenbart kampen mot Internetbrottsligheten, som inte har några gränser vare sig mellan länder eller kontinenter. För våra barns skull bör vi prioritera en harmonisering av området, antingen vi vill det eller inte.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade helhjärtat för betänkandet. Det bör välkomnas att EU vill göra något för att skydda barnen mot farorna med Internet. Unga människor blir vana vid Internet från mycket ung ålder, men utsätts naturligtvis också för dess faror.

Det beräknas att nio av tio barn i åldrarna 8–16 år kommer i kontakt med pornografi på Internet. De som handlar med pornografi på Internet blir allt mer hänsynslösa. Bortsett från risken för Internetpedofiler och porrförsäljare finns det också kasinon med aggressiv marknadsföring. Särskilt unga människor är inte alltid medvetna om riskerna.

Det är därför föräldrarnas, skolornas och lärarnas sak, men även politikernas, att skydda barnen mot allt detta. De måste både övervaka och öka kunskapen, särskilt bland de yngsta samhällsmedlemmarna, eftersom dessa är de mest lättpåverkade och sårbara.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Tack herr talman! Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att det är oerhört viktigt. Det är svårt att i ett enda dokument lösa de väldigt olikartade problem som uppkommer när barn använder kommunikationstekniker. Detta program behövs dock av organisationsskäl. När vi diskuterar effekterna av nya tekniker tenderar vi att tala om de sociala, utbildningsmässiga, kulturella och andra fördelarna och blir medvetna om de negativa effekterna först på ett ganska sent stadium. De befintliga mekanismerna för att begränsa produkter som kan ha en negativ inverkan är mycket viktiga för att minimera risken, men vi måste dessutom ha förebyggande program. Nu när vi har ett gemensamt europeiskt program är det varje medlemsstats uppgift att utarbeta sitt eget nationella program. Vi behöver öka samhällets kunskap om problemet och lära barnen att använda informations- och kommunikationsteknik på ett klokt sätt. En annan sak vi behöver ta itu med är risken för "datorberoende". Det behövs integrerade insatser och där har de nationella regeringarna en annan roll att spela.

- Betänkande: Françoise Grossetête (A6-0346/2008)

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Herr talman! Jag vill tacka er för att ni ger mig ordet och jag vill också tacka Françoise Grossetête för betänkandet om det föreslagna direktivet, som handlar om variationer i villkoren för tillstånd att släppa ut läkemedel på marknaden. Jag stödde det i omröstningen. Det är ett framsteg i harmoniseringen av lagar och i konsumentskydd, det minskar byråkratin, ökar flexibiliteten och medför fördelar när det gäller säkerheten och kunskapen för patienterna. Samtidigt förenklas verksamheterna och kostnaderna minskar för medelstora läkemedelsföretag.

Jag uppskattar kommissionsledamoten Günter Verheugens klara ställningstaganden mot förfälskade läkemedel, generiska läkemedel av låg kvalitet som ofta inte har mer effekt än placebo och olagliga läkemedel och vacciner, som når fram till EU-medborgare via den svarta marknaden. Sådana verksamheter är kriminella. Inom en snar framtid kommer kommissionen att utarbeta åtgärder för att förstärka befintliga lagar på området så att inga läkemedel av detta slag kan distribueras. Kommissionen kommer också att införa sanktioner mot personer som bedriver sådan verksamhet. Kommissionsledamoten har också sett till att effektiva läkemedel måste tillverkas enligt erkända europeiska normer och tillverkningsprocesser.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag måste svara på dagens debatt där jag självklart angav att jag varmt välkomnar betänkandet. Ett krav framfördes dock om att alla läkemedel som innehåller samma aktiva beståndsdel ska bära samma företagsnamn, så att patienterna inte blir förvirrade och tar för höga doser. Detta kan låta klokt för lekmannen, men läkemedel utvecklas ständigt och läkemedel kan ha samma eller liknande ingredienser men skilja sig åt i fråga om en rad andra beståndsdelar. Att anklaga kommissionen för att inte begära standardisering av företagsnamnen skulle vara absurt, och tyda på en bristande förståelse av hur systemet fungerar, oavsett vilka befogenheter EU kan ha i allmänhet.

- Betänkande: Toine Manders (A6-0195/2008)

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket nöjd med att parlamentet till sist har täppt till luckorna i 1994 års tidsdelningsdirektiv så att konsumenterna kan se fram emot bättre skydd för sina investeringar. Det kommer också i långa loppet att skydda upp till 40 000 europeiska arbetstillfällen. Jag har intresserat mig särskilt för detta betänkande eftersom det gäller en fråga som direkt berör många av mina väljare. Vi har fler ägare av tidsdelat boende i Storbritannien än i något annat europeiskt land. Därför kommer detta att lugna många av dem att EU agerar för att skydda dem mot skojare. Marknaden för tidsdelat boende i Storbritannien är värd ungefär 157 miljoner euro per år och detta direktiv utgör ett viktigt steg framåt när det gäller att få bort skrupelfria agenter som ger konsumenterna problem och gör att legitima näringsidkare får dåligt rykte. Med de nya förenklade reglerna kommer konsumenterna att vara väl skyddade i hela EU, samtidigt som jämlika spelregler skapas på marknaden för tidsdelat boende och andra populära semesterprodukter.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag är glad över att vi trots skillnaderna i politiska uppfattningar har lyckats komma överens om en harmonisering av lagstiftningen för att skydda alla européer som planerar att semestra utomlands och som vill hyra logi utomlands utan risk. Genom översynen av tidsdelningsdirektivet utestängs opålitliga tjänsteleverantörer från registrering och därmed ökar chanserna att människor inte ska råka ut för bedrägerier så som ofta är fallet i dag.

Konsumenterna kommer också att få en fjortondagarsfrist under vilken de kan frånträda avtalet utan att behöva göra några förskottsbetalningar och de kommer till och med att få avtalen på ett språk som de förstår, vilket är goda nyheter även för de tjeckiska medborgarna.

Gary Titley (PSE). – (EN) Herr talman! Jag delar min vän och kollega Neena Gills glädje över att vi täpper till kryphålen i direktivet.

Tidsdelat boende är en stor bransch, men det kan också vara ett stort lurendrejeri. Jag har exempelvis haft kontakter med ett företag som kallas European Timeshare Owners Organisation, som är verksamt i Spanien – men påpassligt nog från en adress i Gibraltar – eftersom väljare har berättat att de kontaktats av detta företag som erbjöd sig att vidaresälja deras tidsdelade boende. När de till stor kostnad reste till Spanien fann de att ingen hade köpt deras tidsdelade boende, utan att företaget i stället ville sälja andra tidsdelade boenden till dem.

Jag har försökt att få kontakt med detta företag i flera veckor och lyckades slutligen mirakulöst i denna vecka eftersom de inte har några personer i andra änden som svarar – och de tycks inte svara på brev heller.

Jag hoppas att vi nu kommer att klämma åt organisationer som European Timeshare Owners Organisation, eftersom de ger tidsdelat boende ett dåligt rykte och uppriktigt sagt skadar de den spanska turistbranschens anseende, vilket jag vet att ni bryr er mycket om.

- Betänkande: Jan Andersson (A6-0370/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag kunde inte rösta för Jan Anderssons betänkande. Jag gillar inte att de som är missnöjda med EG-domstolens dom genom detta betänkande i dag försöker undergräva domstolens dom i målet Laval i Sverige. Den fria rörligheten för tjänster är en av fördelarna med EU och medlemsstaterna måste ägna ganska mycket uppmärksamhet åt att se till att både anställda och entreprenörer är bättre informerade om principerna i det nuvarande direktivet om utstationerade arbetstagare. Det är det rätta sättet att angripa olagliga anställningar och även dumpning på EU:s arbetsmarknad, inte genom att undergräva domar. I demokratiska samhällen måste rättigheter utkrävas förbehållslöst, inte undergrävas.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! I den första delen av ändringsförslag 24 erkänns att social dumpning var en bidragande faktor till det irländska nejdet till Lissabonfördraget. Jag håller med om detta och också med den mening där rådet uppmanas att vidta åtgärder för att säkerställa lika betalning för lika arbete. I ändringsförslaget uppmanas alla medlemsstater att respektera resultatet av folkomröstningen på Irland. Det är självklart, bortsett från att detta i vilket fall som helst är en lagstadgad skyldighet för alla medlemsstater.

Mitt i allt detta finns ett krav om att vi måste inleda en grundläggande omarbetning av de befintliga fördragen för att bana väg för ett socialt Europa. Tala om att knäcka nötter med slägga! En "grundläggande omarbetning av fördragen" låter i mina öron väldigt mycket som att riva sönder regelboken. Vi har redan mycket positiv lagstiftning mot diskriminering och vi håller för närvarande på att förbättra den lagstiftningen. Vi har nått

en gemensam ståndpunkt om direktivet om arbetsvillkor för personal som hyrs ut av bemanningsföretag. Detta kommer att underbygga arbetstagarnas rättigheter och visa att Europas sociala hjärta fortfarande klappar.

I ändringsförslag 16 uppmanas medlemsstaterna att bestrida EG-domstolens domar. Detta är inte rätt tillvägagångssätt. Vi behöver granska utstationeringsdirektivet och se till att det införlivas korrekt av alla medlemsstaterna, och om direktivet behöver ändras måste vi göra det, men en grundläggande omarbetning av fördragen är inte nödvändigt.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Om omröstningen skulle jag vilja säga att Fine Gael-ledamöterna, varav jag är en, röstade för Jan Anderssons betänkande eftersom det där tas upp viktiga frågor som väcks av EG-domstolens domar i målen Viking, Laval och Rüffert, och stadfäster grundprincipen om lika behandling och lika lön för lika arbete.

I betänkandet anges mycket tydligt att lagstiftningen inte är tillräcklig och att vi behöver åstadkomma en bättre balans mellan arbetstagarnas rättigheter och friheten att tillhandahålla tjänster, men svaret är inte en grundläggande omarbetning av befintliga EU-fördrag, så som efterlyses i ändringsförslag 24. Svaret är att förbättra lagstiftningen, vilket är anledningen till att vi röstade mot ändringsförslag 24 och ändringsförslag 16, som inte gjorde någon nytta och var onödiga eftersom de inte handlar om lagstiftningsmandatet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade emot Jan Anderssons betänkande inte bara därför att texten handlar om arbetsmarknadslagstiftning – som tillhör medlemsstaternas behörighetsområde – utan också därför att man i betänkandet gång på gång hänvisar till stadgan om de grundläggande rättigheterna och Lissabonfördraget.

Det är naturligtvis inte det första betänkande där man begår den synden, men det visar på ett djupt förakt för de irländska väljarna som har ogiltigförklarat fördraget och faktiskt för alla väljare i EU som inte har haft tillfälle att uttrycka sin åsikt om Lissabonfördraget på ett demokratiskt sätt.

Tid efter annan utlovas att EU kommer att ta hänsyn till folkets vilja, att någonting ska göras för att avskaffa det demokratiska underskottet, och gång på gång sägs det här i parlamentet att EU inte klarar av att infria löften. EU har ett trovärdighetsproblem som är minst lika stort som problemet med det demokratiska underskottet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Jag arbetade tillsammans med Jan Andersson som skuggföredragande för gruppen Unionen för nationernas Europa, fullt medveten om betydelsen av de frågor som tas upp i betänkandet för min egen fackförening Solidaritet och andra fackföreningar liksom för min politiska grupp, som är angelägen om sociala frågor. Jag har i min hand ett brev från Janusz Śniadek, ordförande för fackföreningen Solidaritet, om detta.

I betänkandet uppmärksammas behovet av att respektera fackföreningsrättigheter och vikten av dialog mellan arbetsmarknadens parter, resultaten av en sådan dialog, särskilt kollektivavtal, och respekten för principen "lika arbete för lika lön". Därför röstade jag för betänkandet trots att hänvisningarna till Lissabonfördraget för närvarande är obefogade, så som en del kolleger i kammaren tidigare sagt.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Jag vill förklara varför jag inte röstade för Jan Anderssons betänkande.

Även om betänkandet nu är betydligt mer balanserat än den ursprungliga versionen har jag och många av medlemmarna i min grupp från Östeuropa avstått från att rösta. Självklart stöder vi principen om lika behandling men vi såg risken att denna slogan skulle användas för att försöka förhindra genomförandet av en av de grundläggande friheterna i Europeiska unionen – den fria rörligheten för arbetstagare. Detta är särskilt viktigt för Östeuropa: vår arbetskraft vill få tillgång till den västeuropeiska arbetsmarknaden, även om det är för tillfälliga anställningar, för att kunna tjäna mer, men jag anser att detta också är viktigt för den ekonomiska utvecklingen för EU som helhet.

I stället för att så som begärdes ändra regleringen på EU-nivå borde man ägna mer uppmärksamhet åt att genomföra direktivet och åt reglering i medlemsstaterna.

Skriftliga röstförklaringar

- Förslag till beslut - Godkännande av nomineringen av Catherine Ashton till ledamot av Europeiska kommissionen (B6-0575/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för lagstiftningsresolutionen där parlamentet med förbehåll för ändringar godkänner rådets förordning om ändring av 2003 års förordning om domstols behörighet och införande av bestämmelser om tillämplig lag i äktenskapsmål, som bygger på ett betänkande från min tyska kollega Evelyne Gebhardt. Men hänsyn till att medborgarnas allt större rörlighet inom EU har lett till ett ökat antal internationella par, med andra ord par där makarna är av olika nationalitet eller är bosatta i olika medlemsstater eller i en medlemsstat där minst en av makarna inte är medborgare, och på grund av den höga skilsmässofrekvensen i EU, var det viktigt att reglera den tillämpliga lagen och jurisdiktionen för äktenskapsmål som berör ett ökande antal medborgare varje år. Vi bör ständigt framhålla att fördragen föreskriver att ett gemensamt område med frihet, säkerhet och rättvisa gradvis ska upprättas genom åtgärder för att främja "förenligheten mellan tillämpliga bestämmelser i medlemsstaterna om lagkonflikter och om domstolars behörighet".

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder Catherine Ashton som den nya kommissionsledamoten med ansvar för handelsfrågor. Jag är mycket nöjd med att vi äntligen har fått en kvinnlig kommissionsledamot för handelsfrågor och den första kvinnliga brittiska kommissionsledamoten. Jag tror att hon kommer att vara en mycket mottaglig och öppen kommissionsledamot som arbetar nära tillsammans med parlamentet.

- Förslag till resolution: Europeiska rådet (B6-0543/2008)

Colm Burke, Avril Doyle, Jim Higgins och Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi vill meddela att Fine Gaels parlamentsledamöter i PPE-DE-gruppen stöder huvudtemat i betänkandet om Europeiska rådets möte, men inte godtar att parlamentet ska beakta "att det är möjligt att tillmötesgå de önskemål som det irländska folket ger uttryck för och därigenom hitta en lösning som kan accepteras av alla före Europavalet", eftersom detta är en fråga som det är upp till det irländska folket att ta ställning till vid den tidpunkt de finner lämplig.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och mina brittiska konservativa kolleger stöder de delar av denna resolution som handlar om samarbete mellan länder i fråga om den aktuella finanskrisen, och det stöd till små och medelstora företag som uttrycks i resolutionen. Vi stöder även förslaget om att EU ska bibehålla målen i fråga om klimatförändringar. Vi välkomnar det starka stöd för Georgien som uttrycks i denna resolution till följd av det ryska ingripande som nyligen genomfördes i detta land.

Eftersom vi starkt motsätter oss Lissabonfördraget kan vi emellertid inte stödja de delar av texten som handlar om denna fråga. Vi motsätter oss även en gemensam invandringspolitik för EU.

Av dessa skäl har vi lagt ned våra röster i den slutliga omröstningen.

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) I dag röstade jag emot resolutionen från Europeiska rådets möte i Bryssel eftersom jag inte instämmer i den ståndpunkt som majoriteten av parlamentsledamöterna har i åtminstone två av de frågor som diskuterades vid EU-toppmötet. Enligt min uppfattning innebär resultatet av den irländska folkomröstningen ett definitivt slut på processen med att ratificera Lissabonfördraget. Det innebär att alla försök att fortsätta med den konstitutionella processen inom Europeiska unionen är meningslösa. Jag instämmer inte heller i majoritetens ståndpunkt i fråga om energi och klimatförändringar. Jag vill påpeka att påtvingade lösningar utgör ett hot mot industrier och konsumenterna i många länder, däribland Polen.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag och alla mina kolleger i det irländska politiska parti som jag tillhör, Fine Gael, röstade för och vill så snart som möjligt ha en klar och entydig ratificering av Lissabonfördraget av den irländska regeringen. Vi behandlar emellertid den irländska väljarkåren som lämlar på eget ansvar. Det krävs ett tydligt politiskt avstånd mellan resultatet av omröstningen den 12 juni och ett eventuellt beslut om ett andra försök till ratificering.

Vi kommer att uppnå detta snabbare och ha en större chans att lyckas om det som anges under punkt 20, och som kan uppfattas som en befallning från kolleger beträffande tidpunkten för vår ratificeringsprocess, dvs. "före Europavalet", som jag röstade emot i dag avslägs.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för det gemensamma förslaget till resolution om slutsatserna från Europeiska rådets möte (den 15–16 oktober 2008) eftersom jag instämmer i beslutet om att ingripa på finansmarknaderna. Detta beslut var förstaeligt på grund av det brådskande behovet av att bemöta

EU-medborgarnas oro och skapa likviditet och säkerhet på marknaden, med alla de fördelar detta innebär för familjer samt små och medelstora företag.

Vi får emellertid inte bortse från att antagandet av grundläggande åtgärder som är inriktade på omstrukturering av det internationella finansiella systemet, framför allt genom stärkande av samarbetet och samordningen mellan tillsynsmyndigheter på gemenskapsnivå och tillhandahållande av ett rättvist och effektivt övervakningssystem för Europeiska unionen också förespråkas i denna resolution. Det krävs ökad reglering av finansmarknaden, men först krävs det bättre reglering. Denna resolution innebär ett steg i rätt riktning.

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag gläds åt det stöd för den europeiska pakten för invandring och asyl som parlamentet visade i samband med omröstningen om resolutionen om Europeiska rådets möte den 15–16 oktober 2008. Jag röstade för denna resolution.

Parlamentsledamöterna har välkomnat detta initiativ från det franska ordförandeskapet där en sammanhängande och balanserad strategi för invandring föreslås och där Europeiska unionens ansvarsfulla beslut att främja laglig invandring och bekämpa olaglig invandring ånyo bekräftas.

Framgången med den globala ramen för åtgärder har stärkts genom de insatser som det franska ordförandeskapet har genomfört i syfte att snabbt uppnå ett antagande av de förslag till direktiv som för närvarande förhandlas fram, så att dessa ambitiösa uttalanden kan omvandlas till handgripliga åtgärder. Framför allt finns nu direktivet om ett enda förfarande och en gemensam uppsättning rättigheter, det så kallade blåkortsdirektivet om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning, samt direktivet om påföljder för arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i EU.

Denna pakt utgör en nödvändig etapp på vägen mot en verkligt gemensam invandrings- och asylpolitik där grundläggande rättigheter och mänsklig värdighet försvaras på samma sätt som de försvaras av Europaparlamentet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Angående De grönas ändringsförslag 7 vill vi påpeka att vi vill att medlemsländerna ska kunna driva sin egen linje i arbetet med att reformera Bretton Woods-institutionerna.

Eftersom handlingarna när det gäller kompromissresolutionen och ändringsförslagen till denna kom sent avstod vi från att rösta i omröstningarna från och med punkt 19 (dock var ingen av dem omröstning med namnupprop).

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I resolutionen från PPE/PSE/ALDE/UEN avslöjas begränsningarna och de verkliga målen med de åtgärder som hittills antagits av EU.

Genom att bortse från de verkliga orsakerna till den aktuella finanskrisen, som handlar om ökad kapitalisering och kapitalkoncentration, finansialisering av ekonomin, spekulation och om den fria och enkla rörligheten för kapital, och genom att förminska dessa orsaker till "bristen på insyn" i och "bristfällig tillsyn" över finansmarknaderna försöker majoriteten av detta parlament att göra det omöjliga. Med andra ord vill de rädda systemet från en kris som är inneboende i systemet genom att (tillfälligt) återställa "förtroendet för marknaderna" och skjuta till offentliga medel utan någon riktig säkerhet. Så har skett i Portugal där en blankocheck precis har skrivits ut för ett belopp som motsvarar alla strukturfonder som landet kan använda inom gemenskapens aktuella budgetramar.

Samtliga dessa åtgärder, som parlamentet värderar så högt, är emellertid bara ett sätt att undvika att agera när det gäller de grundläggande aspekterna, såsom att skapa en stark och effektiv statlig bank i varje land för att tillgodose landets utvecklingsbehov samt sätta stopp för skatteparadis genom att införa villkor för kapitalrörlighet, få ett slut på ekonomisk spekulation och få privatiseringen och liberaliseringen av ekonomin att upphöra genom EU:s monetära politik och stabilitetspakten osv.

I stället vill majoriteten i parlamentet ånyo bekräfta sin nyliberala dagordning.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (EN) I resolutionen om Europeiska rådets möte den 15-16 oktober 2008 behandlas en rad viktiga frågor, såsom den globala finanskrisens inverkan på strategin för att ta sig ur finanskrisen, åtgärder för att förbättra regleringen för att stärka EU:s ram för reglering och övervakning samt frågor som rör energi, klimatförändringar och energitrygghet. Jag anser emellertid att vi misslyckades med en heltäckande hantering av frågor gällande säkerhetsfrågor mot bakgrund av kommissionens åtaganden och det franska ordförandeskapets slutsatser. Europeiska kommissionen har åtagit sig att vidareutveckla

sammanlänkingsplanen för Östersjöregionen och presentera den för EU:s energiministrar i december. Rådet prioriterar en anslutning av Litauen, Lettland och Estland till ett bredare europeiskt elnät och en spridning av gaskällorna så att beroendet av rysk gas minskar. Jag föreslog att dessa förslag ska införlivas i resolutionen, men i likhet med mitt muntliga ändringsförslag accepterades inte dessa förslag vid förhandlingarna mellan de politiska grupperna. Jag anser att Europaparlamentet har underlåtit att visa solidaritet med de baltiska staterna som redan nu är de mest isolerade energiöarna i gemenskapen och utelämnade till Ryssland när det gäller gas. Av de anledningar som anges ovan avstod jag från att rösta om den gemensamma resolutionen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU har tagit regeringen i Prištinas parti i Kosovofrågan samtidigt som man betonar Georgiens territoriella integritet i konflikten i Vitryssland. Bryssel måste en gång för alla tydliggöra huruvida man är för eller emot människors rätt till självbestämmande. Om EU menar allvar med de imponerande mål man alltid försvarar måste man upphöra med att tillämpa dubbelmoral och i stället för att alltid enbart företräda Förenta staternas intressen inta en neutral medlingsroll.

Finanskrisen väcker emellertid även frågor om EU:s självförståelse. Under de senaste decennierna har unionen trots allt visat sig vara ett verktyg för ohämmad liberalism. Det är inte medborgarna utan det hänsynslösa genomförandet av en nyliberal ståndpunkt som har varit det centrala. Nu räcker det inte med att endast stränga miniminormer tillämpas i fråga om tillsyn över finansmarknaderna inom EU; dessutom måste ett solidaritetsbidrag krävas från dem som gynnas av det internationella finanssystemet. Detta skulle till exempel kunna användas till en säkerhetsfond för att stödja banker i kristider.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Medan center/höger- och center/vänster-regeringarna i medlemsstaterna vägrar att tillgodose till och med de lägsta löneanspråken och arbetstagarnas andra anspråk på grund av att ekonomin inte klarar detta finansierar Europeiska rådet förolämpande nog banker och monopol med miljardbelopp. Återigen tvingas arbetstagarna att stå för kostnaderna för krisen.

Snabbare kapitalistiska omstruktureringar, avveckling av arbetsmarknadsfrågor, rasering av socialt skydd och försäkringssystem, produktivitetsbaserade löner och arbetslöshet är centrala konsekvenser av de beslut som fattades vid EU-toppmötet. Denna grymma attack kompletteras av det europeiska avtalet om invandring och asyl som skapar omänskliga hinder för invandrare inom EU samtidigt som monopolen garanterat kan få sitt behov av billig arbetskraft tillgodosett.

Samtidigt döljer rådets beslut EU:s skenheliga intresse för klimatet, med tanke på att energikostnaden nu oavsett produktionskostnaderna ska baseras på börsens nyckfullhet, så att monopolens vinst därigenom ökar på bekostnad av miljön.

Det kan inte finnas några lösningar som gynnar människor inom ramen för konkurrenskraft och den avreglerade kapitalåtgärden som EU och regeringarna ytterligare stärker genom åtgärder för att tillhandahålla statligt stöd för monopol samtidigt som de ökar sin attack mot allmänheten för att hjälpa kapitalistsystemet ut ur krisen.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Europeiska rådets möte den 15–16 oktober var anmärkningsvärt på grund av dess svar på den finansiella krisen. Även om andra frågor kräver uppmärksamhet och kan diskuteras är det finanskrisen som vår uppmärksamhet av nödvändighet är inriktad på. Inför uppkomsten av en finanskris där bristen på kredit, i ordets rätta etymologiska bemärkelse, ledde till nya problem och nya hot dag efter dag var det europeiska svaret effektivt när det gäller att återställa det nödvändiga förtroendet för marknaderna.

Oavsett vad ni anser om krisens ursprung och bästa möjliga svar bekräftas denna tolkning av fakta. Ur detta hänseende bör reaktionen från EU-institutionerna välkomnas. Vid analysen av det europeiska svaret finns det ett faktum som utmärker sig. Vare sig i de aktuella fördragen eller i Lissabonfördraget har det vidtagits några åtgärder för de möten som är avgörande för att återställa förtroendet för marknaderna. Detta bevisar att för den union av stater som Europa nu är och förhoppningsvis kommer att fortsätta att vara i framtiden krävs institutionell flexibilitet och framför allt, ett starkt och bestämt politiskt ledarskap. Det var det vi hade och detta faktum har uppenbarligen gjort mer när det gäller att föra européerna närmare EU än någon PR-strategi eller institutionell debatt skulle kunnat göra.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Avvisandet av ändringsförslag 4 är en besvikelse. Finanskrisen bör inte leda till att vi överger våra internationella skyldigheter i fråga om att bekämpa klimatförändringar och fattigdom.

- Rekommendation: Harlem Désir (A6-0373/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag välkomnar betänkandet av Harlem Désir från Europaparlamentets socialistgrupp. Det har gjort det möjligt för parlamentet att anta ett direktiv som skyddar arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag genom att deras rätt till samma arbetsvillkor som andra arbetstagare bekräftas. Medlemsstaterna måste nu anta de nödvändiga lagstiftande, reglerande och administrativa bestämmelserna för att uppfylla direktivet inom tre år efter att det offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. Syftet med direktivet är även att införa ett lämpligt regelverk för att utnyttja arbete vid bemanningsföretag i syfte att bidra till att skapa arbetstillfällen och utveckla flexibla arbetsformer, vilket jag anser vara en särskilt viktig lösning i denna kristid.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar direktivet om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag som innebär att likabehandling äntligen blir verklighet för några av våra mest sårbara arbetstagare.

Det var på tiden att detta direktiv utformades. Det har gått sex år sedan kommissionen första gången lade fram förslag till ett direktiv om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag, och under denna tid har antalet arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag inom den offentliga och privata sektorn kraftigt ökat. Arbete vid bemanningsföretag bidrar till en dynamisk och flexibel modern ekonomi och kan ofta fungera som ett sätt för långtidsarbetslösa att komma tillbaka till arbetsmarknaden. Arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag får emellertid inte behandlas som en andra klassens arbetstagare och bemanningsföretagen ska inte kunna snedvrider arbetsmarknaden genom att erbjuda dem sämre löner och arbetsvillkor än andra arbetstagare.

Därför är jag mycket glad över att parlamentet, genom att godta den kompromisslösning som de europeiska ministrarna som ansvarar för sysselsättning nådde vid ministerrådet i juni, har sett till att detta direktiv kommer att träda i kraft. Detta är fantastiska nyheter för de uppskattningsvis 1,3 miljoner brittiska arbetstagare som kommer att skyddas av denna lagstiftning och fungerar som ett utmärkt bevis på att vår gemensamma europeiska marknad är en social marknad där arbetstagares rättigheter skyddas samtidigt som arbetsmarknaderna är flexibla.

Proinsias De Rossa (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar dagens omröstning i Europaparlamentet om att godkänna direktivet om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag där principen om lika lön för lika arbete införs, så att löner och arbetsvillkor för såväl arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag som för fast anställda skyddas.

De irländska och brittiska regeringarna har under många år hämmat utvecklingen av ett skydd för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag och som har diskriminerats beträffande arbetsvillkor och rätten att tillhöra ett fackförbund, ett skydd som gäller inom hela Europa. Dagens omröstning i Europaparlamentet om det sista skedet av ett nytt direktiv är en mycket viktig seger i kampen mot ett "race to the bottom". Bemanningsföretagen har under allt för lång tid tillåtit försämrade löner och arbetsvillkor för den fast anställda heltidspersonalen, till alla arbetstagares nackdel.

För att kunna påskynda antagandet av lagstiftningen antas rådets gemensamma ståndpunkt utan ändringsförslag i detta betänkande. Rådet har till och med återlämnat förslaget till direktiv till parlamentet för en andra behandling efter att ha antagit ändringsförslagen från parlamentets första behandling. Att i detta skede av processen lägga fram ändringsförslag är oansvarigt av dem som hellre utövar partipolitik än åstadkommer förbättrade arbets- och levnadsvillkor för våra medborgare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi erkänner att antagandet av rådets gemensamma ståndpunkt om arbete vid bemanningsföretag har en viss betydelse för arbetstagare i de olika EU-länder där lagstiftningen är mycket klen och där de största och allvarligaste kränkningarna sker inom denna typ av verksamhet.

Därför är det nödvändigt att kundföretagen tillämpar likabehandling i fråga om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag, också när det gäller löner. Det är även nödvändigt att denna likabehandling erkänns redan från första arbetsdagen och att arbetsmarknadens parter enas om alla undantag från denna princip genom kollektivförhandlingar eller genom avtal som ingås med arbetsmarknadens parter på nationell nivå. Ett undvikande av sådana undantag, vilket vi föreslog, skulle emellertid ha varit att föredra. Det skulle även ha varit lämpligt att på ett bättre sätt tydliggöra begreppet arbete vid bemanningsföretag för att begränsa dess användning till exceptionella fall eller närmare bestämt till perioder som präglas av livlig verksamhet och perioder när fast anställda tillfälligt inte kan arbeta. Vi beklagar att majoriteten, däribland PSE-gruppen, avvisade våra ändringsförslag.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Flera av de ändringsförslag som Europaparlamentet tar ställning till i detta betänkande är sympatiska. Ändringsförslagen berör dock frågor som ska behandlas på nationell nivå och inte av EU-institutionerna. Vi har därför röstat nej till dessa ändringsförslag.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Efter sex års förhandlingar har Europaparlamentet äntligen godkänt direktivet om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. I dag råder det stora skillnader mellan medlemsstaternas nationella lagstiftningar i fråga om arbete vid bemanningsföretag. Arbete vid bemanningsföretag har emellertid fått en allt viktigare roll i alla länder inom Europeiska unionen, och arbetsmarknaden utvecklas på ett dynamiskt sätt. Man beräknar att omkring tre miljoner människor inom Europeiska unionen hyrs ut av bemanningsföretag till omkring 20 000 kundföretag. Av detta skäl behöver vi en mer exakt definition av räckvidden för denna sysselsättningsform.

Dessa bestämmelser är särskilt viktiga för arbetstagarna själva. Arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag kommer nu att ha garantier för att de när de arbetar för en arbetsgivare erbjuds samma villkor som de arbetstagare som arbetsgivaren anställer direkt. Vidare måste dessa villkor gälla redan från och med första arbetsdagen.

Dessutom gynnas bemanningsföretagen själva av bestämmelserna för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. Genom att hyra in arbetstagare från bemanningsföretag kan kundföretagen tillämpa en flexibel personalhantering, i synnerhet vid de tidpunkter då företaget behöver utöka arbetsstyrkan för att tillgodose marknadsefterfrågan.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) För närvarande råder det stora skillnader mellan de nationella rättsakter som reglerar arbete vid bemanningsföretag. Den bristfälliga samordningen av bemanningsföretagens verksamhet skapar förutsättningar för utnyttjande av arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. Vid möten med litauer som arbetar utomlands har jag vid flera tillfällen blivit informerad om att de får sämre betalt än andra arbetstagare och att de ofta inte får betalt alls för det arbete som de utför eller att transport- och levnadskostnader på ett olagligt sätt dras av från deras löner.

Dessutom är arbetsvillkoren för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag svåra och ofta skadliga för deras hälsa. Samtidigt krävs det ofta att de ska arbeta mycket mer och snabbare än andra arbetstagare. Arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag saknar också ofta sociala garantier. Arbete vid bemanningsföretag ökar i alla länder inom Europeiska unionen, även om denna grupp av arbetstagare varierar kraftigt från land till land. Jag instämmer i Europaparlamentets och rådets gemensamma standpunkt och anser att detta direktiv kommer att bidra till att arbetsvillkoren för majoriteten av medborgarna förbättras och till att de erbjuds sociala garantier. Bemanningsföretagen kommer att behandlas som arbetsgivare och blir tvungna att se till att arbetstagarna omfattas av de rättigheter de är berättigade till.

Den allmänna arbetsrätten kommer att gälla arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. De kommer att få samma lön som andra arbetstagare och omfattas av samma villkor när det gäller social trygghet. På parlamentets initiativ kommer dessa rättigheter att gälla från och med första arbetsdagen. Vid omröstningen stödde jag inte GUE-gruppens ändringsförslag, vars syfte var att få medlemsstaterna att förbjuda eller begränsa arbetsmöjligheter via bemanningsföretag.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder direktivet om arbete vid bemanningsföretag. De 1,3 miljoner arbetstagare i Storbritannien som hyrs ut av bemanningsföretag kommer nu att få samma rättigheter som deras fast anställda kolleger. Jag är helt och hållet positiv till att arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag får samma rättigheter på områden såsom sjukskrivning, pensionsbidrag, lika lön och tillgång till yrkesutbildning.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar antagandet av detta betänkande vid andra behandlingen. Medlemsstaterna måste nu agera för att inrätta det förbättrade skyddet för dem som hyrs ut av bemanningsföretag.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Bemanningsföretag sysselsätter omkring tre miljoner människor inom Europeiska unionen. De beräknas erbjuda tjänster till ett värde av 75 miljarder euro.

Syftet med utkastet till direktiv om villkor för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag är att införa minimibestämmelser om skydd av arbetstagare och samtidigt stödja branschen för bemanningsföretag. Det har blivit ett exempel på social lagstiftning vid en tidpunkt som kännetecknas av förväntningar på ett socialt Europa.

Den viktigaste grunden till denna rättsakt är icke-diskriminering av arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag när det gäller lön, sociala rättigheter och anställningsrättigheter samt tillämplig lagstiftning.

Det kommer inte heller att förekomma någon diskriminering i fråga om arbetstid, övertid, semester eller skydd för gravida kvinnor.

En mycket viktig aspekt av direktivet är att arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag nu omfattas av bestämmelserna från och med den första arbetsdagen. Eventuella undantag från denna princip måste alltid diskuteras med arbetsmarknadens parter.

Det råder ingen tvekan om att det för närvarande finns mycket stora skillnader när det gäller arbetsvillkor och lön för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. Dessa skillnader måste utjämnas så snart som möjligt.

På grund av detta har jag röstat för antagandet av bestämmelserna så att dessa arbetstagare så snart som möjligt erbjuds skydd.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det direktiv som antogs av Europaparlamentet med förevändningen att skydda arbetstagarnas så kallade lika rättigheter gör det möjligt för slavhandelsliknande verksamheter, som vilseledande kallar sig för bemanningsföretag, att starta och bedriva verksamhet. Av medlemsstaterna krävs att de förbjuder eventuella hinder mot dessa företags införlivande och verksamhet och att de skyddar deras rätt att ta ut en avgift för sina "tjänster", dvs. lösensumman för deras slavhandel.

I själva verket innebär det att den verkliga arbetsgivaren befrias från alla skyldigheter gentemot de arbetstagare som betraktas som anställda hos det slavhandelsliknande företaget som endast har personal på pappret. Därmed behöver arbetsgivarna inte längre uppfylla de skyldigheter de enligt lagstiftningen om sysselsättning och försäkring är skyldiga att uppfylla och de befrias från eventuell skadeståndsskyldighet, såsom ersättning för olyckor på arbetsplatsen.

Faktum är att direktivet inte skyddar rättigheterna för arbetstagarna/slavhandelsoffren utan att dessa tvärtom berövas sina rättigheter.

Det påstådda skyddet av arbetstagares rättigheter visar sig vara ett skydd för de företag som bedriver slavhandel, för legitimiseringen av oegentligheter i fråga om kapital och för ett hänsynslöst utnyttjande av arbetarklassen.

Genom tillgodoseendet av den moderna gräsrotsrörelsens behov och rättigheter förutsätts att EU:s gräsrotsfientliga politik kommer att stoppas och att arbetstagarna kommer att komma med en motattack där de fastställer villkoren för gräsrotsrörelsen så att de kan hävda sin makt.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) EU:s direktiv om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag bidrar till den stora mängd EU-lagstiftning och brittisk lagstiftning som gör livet för arbetsgivare och företagare mer komplicerat, dyrt, begränsat, mindre flexibelt och allmänt mer problematiskt. I en tid som präglas av global konkurrens är det än viktigare att Storbritannien och andra europeiska länder bibehåller sina ekonomiers eventuella konkurrensfördelar. Arbetsrätt bör därför vara en fråga som hanteras av nationella myndigheter och inte av EU. Syftet med direktivet är att införa en gemensam rättslig EU-ram för att reglera löne- och arbetsvillkoren för de arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. Detta skulle påverka den brittiska arbetsmarknaden, som beräknas sysselsätta 1,4 miljoner arbetstagare vid bemanningsföretag, mycket negativt. Dessutom kommer migrerande arbetstagare som kan dra fördel av direktivet att gynnas. När vi nu går in i en period som kännetecknas av recession är det än viktigare att flexibla sysselsättningsmöjligheter utökas för våra egna medborgare och att framför allt de små företagen får hjälp och inte belastas.

- Betänkande: Roberta Angelilli (A6-0404/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Jag vill uttrycka mitt stöd för kommissionens och rådets förslag om användningen av Internet och kommunikation. Samtidigt som online-teknik såsom mobiltelefoner erbjuder en rad möjligheter innebär den fortfarande risker för barn och den missbrukas alltjämt. Några exempel på risker som barn utsätts för är risken att utsättas för barnpornografiskt material, att kontaktas av människor som försöker bli vänner med dem i syfte att begå sexuella övergrepp (grooming) och att bli offer för mobbning i en online-miljö (Internetmobbning).

Med tanke på att svårigheterna på detta område har ökat ytterligare genom uppkomsten av ny teknik och nya tjänster är det nya program som kommissionen föreslår för att på ett bättre sätt skydda barn från de nya risker de utsätts för nödvändigt, och jag stöder helhjärtat de åtgärder som föreslås.

Jag är väl medveten om det allvarliga i risken för att barn utsätts för stötande material eftersom min egen dotter – som nått och jämnt är tonåring – har varit utsatt för detta. De flesta unga tonåringar är nyfikna och tror att när de nått puberteten så är de vuxna. Det är en mycket känslig fas i deras liv och vi måste göra vårt yttersta för att erbjuda något slags säkerhet och skydd för deras eget bästa.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för kommissionens förslag om säkrare Internetprogram som från och med den 1 januari och under fem år genom 55 miljoner euro i finansiering syftar till att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik, till exempel mobiltelefoner. Detta åtagande kommer att stödja verksamhet för att öka allmänhetens kunskap och bekämpa olagligt innehåll och skadligt beteende och därigenom främja en säkrare miljö. Jag vill berömma föredraganden, Roberta Angelilli, för den omsorgsfullhet med vilken hon behandlat allvarliga frågor såsom barnpornografi och grooming och för förslagen om att skydda "små surfare" mot potentiella faror.

Faktum är att i takt med att ny teknik sprids och datorvanan ökar utsätts barn i allt större utsträckning för farorna med olagligt innehåll och skadligt beteende. Av detta skäl är vi förpliktigade att garantera dem säker tillgång till de nya medierna.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE), skriftlig. – Initiativ och åtgärder för att förhindra att barn utsätts för brott vid användande av Internet är i högsta grad angelägna och behövliga. Av den anledningen har vi röstat för Roberta Angelillis betänkande om inrättande av ett flerårigt gemenskapsprogram för att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik. Vi vill dock betona att en rad av de åtgärder som föreslås i betänkandet bättre initieras och bekostas av medlemsstaterna själva. Andra åtgärder som syftar till att bekämpa t.ex. barnpornografi, bör dock p.g.a. problemets globala karaktär utformas genom samarbete mellan medlemsstaterna.

Derek Roland Clark, Nigel Farage och John Whittaker (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Vi är överens om att barn bör skyddas från sexualförbrytare, Internetmobbing och andra faror på Internet. Vi har emellertid två invändningar mot denna lagstiftning. För det första det faktum att den innebär att det blir tillåtet för EU att få ökad kontroll över Internet, eftersom vi anser att EU redan nu nästan har monopol över mediekanalerna. För det andra anser vi inte att den skugglika organisationen Europol bör vara involverad i någon form av brottsbekämpande verksamhet. Vi anser att de nationella parlamenten och de nationella organen som arbetar med brottsbekämpning och som kan utforma lämpligt skydd av barn på Internet är de som är bäst lämpade för att arbeta med skydd av barn. Då kommer skyddet att få den demokratiska legitimitet som endast församlingar på nationell nivå kan ge och den operativa effektivitet som endast nationell brottsbekämpning kan erbjuda.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar upprättandet av ett flerårigt gemenskapsprogram (2009–2013), vars syfte är att öka allmänhetens kunskap samt erbjuda barn utbildning om säkrare användning av Internet, framför allt när det gäller tillgång till olagligt innehåll, grooming och Internetmobbing.

Enligt den senaste Eurobarometer-statistiken utnyttjar 74 procent av barnen mellan 12 och 15 år Internet under minst tre timmar varje dag. De allra flesta av dessa barn uppgav att de redan av misstag exponerats för pornografiska bilder.

Det är absolut nödvändigt att vi så snabbt som möjligt vidtar alla åtgärder som krävs för att skydda våra barn från de ökade faror som de utsätts för på de allt fler webbplatser som innehåller innehåll som är skadligt för barn, framför allt barnpornografi.

Vi måste sätta stopp för den ökning – på omkring 16 procent det senaste året – som har registrerats när det gäller kränkningar av minderåriga på Internet och som förvärras genom den oroande tendensen att ännu yngre barn utsätts.

Av denna anledning stödjer jag upprättandet av detta program och tillhandahållandet av kontaktpunkter och telejourer för att rapportera förekomsten av denna typ av innehåll och även utvecklingen av "barnsäker" märkning av webbsidor.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Betänkandet om behovet av att Europaparlamentet och rådet utarbetar ett beslut om inrättande av ett gemenskapsprogram för att skydda barn mot den stora mängden webbplatser

med pornografiskt och våldsamt innehåll samt annan kommunikationsteknik är mer än välkommet, även om förväntningarna på det är alltför höga.

Var det verkligen nödvändigt för oss att vänta tills vi såg barn döda eller kränka andra barn innan vi fattade denna typ av beslut? För bara några år sedan var det svårt att föreställa sig denna typ av verklighet i det europeiska samhället. Allt detta har skett på grund av att globaliseringen, som bland annat innebär kommunikation över gränserna, har skapat en situation där information har blivit en handelsvara med ett enda tydligt mål, nämligen att skapa vinst till vilket pris som helst, i stället för att vara ett medel för sanning, utbildning och skönhet.

Därför måste rådet och kommissionen ta betänkandet på allvar, eftersom vi inte vill ha en situation där våra egna barn leder framtidens samhälle mot brottslighet, våld och pornografi. Jag röstade för betänkandet i förhoppning om att det kommer att bidra till att processen med utarbetandet av ett direktiv som blockerar barns tillträde till information med olämpligt innehåll inleds, samtidigt som medborgarnas rätt till information respekteras.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – I dag finns det hundratals enkla, tillgängliga och billiga datorprogram som effektivt förhindrar att barn råkar besöka olämpliga hemsidor på Internet. De flesta standardwebbläsare har dessutom olika "barnfunktioner" installerade vilket gör det enkelt för föräldrar att kontrollera vilka sidor som barnen får besöka. Föredraganden föreslår på ett mycket otydligt sätt att hela 55 miljoner euro av EU-medborgarnas skattepengar ska avsättas till ett EU-propagandaprogram som enligt vår uppfattning är onödigt, dyrt och ineffektivt.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Kunskapen om användningen av datorer och Internet ökar i takt med att den nya tekniken sprids. En av de största användargrupperna i fråga om Internet är barn och ungdomar. Även om Internet ger tillgång till information är det dessvärre även förknippat med många faror. Barn och ungdomar är en av de grupper som drabbas mest. Undersökningar som genomförts tyder på att nästan alla barn har kommit i kontakt med pornografiska bilder. Särskilt oroande är den nedåtgående trenden när det gäller åldern på de barn som utsätts för detta.

Enligt min mening måste bekämpningen av denna företeelse prioriteras. Det innebär en strategi på flera nivåer där föräldrar, skolor, telekomoperatörer, Internetleverantörer, icke-statliga organisationer och självreglerande organ är engagerade. Framför allt krävs ökad kunskap om hur man undviker skadliga företeelser, ett effektivt system för att rapportera övergrepp och bättre resurser för polis och utredande myndigheter. Jag anser också att en omfattande utbildningskampanj skulle leda till ökad kunskap hos barn när det gäller riskerna med att använda den nya tekniken.

Därför är jag glad över att kunna rösta för finansiering om sammanlagt 55 miljoner euro för åren 2009–2013 för programmet Safer Internet, som var en del av det förslag som omröstningen handlade om. Jag anser att dessa resurser kommer att göra det möjligt att uppnå målen med programmet.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) I och med den snabba ökningen av ny teknik och datorvana använder allt fler barn och ungdomar Internet. Minderåriga exponeras ofta för webbplatser på Internet som innehåller uppmaningar till skadligt beteende och barnpornografi, främjande av prostitution av minderåriga, reklam för dieter som orsakar anorexi eller uppmaningar till självmord. Enligt uppgifter från Interpol ökar antalet nya barnpornografiska bilder på Internet varje år. Vi måste lösa problemet med barnsäkerhet på Internet på alla nivåer, och engagera barnen, deras familjer, skolor och hela samhället. Vi måste informera barnen om de faror de ställs inför vid användningen av ny teknik. Vi måste hjälpa barnen att känna igen exempel på kränkningar av minderåriga, trakasserier, hot eller andra risker, de former dessa antar och lära barnen hur de skyddar sig själva. I Europeiska kommissionens nya program Safer Internet föreslås att 55 miljoner euro anslås till bekämpningen av beteenden som är skadliga för barn och ungdomar på Internet. Syftet är att skapa en säker Internetmiljö och främja medel för att förebygga brott. Programmet innehåller planer för inrättandet av en gemensam databas och utbyte av god praxis på internationell nivå.

Roger Knapman och Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Kränkningar och exploatering av barn via Internet, mobiltelefoner eller annan teknik är motbjudande och oacceptabelt, men åtgärder för att skydda barn – och bestraffa dem som skadar eller försöker skada dem – måste vidtas på nationell nivå mellan nationella regeringar i samarbete. Som alltid anser vi att åtgärder på EU-nivå inte är lösningen.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Jag röstade för Roberta Angelillis betänkande eftersom en av de mest grundläggande och hållbara strukturerna inom den europeiska värdebaser är vår skyldighet att skydda de oskyddade, dvs. barnen. Barns rättigheter och deras skydd är en central del av de mänskliga värdena.

Internet innebär en mängd hot som barn måste skyddas mot på ett mer effektivt sätt än vad som är fallet nu. Åtgärder på gemenskapsnivå är motiverade på detta område. Vi måste fortfarande påminna varandra om "kvarnstenen" och "havets djup".

Vi måste även vara medvetna om vårt ansvar som föräldrar. Jag stöder alla ändringsförslag där betydelsen av information och utbildning till föräldrar, lärare och andra människor som kommer i kontakt med barn betonas. Det är mycket viktigt att informera föräldrar på detta sätt och därigenom främja användningen av ansvarsfull kommunikationsteknik.

Vidare är ändringsförslag 23 viktigt. Där hanteras även problemen med grooming, elektronisk trakassering och olika former av våldsamt innehåll. Förslagen i ändringsförslag 26 om att införa olika tekniska verktyg och stärka tjänsteleverantörernas ansvar är korrekta och riktiga.

Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Enligt stiftelsen Internet Watch, en engelsk organisation som bekämpar innehav och spridning av barnpornografiska bilder är den sexuella exploateringen av barn på Internet i kommersiellt syfte en växande sektor som förknippas med låga risker och höga vinster. Försäljningen av dessa bilder utgör en avskyvärd handel som är värd miljarder euro.

Vi stöder kommissionens och vår parlamentskollegas strategi för att sätta stopp för denna typ av verksamhet, framför allt genom att upprätta en mekanism för att blockera betalningar med kreditkort eller elektroniska betalningar när barnpornografiska bilder köps på Internet.

Dessvärre har alla nationella och europeiska skyddsmekanismer som utvecklas för närvarande en allvarlig teknisk begränsning. Faktum är att de flesta kommersiella servrar som erbjuder dessa bilder inte är placerade i Europa, utan i Förenta staterna, Ryssland och Asien. Därför kan deras olagliga innehåll enkelt läggas upp i ett land och visas i ett annat. Och därför är det begripligt att effektiva åtgärder för att bekämpa utvecklingen av pedofili på Internet inte bara är nödvändiga utan även problematiska.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi välkomnar betänkandet vars avsikt är att skapa en säkrare Internetmiljö för barn. Det är vårt ansvar att skydda våra barn från farligt material som innehåller barnpornografi och våld. Betänkandet bör emellertid inte användas som förevändning för en harmonisering av straffrätten inom EU. Först och främst behöver vi bättre samordning mellan de nationella rättssystemen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder helhjärtat behovet av en budget om 55 miljoner euro för att se till att barn, varav många ägnar minst tre timmar om dagen åt Internet, på ett bättre sätt skyddas från osäkert användarinnehåll. Jag stöder behovet av bättre informationsmetoder i form av informationspaket om farorna med Internet som riktar sig till föräldrar och vårdnadshavare.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Internet övervakas inte och trots detta är barn och ungdomar sällan medvetna om de faror som finns där. Det faktum att tre fjärdedelar av barnen, enligt en brittisk undersökning, av en slump kommit i kontakt med pornografiska eller våldsamma fotografier på Internet är oroväckande. Vi måste skydda våra ungdomar mot detta och även mot utbredd olaglig Internetverksamhet såsom Internetmobbing och grooming.

Det senare är särskilt viktigt för att se till att Internet upphör att vara ett paradiset för pedofiler på grund av dess anonymitet. Vi kommer endast att lyckas med detta genom en kombination av olika åtgärder som även bör omfatta Internet-caféer. Enligt min mening innebär detta betänkande ett steg i rätt riktning, om än inte tillräckligt stort, och därför röstade jag för det.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Barns säkerhet vid användning av kommunikationssystem på Internet är grundläggande, med tanke på att barn i takt med att ny teknik blir alltmer utbredd och datorvanan ökar utsätts för riskerna med olagligt innehåll och skadliga beteenden såsom barnpornografi, grooming i syfte att begå sexuella övergrepp, Internetmobbing och uppmaning till självstypning, anorexi och självmord.

De åtgärder som vidtas måste omfatta barn, familjer, skolor och alla andra intressenter. Det krävs gemensamma insatser för att höja kunskapsnivån och förebygga och för att göra barnen medvetna om det som sker. En omfattande kampanj för att förbättra föräldrars och lärares datorvana måste därför genomföras för att minska den tekniska klyftan mellan generationerna. Åtgärder som omfattar information, utveckling av nya tekniska verktyg och utbyte av god praxis måste främjas.

Dessa förslag gäller i lika hög grad Portugal där regeringen inom ramen för Magellan-initiativet erbjuder barn från 6 års ålder en dator. Jag undrar om alla de farhågor som uttrycks i detta betänkande kommer att beaktas i den portugisiska regeringens åtgärder.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Internet är en väsentlig del av våra barns dagliga liv. I takt med att de blir äldre använder de Internet mer. Från 11 års ålder surfar barnen dagligen på Internet, och när de fyllt 15 år de online och interagerar på Internet flera gånger om dagen.

Användningen av detta överväldigande verktyg som fungerar som en nyckel till kunskap och en språngbräda till inlärningssamhället är emellertid inte riskfri.

Ett oräkneligt antal barn exponeras aningslöst för skadliga bilder eller skadligt innehåll, såsom affärssvindel, trakasserier, pornografi och uppmaning till rasistiska handlingar och självmord.

Dessa övergrepp sker framför allt på grund av att det saknas lämpliga internationella regler och samarbete.

Syftet med det europeiska programmet Safer Internet, vars budget uppgår till 55 miljoner euro, är att öka kunskapen om farorna med Internet, inte bara hos barn utan även hos deras föräldrar och lärare. Dessutom är avsikten att främja utvecklingen av filtreringssystem och stödja märkning av webbplatser som bedöms vara barnsäkra.

Därför röstade jag naturligtvis för den italienska parlamentsledamoten Roberta Angelillis betänkande där användning av Internet i en säker miljö och garanti av ett fullständigt skydd av barnens fysiska och moraliska integritet förespråkas.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är positiv till Roberta Angelillis betänkande om att skydda barn som använder Internet och annan informationsteknik. I och med den omfattande spridningen av ny teknik som gradvis blir alltmer tillgänglig utsätts barn i allt högre utsträckning för riskerna med olagligt innehåll såsom trakasserier, barnpornografi, mobbning, uppmaning till anorexi osv. Därför krävs gemensamma åtgärder för att förebygga och bekämpa sådana övergrepp. Jag stöder helhjärtat detta betänkande eftersom det leder till att en fråga som gemenskapsinstitutionerna ofta underskattar synliggörs. Slutligen applåderar jag förslaget om att skapa en europeisk databas med barnpornografiska bilder, som i realtid är kopplad till anmälningarna från olika heta linjer och som står till polisens förfogande för att ge dem tillgång till bästa möjliga verktyg och möjlighet att bekämpa detta avvikande beteende.

- Betänkande: Dan Jørgensen (A6-0291/2008)

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) I detta direktiv föreslås nya åtgärder för att främja koldioxidmedveten bilkörning. Med ett åtagande om att minska 18 procent av växthusgasutsläppen står Irland inför en mycket stor utmaning. När det gäller transport måste vi koncentrera oss på denna sektor för minskning och på att öka allmänhetens kunskap.

I detta EU-förslag beskrivs utarbetandet av en ny metod som går ut på att beräkna kostnaden för energiförbrukning och utsläpp från fordon för att uppmuntra människor att köpa energieffektiva bilar. Denna metod gäller all vägtransport förutom uttryckningsfordon, räddningsfordon och militärfordon.

Vi stöder införandet av en integrerad strategi som omfattar fordonstillverkare, bränsleleverantörer, reparatörer, kunder, förare och offentliga myndigheter. Initiativet för att stimulera marknaden för mer energieffektiva bilar till konkurrenskraftiga priser ger de irländska medborgarna en möjlighet att minska utsläppen samtidigt som de gynnas ekonomiskt. Detta är förmånligt på alla nivåer: både när det gäller privata och nationella kostnader. Lägre bränsleförbrukning innebär minskad import av nödvändigt bränsle. Detta kommer att främja utvecklingen av energieffektiv fordonsteknik globalt och är ett mycket positivt steg.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Ett brett marknadsinförande av teknik med bättre prestanda hindras ofta av höga ursprungskostnader, vilket leder till en låg kundefterfrågan. Därför krävs åtgärder på gemenskapsnivå för att främja den investering som behövs för tillverkning av fordon som är mer energieffektiva och mindre förorenande, inte minst eftersom kostnaden för denna typ av alternativ på lång sikt kommer att bli lägre.

Jag instämmer i målet med detta direktiv: att främja marknadsinförandet av rena och energieffektiva fordon och därigenom bidra till energieffektiviteten inom transporter genom att minska bränsleförbrukningen, bidra till klimatskydd genom att minska koldioxidutsläppen samt förbättra luftkvaliteten genom att minska utsläppen av föroreningar.

Europaparlamentet måste föregå med gott exempel genom att anta hållbarhetskriterier, framför allt inom offentlig upphandling.

Jag stöder den kompromiss som nåtts i fråga om detta betänkande. Det är mer flexibelt och mindre byråkratiskt än det ursprungliga förslaget som kommissionen och föredraganden lade fram. Framför allt instämmer jag i kompromissen eftersom subsidiaritetsprincipen tillämpas och kompromissen inte är lika betungande för de lokala myndigheterna.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Främjandet av "rena och energieffektiva vägtransportfordon" är ur teknisk synvinkel en nödvändig miljöskyddsåtgärd eftersom utsläppen från traditionella fordon bidrar till klimatförändringarna och luftföroreningarna i stadscentrum, med allvarliga återverkningar på folkhälsan.

Trots demonstrationer av arbetstagare som kräver åtgärder för att ta itu med dessa allvarliga problem vägrar fordonsindustrin att inom ramen för konkurrens tillverka "rena fordon", såvida inte ökad lönsamhet garanteras på förhand. Industrin kräver att kostnaderna för forskning och utveckling tillsammans med den ökade vinsten finansieras av den offentliga sektorn.

Genom kravet på att de operativa kostnaderna för energiförbrukning, koldioxidutsläpp och föroreningar under fordonets livscykel används som kriterium vid offentlig upphandling av fordon, och att offentliga medel därigenom på ett anmärkningsvärt sätt används till att subventionera fordonsindustrins tillverkning av renare fordon, är det precis detta förslaget till direktiv innebär.

Arbetstagarna kämpar för kollektivtrafikbolag som tillgodoser deras behov med en hög standard av miljövänliga tjänster. De är emot alla former av reglering som är utformad för att berika fordonsindustrin som med dess oansvariga sociala ståndpunkt och miljöståndpunkt som är utformad för att öka dess vinst bidrar till klimatförändringarna, till överförbrukningen av energiresurser och till luftföroreningarna.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Dan Jørgensens betänkande om främjande av rena och energieffektiva vägtransportfordon eftersom jag anser att industrin måste uppmanas att investera i utvecklingen av fordon med låg energiförbrukning och låga växthusgasutsläpp.

De offentliga myndigheterna bör bidra till att stimulera denna marknad och förbättra transportsektorns bidrag till EU:s politik på områdena miljö, klimat och energi genom att beakta energi- och miljökostnader vid upphandlingar av vägtransportfordon.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Miljövänliga och energieffektiva fordon som används i kollektivtrafik är självklart något positivt. De är en nödvändighet för våra städer och för miljön. Vi bör även komma ihåg att införliva användningen av "rena" fordon i den del av vår verksamhet som är kopplad till klimatförändringspaketet. Som ledamot av utskottet för miljö stöder jag därför majoriteten av de åtgärder som föredraganden föreslår (och framför allt de tekniska och organisatoriska åtgärderna) som kommer att bidra till att det grundläggande målet uppnås, dvs. att minska föroreningarna genom att investera i miljövänlig teknik med lägre koldioxidutsläpp. Fordonen i fråga omfattar framför allt servicefordon (särskilda lastbilar och bussar för operativt stöd, infrastrukturunderhåll, sopmaskiner osv.).

Förslaget att införa obligatoriska kriterier för koldioxidutsläppsnivåer vid offentlig upphandling av fordon för kollektivtrafik ställer jag mig emellertid tveksam till. Enligt min mening vore det att föredra att åtminstone under den första fasen av de nya föreskrifterna ge de upphandlande organisationerna i enskilda medlemsstater (som oftast utgörs av lokala myndigheter) rätten att välja sina egna miljökritier vid upphandling av vagnparker. Jag instämmer i bedömningen att offentlig upphandling, i egenskap av en mycket viktig del av den europeiska marknaden, även fortsättningsvis bör vara ett verktyg för att främja miljövänliga fordon, men detta bör inte ske på ett mekaniskt sätt.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för främjandet av miljövänliga, energieffektiva fordon vid offentlig upphandling.

Det faktum att myndigheter och vissa företag vid upphandling av vägtransportfordon är skyldiga att inte bara beakta upphandlingspriset utan även energi- och miljökostnaderna under hela livscykeln, däribland energiförbrukning, koldioxid och utsläpp av föroreningar bör välkomnas.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (EN) Nu när vi befinner oss mitt i krisen på finansmarknaderna blir det lätt så att vi beslutsfattare koncentrerar oss helt och hållet på det aktuella problemet och glömmer bort eller förbiser Europeiska unionens målsättningar och andra initiativ. Därför välkomnar jag detta betänkande där behovet av rena och effektiva fordon framhålls.

Den viktigaste aspekten av detta betänkande är enligt min mening att det inte bara är koncentrerat på själva fordonen och konsumenttransport, utan att även stöd och uppmuntran till den offentliga sektorn behandlas. Det är passande att den offentliga sektorn föregår med gott exempel gentemot människorna i Europa när det gäller främjande av rena fordon.

Det är lovvärt att föredraganden försöker upprätta en koppling mellan offentlig upphandling och främjande av rena och effektiva fordon och jag hoppas att detta kommer att leda till en ökning av investeringar i och forskning om fordon med låga koldioxidutsläpp.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) I detta direktiv presenteras en harmoniserad metod för upphandling av rena och energieffektiva fordon för en hållbar kollektivtrafik. Det kommer även att bidra till att de prioriteringar som är en del av Lissabonstrategin upprättas.

Det tydliga kravet är att energiförbrukning, koldioxidutsläpp och föroreningar ska beaktas när vägtransportfordon upphandlas av offentliga myndigheter och operatörer som erbjuder tjänster som en del av ett avtal med en offentlig myndighet, samt vid inköp av vägtransportfordon för tillhandahållande av kollektivtrafiktjänster för passagerare.

Störst ekonomiska fördelar skulle uppnås genom krav på att externa kostnader ska ingå som tilldelningskriterier vid alla upphandlingsbeslut. Fordonsägare skulle då gynnas direkt av energibesparingarna på lång sikt, och besparingarna skulle kraftigt överstiga fordonets eventuellt högre pris.

Genom att främja rena och energieffektiva fordon genom offentlig upphandling av kollektivtrafiktjänster, vilket detta initiativ stimulerar till, kommer utvecklingen av denna teknik ske snabbare på marknaden, vilket i sin tur kommer att bidra till energibesparingar samt skydd av miljön och folkhälsan.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Jørgensenbetänkandet om främjande av miljövänliga fordon för kollektivtrafik. Det första förslaget som kommissionen inkom med 2005 avvisades av parlamentet eftersom det omfattade en stor del byråkrati utan att föroreningsnivån minskade. Kravet i det gamla förslaget var att 25 procent av motorfordonen skulle vara miljövänliga. Det nya förslaget omfattar endast motorfordon som är avsedda för kollektivtrafik och de offentliga myndigheter som ansvarar för tillhandahållandet av dessa tjänster. Jag anser att det nya förslaget kommer att bidra till ökad kunskap hos lokala beslutsfattare och få dem att vidta kraftigare åtgärder för att skydda miljön. På EU-nivå beräknas kostnaderna för trafikstockningar i stora tätorter uppgå till 1 procent av Europas BNP.

Föroreningar i storstäder kan även minskas genom främjande av kollektivtrafik, men framför allt genom ett rent kollektivtrafiksystem. Förutom regionalt främjande av tunnelbanesystem, spårvagnar, trådbussar och tåg eller transport med fartyg kan föroreningar i europeiska storstäder även minskas genom att miljövänliga bussar införs. I det nya förslaget presenteras ett krav på att lokala myndigheter beräknar och beaktar kostnaden för att använda en buss eller minibuss under hela dess operativa livscykel. Jag vill gratulera de lokala myndigheterna i Prag till att ha köpt en vagnpark bestående av miljövänliga bussar med statliga medel och därigenom föregått med gott exempel.

- Betänkande: Françoise Grossetête (A6-0346/2008)

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) I detta direktiv behandlas harmonisering av regler om godkännanden för försäljning av läkemedel. Vi välkomnar EU:s initiativ till att förenkla och harmonisera den aktuella lagstiftningen. Detta är en tids- och pengabesparande åtgärd som kommer att göra både tillverkare och konsumenter på Irland nöjda.

De föreslagna revideringarna kommer att gynna den irländska läkemedelsmarknaden som har en stark position i Europa. Vi är tacksamma över att 13 av de 15 främsta företagen inom denna sektor för närvarande bedriver verksamhet på Irland. För närvarande finns fler än 140 medicintekniska företag som erbjuder 26 000 arbetstillfällen på Irland. Dessutom uppgår den årliga exporten av medicinsk utrustning till omkring 6,2 miljarder euro, vilket är 10 procent av Irlands sammanlagda export.

Vi stöder utarbetandet av gemensamma kriterier för utvärdering, godkännande och administration av läkemedelsprodukter som genomgår förändringar i fråga om tillverkningsmetoder, produktmärkning eller broschyrer med patientinformation. Vi är även medvetna om behovet av ytterligare harmonisering av medlemsstaternas nationella bestämmelser och europeiska regler för att minska den administrativa bördan och förenkla ändringar av systemregler, såsom att tillåta en enda ansökan för en eller flera identiska ändringar. Vi accepterar revideringen av kommissionens kontroll över "förteckningar över substanser", "karenstid" samt "principer och riktlinjer".

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det aktuella sättet att hantera ändringar har visat sig vara allt mer ineffektivt och är inte längre tillfredsställande för vare sig myndigheterna eller läkemedelsindustrin som helhet.

En och samma ändring av produkter som godkänts genom nationella förfaranden i olika medlemsstater behandlas alltså på olika sätt när det gäller det underlag som ska lämnas in och även i fråga om utvärderingsförfarandet. Denna situation orsakar problem på olika områden: folkhälsan, den inre marknaden och den juridiska och praktiska tillämpningen.

I betänkandet föreslås vissa förbättringar. För att harmonisera och förenkla reglerna är det viktigt att ändringar av villkoren för godkännande för försäljning omfattas av samma bestämmelser, oavsett vilket förfarande för registrering som ursprungligen tillämpats. Detta skulle gynna alla: patienter, myndigheter och läkemedelsföretag.

Jag instämmer i de ändringar som föreslås i kompromisståndpunkten eftersom behovet av att förenkla och uppnå överensstämmelse mellan administrativa förfaranden, att göra det möjligt att lämna in en enda ansökan för en eller flera identiska ändringar och att tillämpa subsidiaritetsprincipen framhävs.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Françoise Grossetêtes betänkande om ändringar av villkoren för godkännanden för försäljning av läkemedel eftersom jag stöder ett enda förfarande för registrering när det gäller försäljning av läkemedelsprodukter på gemenskapsmarknaden. Detta kommer att innebära att säkerheten för EU-medborgare garanteras.

Jag måste framför allt framhäva förslaget från Europaparlamentets socialistgrupp om att använda subsidiaritetsprincipen vid tillämpningen av det europeiska ändringssystemet på läkemedelsprodukter som uteslutande säljs på den nationella marknaden, för att skydda små och medelstora företag som tillverkar naturläkemedel och homeopatiska produkter.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Med tanke på den bristande harmoniseringen på gemenskapsnivå är ändringar av helt och hållet inhemska godkännanden för försäljning något som omfattas av nationell lagstiftning. I vissa medlemsstater motsvarar kraven som gäller nationella godkännanden för försäljning de krav som gäller ändringar av godkännanden för försäljning. I flertalet länder förekommer emellertid inte någon sådan samordning, vilket innebär att det råder lagstiftningsskillnader mellan medlemsstaterna.

Denna situation har en negativ inverkan på folkhälsan, den administrativa bördan och på den allmänna verksamheten på den inre marknaden för läkemedelsprodukter.

Alla läkemedelsprodukter, oavsett kriterierna för godkännanden för försäljning, bör omfattas av samma utvärderingskriterier och samma administrativa åtgärder när godkännanden för försäljning av dem skiljer sig åt.

- Betänkande: Toine Manders (A6-0195/2008)

Brian Crowley (UEN), skriftlig. – (EN) Detta betänkande är inriktat på den centrala frågan om konsumentskydd. Det finns uppenbarligen en efterfrågan på tidsdelat boende och liknande produkter och vi kan inte hindra ansvarsfulla företag från att tillgodose denna efterfrågan. Jag tror inte att det finns någon som påstår att alla företag som bedriver verksamhet på detta område ägnar sig åt tveksam verksamhet eller exploatering. Vi är emellertid medvetna om att det finns företag som hänsynslöst har utnyttjat europeiska konsumenter och att europeiska konsumenter har drabbats av att ha haft affärer med dåligt skötta företag som lyckats komma undan som ett resultat av otillräcklig reglering på detta område. Flera irländska semesterfirare har drabbats av avsevärda ekonomiska och juridiska svårigheter på grund av att de ingått avtal med ett dåligt skött företag för tidsdelat boende i det kontinentala Europa.

Det nya direktivet innehåller några nödvändiga aspekter av konsumentskydd som rör områden såsom reklam och avtal. Jag välkomnar framför allt bestämmelsen om ångerrätten eller betänketiden, som gör det möjligt för konsumenter – som låtit sig ryckas med av säljsnack när de befann sig på semester – att få tid till moget övervägande för att bli säkra på att de är nöjda med konsekvenserna av ett avtal om tidsdelat boende på medellång och lång sikt.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Arbetstagarnas rätt till vila och semester har förvandlats till en handelsvara för att öka kapitalet. Syftet med tidsdelat boende och de nya produkter som marknadsförs inom dessa system är att utnyttja de ständiga nedskärningarna i semestertider, minska inkomsterna och

arbetstagarnas ansträngningar för att trygga billigare semestrar på lång sikt och skapa omsättningar som överskrider 11 miljarder euro.

Det bedrägeri och de aggressiva metoder som ofta påhittade företag använder för att övertala och duper köpare sträcker sig i bästa fall från det finstilla i avtalen till vilseledande reklam, tröttsamma presentationer, löften om gåvor osv. och slutar nästan alltid med ett omedelbart undertecknande av bindande handlingar som sker under press.

De klagomål som når konsumentorganisationerna om bedrägeri, orimliga underhållsavgifter, tillhörande kreditkort, kraftigt sänkta priser vid återförsäljning på grund av marknadsutgifter osv. är oräkneliga.

Det faktum att andra produkter såsom semestrar på fartyg eller genom reseklubbar eller husvagnar inkluderas utgör en garanti för rättslig täckning och nya källor till lönsamhet för kapitalet.

Betänketiden, som är begränsad till 10 dagar och som leder till böter i storleksordningen 3 procent av totalbeloppet, innebär inte någon lösning på problemet. Tvärtom överför EU ansvarsbördan till arbetstagarna, på samma sätt som skett med alla konsumentprodukter.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Mandersbetänkandet om konsumentskydd för tidsdelat boende eftersom den kompromiss som nåddes med rådet i denna fråga erbjuder ett ökat skydd för de europeiska konsumenternas rättigheter och intressen.

Jag anser att en bättre reglering av sektorn inte bara kommer att gynna konsumenterna utan även den europeiska turismen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta betänkande innehåller en rad förslag som vi i huvudsak accepterar, samtidigt som vi håller behovet av att stärka konsumenternas rätt till information om semesterprodukter i åtanke. Det fastställs att operatörerna har en skyldighet att tillhandahålla viktig information så att konsumenterna får bättre möjligheter att fatta väl underbyggda beslut om att ingå avtal.

Vidare förlängs den ångerfrist då konsumenterna har rätt att ångra avtalen utan avgift, i synnerhet i de fall då de inte erhållit nödvändig information. Det är nödvändigt att förhindra missbruk och upprepade fall av bedrägeri. Jag hoppas att förbudet mot handpenning under ångerfristen och införandet av delbetalningar vid försäljning av långfristiga semesterprodukter kommer att bli positiva bidrag.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Betänkandet om att ge konsumenterna ett bättre skydd på det här området har mitt fulla stöd. Var tredje europeisk ägare av tidsdelat boende är en brittisk konsument, och därför är detta en lag som svarar mot den oro som de brittiska konsumenterna har uttryckt. Jag håller helt med om att försäljare av tidsdelat boende bör förlänga köparnas ångerfrist, och ska vara skyldiga att tillhandahålla fullständig information om köpet innan något avtal undertecknas.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Konsumenternas många klagomål bekräftar att det finns allvarliga problem med tidsdelat boende, som skapar obalans på marknaden. Marknaden har utvecklats starkt genom att efterfrågan har ökat och genom att man har hittat på allt fler nya produkter som marknadsförs på liknande sätt. Det har vållat betydande problem för både konsumenterna och företagen.

Den text vi har röstat om i dag innebär främst att direktivets definitioner och tillämpningsområde ändras så att det även omfattar nya semesterprodukter. Dessutom förtydligas och uppdateras bestämmelserna om vad konsumentinformationen och avtalet ska innehålla, och om vilket språk de ska vara avfattade på.

Föredraganden anser att den näringsverksamhet som direktivet gäller är mycket viktig för både den portugisiska och den europeiska turismnäringen, och inte minst för Europas operatörer och konsument. Grundtanken är därför att stärka konsumenternas förhandlingsposition vid förvärf av nyttjanderätter. På så vis kan vi bättre bekämpa osäkerhetsfaktorerna på marknaden, och bygga upp stabilare och öppnare förhållanden som tillförsäkrar konsumenten mer och bättre information.

- Betänkande: Sophia in 't Veld (A6-0403/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för Europaparlamentets rekommendation till rådet om avtalet mellan Europeiska unionen och Australien om lufttrafikföretags behandling av passageraruppgifter (PNR) från Europeiska unionen och överföring av dessa till Australiens tullmyndighet. Jag besökte nyligen Australien. Av samtal med regeringens företrädare där förstod jag att denna omröstning

kan betyda mycket för att stärka det befintliga samarbetet mellan EU och Australien för att öka säkerheten i den flygburna passagerar- och godstrafiken.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Europaparlamentets ståndpunkt är ett steg tillbaka. Men den för ändå det goda med sig att den sätter fingret på de oacceptabla avtalen mellan EU och tredjeländer om behandling och överföring av information i lufttrafikföretags passageraruppgifter (PNR), vilket sker med svepskälet att det är för att "bekämpa terrorismen".

Förslaget innehåller bland annat följande viktiga punkter:

- I förslaget tas det avstånd från att förhandlingarna om avtalen och deras godkännande ofta undandrar sig parlamentarisk kontroll. Bara i sju medlemsstater erfordras respektive parlaments godkännande.

- I förslaget varnas det för att avtalet kan strida mot internationella bestämmelser om skydd för personuppgifter.

- I förslaget fördöms omfattningen av de uppgifter som efterfrågas. Omfattningen är densamma som i avtalet med Förenta staterna och inkluderar hotell- och fordonsbokningar, e-postadresser, hem- och arbetsplatsadresser, kostpreferenser, kontokortsnummer, personuppgifter som röjer rastillhörighet eller etniskt ursprung, religiös eller filosofisk tro, fackföreningsmedlemskap samt uppgifter om hälsa och sexuell aktivitet.

Här har ännu en oacceptabel situation uppstått till följd av ett ohämmat säkerhetstänkande. Medborgarnas rättigheter, friheter och trygghet står på spel.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Avtalet med Förenta staterna om lufttrafikföretags behandling av passageraruppgifter (PNR) har lett till en oroande utveckling med bekämpning av terrorism som alibi. Enligt avtalet ska personuppgifter – bland annat flygpassagerares telefonnummer och e-postadresser – överföras och lagras i många år. Det finns inte minsta garanti för att personuppgifterna skyddas. Vi måste förhindra att skyddet av personuppgifter undergrävs ytterligare på det här sättet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I betänkandet visas att Europaparlamentet hycklar om invånarnas rätt till personlig integritet och demokratiska friheter. Europaparlamentets eventuella invändningar handlar enbart om procedurfrågor och om att unionsmedborgarna inte erhåller det skydd som de uppges ha rätt till enligt EU:s lagstiftning. Men det är ju just denna lagstiftning som grovt kränker alla former av integritetsskydd för personuppgifter. Genom den införs en allmän registrering av personuppgifter och insamling och utbyte av ytterst känsliga personuppgifter mellan medlemsstaternas övervakningsorgan, och rentav med underrättelsetjänster i tredjeländer.

I betänkandet vågar man inte kräva att avtalet, eller dess ömsesidighet, ska upphävas. Det visar att eventuella ytliga protester mot förslaget enbart är till för syns skull. Vad det liknande, och lika oacceptabla, avtalet mellan EU och Förenta staterna angår, så hindrar Europaparlamentets försiktiga förbehåll inte att personuppgifter om EU:s arbetstagare görs tillgängliga för vilken underrättelsetjänst eller vilket övervakningsorgan som helst, så länge detta sker inom ramen för "samarbetet för att bekämpa terrorismen".

Än en gång står det klart att Europaparlamentet och EU inte bara misslyckas med att försvara demokratiska rättigheter och gräsrotternas frihet, utan tvärtom minskar den till nästan omätbara nivåer genom ett nät av reaktionära lagar och avtal.

- Betänkande: Jan Andersson (A6-0370/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) EG-domstolens avgöranden i Laval-, Rüffert- och Luxemburgmålen visar hur nödvändigt det är att klargöra att ekonomiska friheter som fastställs genom fördragen bör tolkas så att de inte inkräktar på utövandet av grundläggande sociala rättigheter som erkänns i medlemsstaterna och av gemenskapsrätten. Det gäller även rätten att förhandla om, ingå och genomföra kollektivavtal och vidta kollektiva åtgärder, och ska inte heller inkräkta på arbetsmarknadens parter autonomi när de utövar dessa grundläggande rättigheter för att försvara sociala intressen och skydda arbetstagare.

Den befintliga lagstiftningen behöver definitivt ses över. I dag kan arbetstagare i värdmedlemsstaterna uppleva att de pressas av låglönekonkurrens. Jag ansluter mig till de kolleger som tagit initiativ till att garantera att utstationeringsdirektivet genomförs enhetligt i alla medlemsstater.

Jag instämmer helt i att kommissionen och medlemsstaterna bör vidta åtgärder för att bekämpa missbruk. Det gäller särskilt verksamheten vid företag som i princip inte bedriver någon verklig och meningsfull verksamhet i det land där de är registrerade.

Inrättandet av en rättslig ram för gränsöverskridande kollektivavtal är definitivt ett framsteg. Det behöver inte tilläggas hur viktigt det är att vi tar det här steget.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi brittiska konservativa stödjer arbetstagarnas rätt att gå i strejk, men också deras rätt att, om de så önskar, avstå från att strejka. Vi stödjer EG-domstolens domar och anser inte att de ifrågasätter arbetstagarnas rättigheter. Att problem har uppstått i vissa medlemsstater till följd av hur de organiserar sin arbetsmarknad motiverar inte att utstationeringsdirektivet ses över, eller att dess rättsliga grund utvidgas. 1 miljon arbetstagare utstationeras framgångsrikt varje år.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE), skriftlig. – Jag har i dag valt att avstå i slutvoteringen om Jan Anderssons betänkande om de utmaningar som kollektivavtalen möter inom EU (A6-0370/2008). Kollektivavtal, fackliga rättigheter och rätten till stridsåtgärder är inskrivna i det Lissabonfördrag som jag vill ska vara rättsligt bindande. Där finns också rätten att arbeta, rätten att driva företag och rätten att röra sig över unionens gränser. Det kan inte, som förslaget påbjuder, göras undantag för fackliga företrädare när det gäller respekten för grundläggande EG-rättsliga principer, exempelvis proportionalitetsprincipen. Den gäller, och ska naturligtvis gälla, alla unionsmedborgare.

EG-rätten och fördragen borde ha sina starkaste företrädare i Europaparlamentet. Den ställning parlamentet tog gällande den rättsliga grunden riskerar att bli ett hot mot den framtida fria rörligheten. Dock är jag mycket nöjd med att Europaparlamentet tagit ställning för den svenska modellen och våra kollektivavtal.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) En majoritet av Europaparlamentet har röstat igenom en helt undermålig resolution mot EG-domstolens oacceptabla avgöranden i Laval-, Rüffert- och Vikingmålen. Det räcker inte att erkänna att friheten att tillhandahålla tjänster inte är överordnad de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten för fackföreningar att vidta stridsåtgärder, särskilt som detta är en konstitutionell rättighet i flera medlemsstater.

I resolutionen betonas visserligen att de ekonomiska friheterna, så som de fastställs i fördragen, bör tolkas så att de inte inskränker utövandet av grundläggande sociala rättigheter, inklusive rätten att förhandla om, ingå och genomföra kollektivavtal och vidta kollektiva åtgärder. Men sanningen är den, att så länge de principer som väglett domstolen kvarstår i de europeiska fördragen, och även ingår i utkastet till Lissabonfördraget, så kan ingen garantera att domstolen inte dömer på samma sätt en gång till.

Vi har därför röstat emot betänkandet. Det kringgår den centrala frågan, och hyllar istället envetet utkastet till Lissabonfördraget, trots att irländarna redan har underkänt det.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag har stött Jan Anderssons betänkande om bestridandet av kollektivavtal inom EU genom en rad aktuella avgöranden av EG-domstolen. Jag hävdar inte att dessa avgöranden har några rättsliga brister. Däremot hävdar jag att de inte beaktar parlamentets, kommissionens och rådets avsikter när utstationeringsdirektivet antogs.

Slutsatsen är given. Direktivet behöver ses över och dess bestämmelser ändras så att de återställer våra ursprungliga avsikter. Detta måste Europeiska kommissionen prioritera. Vi behöver ta itu med detta snarast. Om den sittande kommissionen inte rättar till situationen så hamnar bollen hos den kommission som tillträder efter Europavalet 2009. Jag hör i varje fall till dem som inte kommer att rösta för att godkänna en ny kommission som underlåter att föra in denna fråga i sitt arbetsprogram för de första 12 månaderna.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) I Jan Anderssons betänkande sägs det att vi har lärt oss läxorna från de skandalösa avgöranden som kommit från EG-domstolen i Luxemburg, särskilt i Laval- och Vikingmålen. Enligt avgörandena är friheten att tillhandahålla tjänster och företagarnas etableringsfrihet överordnade de nationella arbetstagarnas rätt att försvara sina intressen och rättigheter mot social dumpning. De underkastar i en oacceptabel utsträckning utövandet av sociala rättigheter en "proportionalitetsprincip" som går långt utöver de lagliga inskränkningar (bland annat av hänsyn till allmän ordning och allmänhetens hälsa) som får göras enligt medlemsstaternas lagstiftning och Internationella arbetsorganisationens konventioner.

På det här sättet smygs första versionen av Bolkesteindirektivet in bakvägen. Det gick ut på att ursprungslandets sociala, arbetsrättsliga och lönemässiga lagstiftning ska tillämpas på arbetstagare som tillhandahåller tjänster i en annan medlemsstat, utan hänsyn till destinationslandets lagstiftning och kollektivavtal. Den versionen

avvisades av den europeiska lagstiftaren. Att domarna nu ikläder sig rollen av lagstiftare, med förevändningen att de tolkar lagen, är helt oacceptabelt.

Jan Andersson har ofta lyckats väl med sin uppgift, men han är alltför fäst vid de ultraliberala principer som har orsakat den här situationen. Det gör att vi inte kan stödja hans betänkande, utan kommer att lägga ned vår röst.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Socialdemokraterna och de borgerliga har helhjärtat stött alla EU:s fördragsförändringar. De har därmed medverkat till att ge EU:s institutioner, inklusive EG-domstolen, alltmer makt över svensk arbetsmarknad. EU har därigenom blivit ett hot mot arbetsmarknadsregler som utvecklats genom förhandlingar och lagstiftning med stark förankring i det svenska samhället.

I betänkandet förordas huvudsakligen förändringar av utstationeringsdirektivet. Det kan därmed inte hindra fortsatt inblandning från EG-domstolens sida i regelverket för svensk arbetsmarknad. För det första är resultatet en kompromiss mellan konservativa och socialdemokrater vilket har lett till lama och motsägelsefulla skrivningar. För det andra är EU:s primärrätt om den inre marknaden (artikel 49) överordnad bestämmelserna i utstationeringsdirektivet. EG-domstolen kan därför fortfarande komma till samma slutsats som i Laval-fallet.

EU ska inte ges uppgifter som medlemsstaterna kan sköta själva och dit hör verkligen arbetsmarknaden. Junilistan förespråkar därför ett svenskt undantag från EU:s arbetsmarknadslagstiftning för att garantera att EG-domstolen inte i framtiden kan styra svensk arbetsmarknad.

Vi har likväl röstat ja till betänkandet, eftersom syftet ändå är det vällovliga att så långt som möjligt försöka hindra att EG-domstolen lägger sig i svenska kollektivavtal i framtiden.

Vi har också stött de ändringsförslag som förordar mer nationellt självbestämmande i arbetsmarknadsfrågor, men har självfallet röstat mot föredragandens hyllningar av Lissabonfördraget.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jag har beslutat att rösta emot Jan Anderssons betänkande om bestridande av kollektivavtal inom Europeiska unionen.

Föredraganden kritiserar EG-domstolens avgöranden beträffande utstationeringsdirektivet och kräver att direktivet ses över.

Jag vänder mig bestämt emot föredragandens ansats. Jag anser också att det är orimligt att efterlysa en översyn av direktivet utan att genomföra den analys som är nödvändig på medlemsstatsnivå, särskilt i de medlemsstater som berörs av EG-domstolens avgöranden. Men här finns det nog underliggande politiska motiv. Föredraganden formulerar sig på ett sätt som är ett angrepp på det fria tillhandahållandet av tjänster, en av Europeiska unionens grundläggande friheter, och som utgör en fara för såväl avregleringen av tjänstenäringen i enlighet med tjänstedirektivet, som mot ursprungslandsprincipen.

Jag anser att såväl arbetstagarnas rättigheter som friheten att tillhandahålla tjänster garanteras tillräckligt om samtliga medlemsstater genomför utstationeringsdirektivet korrekt och fördjupar sitt samarbete på det administrativa området.

Jag beklagar att kammaren har avvisat ändringsförslagen, som syftade till att åstadkomma ett välbalanserat betänkande.

Ona Juknevičienė (ALDE), skriftlig. – (LT) Direktivet om bemanningsföretag är en viktig del av vår satsning på att tillåta fri rörlighet för tjänster och arbetstagare i hela gemenskapen. Alla medlemsstater följer inte direktivets krav. Ibland ställer de hårdare krav på tjänsteleverantörerna än vad direktivet medger. Genom att på så vis snedvrida direktivets bestämmelser blockerar de möjligheten att tillhandahålla tjänster över medlemsstaternas gränser. Bakom sådana åtgärder döljer sig ren protektionism. EG-domstolen har utrett fallet med det lettiska byggföretaget Laval, som förbjöds att tillhandahålla byggtjänster i Sverige. Enligt svensk lag fordrades det ett kollektivavtal trots att kontraktet var undertecknat i Lettland. EG-domstolen har beslutat att det är förbjudet att ställa fler eller hårdare krav än vad direktivet medger. EG-domstolens avgörande i Laval-målet och andra liknande mål kritiserar, och ifrågasätts till och med, i betänkandet och ändringsförslagen.

Jag har röstat nej eftersom jag anser att Europaparlamentet har överskridit sina befogenheter genom att tolka eller ifrågasätta EG-domstolens avgöranden. Jag ställer inte upp på de formuleringar som ifrågasätter om EG-domstolens avgöranden är rättvisa och föreslår att dess domar inte ska tillämpas i vissa EU-länder. Genom sådana formuleringar ifrågasätter vi inte bara EG-domstolens kompetens, utan också dess opartiskhet.

Därigenom riskerar vi att skapa obalans mellan EU:s institutioner och underblåsa människors misstro emot dem. Jag håller inte heller med om att direktivet behöver ses över och omarbetas. Det är medlemsstaternas eget fel om direktivet i vissa länder inte fungerar så bra som det borde. Då underlåter de att genomföra direktivets bestämmelser i praktiken, eller tillämpar dem felaktigt i sin nationella lagstiftning. Europeiska kommissionen bör övervaka att medlemsstaterna korrekt införlivar EU:s direktiv i sin lagstiftning, och se till att de nationella lagstiftningarna utformas så att de överensstämmer med direktivens grundtanke och anda.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Europeiska unionens mål om ett socialt Europa är illusoriskt. Lissabonstrategin har misslyckats. Europaförespråkarna har tagit fram olika mirakelkurer för att förbättra levnads- och arbetsvillkoren, men deras verkan hindras genom att Bryssels egentliga vision är ultraliberal och handlar om att främja globaliseringen. Å ena sidan strävar vi efter att åstadkomma balans på den inre marknaden genom att förhindra social dumpning och skydda både utstationerade och andra arbetstagare. Å andra sidan gör vi vårt yttersta för att öppna våra ekonomiska gränser lite till genom en enorm invandring av arbetssökande och andra personer.

Så här bevisas gång efter annan den sannskyldiga schizofreni som präglar proeuropéerna. För att bara nämna ett exempel, så refererar detta hopkok till betänkande upprepade gånger till det överspelade Lissabonfördraget. Vi förstår därför inte hur betänkandet skulle kunna staka ut en balanserad kurs som förenar fri rörlighet för tjänster med värnandet av arbetstagarnas rättigheter.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Europeiska gemenskapens syfte är att garantera alla medborgares grundläggande rättigheter, både i det offentliga livet och på arbetsmarknaden. Vårt mål är att avskaffa all diskriminering och framtidsoro.

Föredraganden, Jan Andersson, påpekar att vissa av EG-domstolens avgöranden kan få en del medborgare att känna sig illa behandlade, och undergräva deras respekt för arbetsmarknaden. Jan Andersson föreslår att vi förebygger sådana situationer i framtiden genom att snarast ta de ändringsförslag som hindrar att EG-domstolens avgöranden får sociala, ekonomiska eller politiska återverkningar och omsätta dem i lag. Han föreslår bland annat att utstationeringsdirektivet ses över och att direktivet om bemanningsföretag omedelbart antas.

Sammanfattningsvis anser jag att vi bör anta betänkandet, eftersom det gagnar visionen om ett förenat Europa.

Kartika Tamara Liotard och Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Många företagare frestas att betala sina anställda så lite som möjligt för det arbete de utför. Hit hör även andra arbetsrelaterade kostnader, exempelvis för säkerhet och arbetsmiljö. De anställda kan emellertid bara skydda sig genom att se till att lönesättningen följer ett allmänt bindande kollektivavtal, och genom att det finns ett tillräckligt skydd i lagstiftningen i det land där de bor och arbetar.

Skyddet påverkas av tjänstedirektivets ursprungliga mål, liksom av EG-domstolens avgöranden på senare tid. Om dessa gör det möjligt att tillämpa mindre förmånliga kollektivavtal som ingåtts i utlandet, eller mindre förmånlig lagstiftning från andra länder, så kommer allt fler företagare att välja dessa kostnadsbesparande alternativ. De anställdas inkomster kommer att sjunka drastiskt.

Här och var inbillar man sig att förslaget till EU-konstitution, eller Lissabonfördraget, skulle ge ett tillräckligt gott skydd mot detta. Men för att så ska vara fallet behöver dessa dokument omarbetas innan de godkänns. Det fanns också förväntningar på att Jan Anderssons betänkande skulle innehålla sådana garantier, men eftersom texten är ett resultat av många kompromisser är detta ännu mindre sannolikt nu än vad det ursprungligen var. Vi kan därför inte rösta för betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det är oacceptabelt att offentliga upphandlingar ska vara öppna för anbud från hela EU, samtidigt som EG-domstolen tar bort skyldigheten att betala de minimilöner som är förutsättningen för att erhålla uppdraget. Domstolen hävdar att detta strider mot utstationeringsdirektivet och tjänstedirektivet. Här visar EU sitt rätta ansikte. EU är en rent ekonomisk gemenskap, och de mest missgynnade i samhället får hålla tillgodo med småsmulor och floskler. EU har struntat i medborgarnas nödrop alldeles för länge. Det är dags att vi reagerar och försöker stänga kryphålen och lösa motsägelserna. Detta betänkande borde åtminstone utgöra en början, men det lämnar ett alltför stort utrymme för missbruk. Jag har därför lagt ned min röst.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag stödjer, i likhet med den europeiska vänstern, ett fullständigt erkännande av arbetstagarnas grundläggande rättigheter. Jan Anderssons betänkande har en och annan förtjänst, men på det hela taget är det ändå bristfälligt, och jag vägrar därför att stödja det. I mina ögon är betänkandet ett bortkastat tillfälle att verksamt ta itu med frågan om vilka rättigheter den europeiska primärrätten ger arbetstagarna. Utöandet av de grundläggande rättigheterna, bland annat förhandlingsrätten, som garanteras av medlemsstaterna, Internationella arbetsorganisationens konventioner och den europeiska sociala stadgan, får inte vara beroende av en domares oinskränkta godtycke. Utöandet får inte alltid komma i andra hand därför att det grundas på en lagstiftningskälla på lägre nivå. Fackföreningarnas rätt att vidta åtgärder får inte äventyras. En "social skyddsklausul" behöver införas i fördragen.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Under dagen röstades Jan Anderssons betänkande om kollektivavtalens framtid i Europa, efter bland annat Lavaldomen, igenom. Socialdemokraterna har krävt att man river upp den EU-lagstiftning som gäller i dag, det så kallade utstationeringsdirektivet, för att säkerställa att Sverige ska kunna behålla sina kollektivavtal.

Jag har å andra sidan varit aktiv både i inre marknadsutskottet och inför plenum för att se till att frågan i första hand diskuteras på rätt nivå: den nationella. Anledningen är att jag tror att den socialdemokratiska strategin är feltänkt. Genom att gång på gång försöka lyfta Lavaldomen på europeisk nivå, istället för att lösa den genom svensk lagstiftning, skapar man ett tryck för mer gemensam arbetsmarknadslagstiftning – det som från första början orsakade våra nuvarande problem. När 27 medlemsländer ska komma överens säger det sig självt att det är otroligt att just Sverige skulle få igenom en lagstiftning som passar just oss bäst – vår modell är trots allt rätt unik i en europeisk jämförelse. Eftersom Andersson och parlamentet accepterade mitt förslag om att inte riva upp utstationeringsdirektivet innan nationella utredningar hade klargjort att det verkligen är nödvändigt ansåg jag att jag ändå kunde rösta för betänkandet.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag tackar föredraganden, Jan Andersson, för hans betänkande om denna mycket viktiga fråga.

Aktuella mål i EG-domstolen, och inte minst domstolens egna avgöranden, har gjort att arbetstagarnas rättigheter och solidariteten genom kollektivavtal nu hotas av företag som enbart styrs av sitt vinstintresse. Om de för den sakens skull måste undergräva arbetstagarnas rättigheter, så går det utmärkt – det är de beredda att göra.

Vi är med rätta stolta över den europeiska sociala modellen. Men den angrips nu av profitörer, och hotet är allvarligt.

Hotet från billig, importerad arbetskraft har blivit verklighet. Skrupelfria arbetsgivare har smugit in den bakvägen, med den fria rörligheten som täckmantel.

Det var aldrig meningen att principen om fri rörlighet skulle bli ett sätt att tillhandahålla billig arbetskraft, eller ett redskap för att försämma arbetstagarnas sociala villkor. Det vore verkligen intressant att få höra hur Jacques Delors ser på det här.

Viking- och Lavaldomarna utgör ett angrepp på fackföreningarnas och arbetstagarnas rättigheter. Jan Anderssons betänkande är därför mycket angeläget, och får mitt stöd. Det återställer den jämvikt som helt uppenbart har störts av EG-domstolens aktuella domar.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Genom sina avgöranden i Vaxholm-, Viking Line-, Rüffert- och Luxemburgmålen tar EG-domstolen entydigt ställning för den inre marknaden och etableringsrätten på bekostnad av arbetstagarnas rättigheter, inklusive rätten att strejka för att förhindra social dumpning.

Men EG-domstolens avgöranden kommer inte ur tomma intet. Utgångspunkten är EU:s grundläggande fördrag och det vagt formulerade utstationeringsdirektivet.

Om en majoritet av Europaparlamentets ledamöter verkligen ville försvara arbetstagarnas rättigheter, skulle de kräva grundläggande förändringar i EU-fördragen. En möjlighet kan vara ett rättsligt bindande socialt protokoll som gör arbetstagarnas grundläggande rättigheter överordnade den inre marknaden och etableringsrätten.

Slutversionen av Jan Anderssons betänkande är resultatet av ett samarbete mellan den socialdemokratiska föredraganden och de konservativa. Därför ställs inte detta avgörande krav. Betänkandet vågar sig inte ens

på att kräva att utstationeringsdirektivet ses över. Följaktligen är det bara tomt prat, med idel floskler och förhoppningar.

Folkebevægelsen mod EF har lagt fram ett antal ändringsförslag, bland annat att lagstiftning om rätten att vidta stridsåtgärder ska förbli en angelägenhet för medlemsstaterna. Samtliga dessa ändringsförslag har avvisats av en enig front av socialdemokrater och konservativa.

Folkebevægelsen mod EF kan därför inte stödja Jan Anderssons betänkande i slutomröstningen. Istället ska vi fortsätta våra ansträngningar för att skydda arbetstagarna mot de lönesänkningar och försämrade arbetsvillkor som EG-domstolens domar bäddar för.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Betänkandet om kollektivavtalen inom EU är en åsiktsyttring utan rättsligt värde. Dess avsikt är att stärka löntagarnas ställning efter Lavaldomen, men tyvärr lever inte innehållet i betänkandet på långa vägar upp till denna avsikt.

Det är fel att omförhandla EU:s utstationeringsdirektiv vilket föreslås i betänkandet. Det riskerar att skapa försämringar för arbetstagarna. Det är en risk vi inte är beredda att ta eftersom de konservativa krafterna dominerar i hela EU-systemet.

I betänkandet saknas skrivningar om att strejkrätten ska vara överordnad marknadsfriheten och att detta bör skrivas in i ett socialt bindande protokoll till Lissabonfördraget. Vänstergruppen la flera ändringsförslag om detta, men de avlogs med stor majoritet.

Då återstår för Sverige att i Lissabonfördraget få med ett undantag som slår fast att Lavaldomens effekter inte påverkar Sverige. Men även detta ändringsförslag från vänsterpartiet avlogs. I betänkandet hyllas istället Lissabonfördraget, trots att fördraget inte på något sätt ändrar Lavaldomen utan bara befäster den.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet är ett försök att bemöta arbetarklassens och övriga arbetstagares reaktioner på EG-domstolens oacceptabla avgöranden. Enligt dessa är arbetstagarnas strejker olagliga eftersom ramen för arbetstagarnas konfliktåtgärder, och den typ av stridsåtgärder som de vidtar, strider mot Maastrichtfördraget och Lissabonfördraget. Fördragen värnar företagens konkurrensförmåga och kapitalets fria rörlighet och handlingsfrihet inom EU:s medlemsstater som en grundläggande och okränkbar princip. Betänkandet försvarar EU:s gräsrotspolitik och reaktionära natur. Det försöker inbilla arbetstagarna att det är rimligt att tro att EU kan skapa "balans" mellan arbetstagarnas rättigheter och kapitalets fria rörlighet. Syftet är att värna och öka monopolföretagens vinster genom att utnyttja varje tillfälle att öka utsguningen av arbetarklassen och gräsrotterna.

För partierna i Europa kommer endast en färdväg i fråga. De sprider på detta sätt illusionen bland arbetstagarna om ett EU med ett "socialt ansikte", om att ett införande av "sociala skyddsklausuler" skulle göra EU och kapitalet socialt medvetna.

Detta gräsrotsfientliga angrepp från EU:s sida på arbetstagarnas mest grundläggande rättigheter visar att EU inte går att förändra. EU inrättades och består i syfte att troget tjäna monopolkoncernernas intressen och garantera utsugningen av arbetarklassen.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. – Jag har röstat emot betänkandet. Ytterligare regleringar på EU-nivå skulle dock sannolikt stärka EG-domstolens makt. Min uppfattning är att frågor på arbetsmarknadspolitikens område inte ska avgöras av EG-domstolen utan av riksdagen och/eller arbetsmarknadens parter.

Jag röstade emot de positiva skrivningarna om Lissabonfördraget och anser inte att rättighetsstadgan ska bli juridiskt bindande då detta riskerar att i praktiken innebära att lagstiftande makt flyttas från riksdagen till EG-domstolen.

- Resolutionsförslag: Partnerskap mellan EU och Vietnam (RC-B6-0538/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Vietnam, som kommer att innehålla en tydlig klausul om mänskliga rättigheter. Jag vill dock framhålla att vi här behöver fastställa vissa villkor som Vietnams regering ska uppfylla. Vietnam måste utfästa sig att sörja för samarbete, ökad respekt för mänskliga rättigheter och trosfrihet genom att upphäva den lagstiftning som gör det brottsligt att hysa avvikande uppfattningar och genom att avskaffa censuren.

Bairbre de Brún, Jens Holm, Kartika Tamara Liotard, Mary Lou McDonald, Erik Meijer och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi stödjer helt och hållet skrivningarna i samarbetsavtalet mellan

EU och Vietnam om respekten för mänskliga rättigheter och demokratiska principer. Vi anser att Vietnam behöver bättra sig i det här avseendet.

Dessa principer är universella och bör tillämpas i samtliga relationer med andra länder, både inom och utanför EU.

Vi röstar därför för resolutionen, trots att den inte har fått någon särskilt balanserad utformning.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I går och i förrgår genomfördes i Hanoi den andra diskussionsrundan om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal mellan Europeiska unionen och Vietnam. Majoriteten i parlamentet står bakom en resolution som snarast framstår som en hycklande instrumentalisering av mänskliga rättigheter.

När vi läser betänkandet frågar vi oss varför denna parlamentariska majoritet inte också föreslår att det nya avtalet bara får ingås om det innehåller en klausul som garanterar att EU respekterar demokratin och de mänskliga rättigheterna.

Det vore verkligen nyttigt och upplysande om parlamentsledamöterna exempelvis "uppmånade" medlemsstaterna och EU att sluta samarbeta med CIA:s brottsliga flygningar och/eller att bagatellisera dem, att respektera invandrarnas mänskliga rättigheter (som "återvändandedirektivet" grovt kränker), att respektera att fransmännen, nederländarna och irländarna i fri och demokratisk ordning röstade nej till förslagen till konstitutionsfördraget och Lissabonfördraget, att respektera folkrätten, särskilt i Kosovofrågan, och att sluta inbilla sig att de kan predika för omvärlden ...

Hur skulle det gå om Vietnam uppträdde på samma sätt? Skulle Europaparlamentet gå med på att förhandla under sådana omständigheter? Skulle parlamentet finna sig i att klausulen tillämpades ömsesidigt? Givetvis inte. "Dialog" och "klausuler" är alltid bara för de andra ...

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för resolutionsförslaget om demokrati, mänskliga rättigheter och det nya partnerskapsavtalet mellan EU och Vietnam. De mänskliga rättigheterna kränks ofta brutalt, och dialogen mellan Europeiska unionen och Vietnam behöver just utmynna i konkreta förbättringar på det här området. Jag stödjer förslaget med eftertryck. Om Vietnam vill spela en aktiv roll i världssamfundet, behöver landet upphöra med sin censur av medierna och upphäva lagstiftning som begränsar trosfriheten och den politiska och religiösa friheten. Vietnam måste dessutom samarbeta med Förenta nationerna om dessa fri- och rättigheter.

Jag stödjer därför förslaget, och ställer mig bakom uppmaningen till kommissionen att utarbeta klara riktlinjer för hur pågående utvecklingsprojekt i Vietnam ska utvärderas, så att dessa följer människorätts- och demokratiklausulen.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.35 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Rättelse till en antagen text (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

11. Förslag till allmän budget 2009 (avsnitt III) - Förslag till allmän budget 2009 (avsnitt I, II, IV, V, VI, VII, VIII, IX) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är den gemensamma debatten om

- ett betänkande (A6-0398/2008) av Jutta Haug för budgetutskottet om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2009 (C6-0309/2008 – 2008/2026(BUD)) och ändringsskrivelse nr 1/2009 till det preliminära förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2009, avsnitt III, kommissionen (SEK(2008)2435), och

- ett betänkande (A6-0397/2008) av Janusz Lewandowski för budgetutskottet om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2009

Avsnitt I, Europaparlamentet

Avsnitt II, Rådet

Avsnitt IV, Domstolen

Avsnitt V, Revisionsrätten

Avsnitt VI, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén

Avsnitt VII, Regionkommittén

Avsnitt VIII, Ombudsmannen

Avsnitt IX, Europeiska datatillsynsmannen

(C6-0310/2008 – 2008/2026B(BUD)).

Jutta Haug, föredragande. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Förberedelserna inför förstabehandlingen av den europeiska budgeten för 2009 är i stort sett avslutade. Jag vill därför inleda dagens debatt med att mycket varmt tacka ledamöterna i budgetutskottet, och alla ledamöter i de specialiserade utskotten, som jag har arbetat så nära ihop med, för ett gott samarbete och för att de ägnat detta så mycket tid.

Jag upprepar gärna vad jag sa när 2009 års budgetförfarande inleddes, nämligen att en budgetföredragande bara är så bra som de ledamöter hon arbetar med. Ni ska ha ett stort tack.

Jag tackar också alla medarbetare i budgetutskottets sekretariat. Vi ledamöter kan ha aldrig så goda föresatser, men utan sekretariatets genomgående förträffliga arbete skulle vi inte åstadkomma ett dyft. Tack ska ni ha! Ja, jag håller med om att det är motiverat med en applåd här.

(Applåder)

Jag vill också tacka min personliga assistent och partigruppernas medarbetare. Det behövs många huvuden och händer för att få till ett bra resultat.

Finanskrisen har starkt påverkat förberedelserna inför förstabehandlingen av budgeten, då vi var tvungna att läsa, förstå och utvärdera 1 400 ändringsförslag. Medlemsstaterna har, gemensamt och var och en för sig, satsat hundratals miljoner euro på ett säkerhetsnät under såväl bankerna som realekonomin. I jämförelse med detta framstår vår budget på runt 130 miljarder EURO som löjligt liten. Men våra överläggningar för att förbereda förstabehandlingen präglades ändå starkt av inlägg om just finanskrisen från alla inblandade grupper. Redan då föregrep vi alltså i princip rådets reaktion på våra budgetäskanden.

Vad är det då vi äskar? För det första handlar det om betalningsbemyndigandena. I juli påpekade vi att vi inte kunde acceptera den differens på 15 procent mellan åtagande- och betalningsbemyndiganden som fanns i kommissionens budgetförslag, och som rådet utökade ännu mer. Vi anser att detta strider mot principen att budgeten ska vara tillförlitlig och tydlig. När vi jämför differensen under det tredje året i den nuvarande budgetplanen med differensen under det tredje året i den föregående budgetplanen, som då bara var 3 procent, förstår vi inte heller hur en så enorm skillnad kan motiveras. Vi har därför ökat betalningsbemyndigandena. Det gick inte att minska differensen till noll, men vi lyckades halvera den, så att det nu återstår ett grinande hål på 8 procent.

Vi har inte ökat betalningsbemyndigandena genom acklamation eller på något slumpartat sätt. Ökningarna berör budgetposter som bidrar till att finansiera områden som parlamentet prioriterar. Hit hör åtgärder för att bekämpa klimatförändringen, unionens sociala dimension genom tillväxt för sysselsättning, att styra globaliseringen och att stödja små och medelstora företag. Hit hör också vissa poster som ökar medborgarnas säkerhet. Sammanlagt har vi ökat betalningsbemyndigandena från 0,89 procent av BNP i rådets förslag till i runda tal 0,96 procent av BNP.

För det andra beslutade vi att utnyttja möjligheterna i budgetplanen fullt ut. Beträffande underrubrik 1a och 3b vill vi att budgetposter som är viktiga för oss ska utnyttja sina anslag fullt ut, så att det inte återstår någon

marginal. Underrubrik 1a, "konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning", får inte bli enbart retorik, utan vi vill att den ska innehålla konkreta åtgärder. Underrubrik 3b, "medborgarskap", får inte heller vara enbart tomma ord – vi vill ge den en reell innebörd, eftersom denna underrubrik trots allt samlar diverse politikområden som direkt påverkar medborgarna lokalt, och som Europeiska unionen är särskilt bra på att synliggöra.

För det tredje har vi gett paketet med pilotprojekt och förberedande åtgärder en rad impulser: nya politiska komponenter, nya gemenskapsåtgärder och eventuellt ny lagstiftning. Samtliga grupper står bakom paketet och kommissionen har redan utvärderat det.

För det fjärde har vi följt vårt politiska omdöme. Ingen ska tro att kommissionen eller decentraliserade organ gör ett bra administrativt arbete om deras anslag inte räcker till för att anställa de medarbetare som behövs. Vi godtar därför inte rådets nedskärningar. Vi har återställt ansatserna i det preliminära budgetförslaget. Kommissionen borde i gengäld inte bara tacka oss, utan också backa upp oss i våra konflikter med rådet.

För det femte vill jag ta upp vårt största problem, nämligen rubrik 1, som lite pompöst lyder: "EU som global partner". Redan då rubriken inrättades vid förhandlingarna om budgetplanen var den hopplöst underfinansierad. År efter år har vi därför i budgetdebatterna framhållit samma sak: Hur ska vi finansiera allt som behöver finansieras, och samtidigt ha kvar en marginal som låter oss reagera på oförutsedda händelser under budgetåret?

Jag kan bara rätt och slätt konstatera att vi inte har hittat någon tillfredsställande lösning, vare sig nu eller tidigare. Vårt stöd till Kosovo, Afghanistan, Palestina och nu Georgien kräver ju egentligen långsiktiga program, det kan inte ständigt hanka sig fram så här.

Detta är ju inga nyheter. Men i år kom kommissionen med ännu en utmaning. Med anledning av de enorma prisökningarna på livsmedel i världen föreslog den i juli att en mekanism för livsmedelsbistånd till utvecklingsländer inrättas med en budget på 1 miljard euro under 2008 och 2009.

En handlingskraftig kommission skulle genast ha föreslagit att de nödvändiga medlen överfördes från rubrik 2 till rubrik 4. Så skedde inte, dels därför att kommissionen inte är så värst energisk, dels därför att den är rädd av sig och fruktade att rådet inte skulle godkänna förslaget. Nu har problemet hamnat i våra händer. Vi behöver övertyga rådet om att inte bara predika om behovet av att hjälpa de allra fattigaste, utan också samarbeta med oss för att hitta de medel som krävs, och bestämma varifrån de ska tas, så att vi kan tillhandahålla ett direkt livsmedelsbistånd och köpa utsäde och gödningsmedel.

För oss i budgetutskottet var det självklart att vi inte skulle kunna hitta de medel som krävs i de budgetposter som hör till rubrik 4. Därför lade vi fram ett så kallat asteriskändringsförslag med 250 miljoner euro för livsmedelsbistånd, 40 miljoner euro till Kosovo, 80 miljoner euro till Palestina och 20 miljoner till Afghanistan. Av asteriskändringsförslaget framgår tydligt att vi vill anslå mer pengar än vad som finns att tillgå enligt budgetplanen. Det kan betraktas som en invit till rådet.

Förhoppningsvis tolkar rådet också vår not som en inbjudan eller ett krav, så att rådet snarast börjar förhandla med oss. Det finns ingen tid att förlora, vi får inte skjuta upp allt till sista minuten. Bollen ligger därmed hos er, herr rådsordförande.

(Applåder)

Janusz Lewandowski, *föredragande*. – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Dalia Grybauskaitė förstår polska, men är nog mindre intresserad av den del av budgetförandet som jag har arbetat med.

Vi börjar nu nå fram till slutet av det som vi kallar pilotförandet. Jag ska passa på att lyfta fram det goda samarbete som vi haft med presidiet. Förtroendet mellan budgetutskottet och presidiet byggs hela tiden upp, vilket bland annat är generalsekreterare Harald Rømers förtjänst. Men eftersom ingen är helt felfri, går meningarna fortfarande isär på vissa punkter. Det visas också av de reserver som vi avsatt för 2009, ett år vars budget står inför flera utmaningar. 2009 är ett valår, med ett särskilt behov av information till allmänheten, och åtföljande finansieringsbehov. I år får också parlamentsledamöterna en annan status, vilket får finansiella konsekvenser. Jag vill också peka på de nya anställnings- och avlöningsprinciperna: De kommer att vara öppna, tillgodose det behov av assistenter som vi tidigare har konstaterat och betyder även att pensionsfonden i sin nuvarande form upphör. Vi tvingades också att strukturera om budgeten under andra halvåret 2008, för att anpassa oss till att vår verksamhet med största sannolikhet kommer att bedrivas enligt de gamla fördragen, och att Lissabonfördraget, som skulle förändra Europaparlamentets befogenheter, inte kommer att bli av.

Vi lyckades att hålla budgeten under vår självpåtagna tröskel, det vill säga under 20 procent av de administrativa utgifterna för Europeiska unionens institutioner. Vi bör godta denna nivå, både för administrationen och för partigrupperna, eftersom den gör lagstiftningsarbetet smidigare, underlättar för parlamentsledamöterna i deras vardag och gör det möjligt att förbättra det nya kommittéförfarandet. Nivåerna bör bibehållas under 2009.

Vi strävar efter att gradvis jämna ut vissa obalanser som under lång tid har vuxit fram i olika delar av parlamentets administration. Medlen ska i första hand gå till de tjänster som direkt hör ihop med parlamentsutskottens arbete. Vi har också avsatt reserver för detta. Vi har uppmärksammat andra initiativ som kan få parlamentets arbete att löpa smidigare, bland annat i parlamentets bibliotek och särskilt angående systemet för kunskapsförvaltning där. Vi har också blivit medvetna om att det nya besökscentret tyvärr inte hinner öppna före valet. Det hette ju att det skulle vara öppet då, men så blir det inte. Vi kan räkna med att verksamheten startar mot slutet av 2009, vilket vi också har anpassat personalkostnadsreserverna till.

Både parlamentet och övriga institutioner har som princip att budgeten är till för att hållas. I synnerhet under ett valår är det viktigt att de europeiska institutionerna inte visar sig överdrivet angelägna om att stå Europas skattebetalare dyrt. Det gäller också övriga institutioner. Vi har tagit allt detta i beaktande, liksom rådets beslut och våra egna bedömningar av institutionernas behov. Jag vill särskilt lyfta fram två områden. Vi har inrättat 39 nya tjänster vid EG-domstolen med anledning av det nya brådskande förfarandet. Vi har också inrättat tre nya tjänster vid Europeiska revisionsrätten för att öka organisationens potential, varigenom det också blir möjligt att finansiera rättens nya lokaler genom att tidigarelägga kostnaderna.

Förutsättningarna är alltså goda för att morgondagens omröstning ska gå snabbt och smärtfritt. Det beror på vårt utmärkta samarbete med partigruppernas samordnare och med utskottets föredragande, och inte minst på hur Reimer Böge har lett arbetet i utskottet. Jag vill särskilt tacka två personer som varit mig till hjälp här, nämligen Richard Wester and Marrianna Pari.

Dalia Grybauskaitė, kommissionsledamot. – (EN) Fru talman! Det är verkligen roligt att se hur snabbt och effektivt parlamentet har avslutat sin förstabehandling, och att omröstningen blir av redan i morgon. Budgetutskottet och dess ledare och samordnare har gjort en enorm insats, liksom naturligtvis partigrupperna. Huvuddelen av arbetet är nu färdigt. Det utgör en utgångspunkt för våra framtida förhandlingar. Inom två månader börjar överläggningarna på allvar mellan parterna, det vill säga budgetmyndigheten och kommissionen.

På det hela taget uppskattar och delar kommissionen starkt de politiska prioriteringar som får Europaparlamentet att föreslå budgetförstärkningar och återställande åtgärder. Beträffande betalningsbemyndigandena så avser Europaparlamentet att godkänna att marginalen utnyttjas ända upp till taket. Detta finner vi dock inte tillräckligt övertygande. Vi tror nämligen att det preliminära budgetförslaget överensstämmer bättre med mottagarnas faktiska förmåga att tillgodogöra sig anslagen, framför allt i medlemsstaterna. Jag ska under veckan skicka ut information om genomförandet av budgeten, och då kommer ni att se att vi har ett mycket vederhäftigt underlag för våra beräkningar.

Kommissionen stödjer i stort sett parlamentets förslag till ett nytt förfarande för pilotprojekt och förberedande åtgärder. Låt mig här passa på att betona hur mycket jag uppskattar vårt utmärkta interinstitutionella samarbete, som beror på en ny, framgångsrik ansats som huvudföredraganden, Jutta Haug, har drivit fram. Det här är första gången någonsin som vi har förhandlat färdigt om dessa pilotprojekt och har enats om deras breda omfattning redan före sommaren.

Låt mig också peka på ett antal frågor som ännu här vid förstabehandlingen allvarligt oroar kommissionen.

Det gäller först och främst rubrik 5. Vi uppskattar att parlamentet har återinfört de belopp som kommissionen begärt för personalens löner, men samtidigt har parlamentet fört 37 miljoner euro till reserven och ställt vissa villkor för att frigöra dessa medel.

Inte nog med det: Parlamentet har också avsatt ytterligare 16 miljoner euro till reserven inom två specifika politiska områden, nämligen transport och miljö. Att bemöta detta blir naturligtvis mycket besvärligt för kommissionen, särskilt i det sistnämnda fallet. Inom kommissionen finns det ju bara en arbetsgivare, nämligen just kommissionen. Det går inte att exempelvis stoppa utbetalningar till ett eller två generaldirektorat och fortsätta att betala de övriga.

Reserverna uppgår sammanlagt till runt 50 miljoner euro. De skulle hindra kommissionen från att genomföra rekryteringen till de 250 tjänster inom området utvidgning som beviljats, samtidigt som vi från och med januari inte längre kan ersätta personal som går i pension. Men vi inser förstås att vi har möjlighet att snarast

efter förstabehandlingen visa er vår förhandlingsvilja och pedagogiska förmåga. Vi ska göra vårt bästa för att tillhandahålla alla förklaringar som krävs, och uppfylla de krav som ställs för att frigöra reserverna.

Vad administrativa stödfunktioner till driftsprogrammen beträffar har parlamentet i år gått på rådets linje och bekräftat nedskärningarna. Jag förstår att det krävs ytterligare tekniska förklaringar, och vi ska försöka lösa detta genom att förhandla om dessa budgetposter i stort.

Vi ser ett annat problem i att parlamentet inte har återinfört de begärda anslagen till publicering av upphandlingsmeddelanden. Vi anser att detta, särskilt under nuvarande förhållanden, undergräver kommissionens möjlighet att uppfylla sina förpliktelser enligt direktiven om offentlig upphandling. I detta snabbt föränderliga ekonomiska klimat försöker vi lösa problem i medlemsstaterna som rör statligt stöd och liknande. Det här skapar en risk för att kommissionens beslut överklagas i domstol.

Kommissionen kommer sammanfattningsvis att detaljgranska alla ändringsförslag som antagits av parlamentet. Vi meddelar vår reaktion i början av november i vår årliga skrivelse om genomförbarheten, och ska då motivera vår ståndpunkt i detalj. Men före förlikningen i november, och före andrabehandlingen, ska vi göra vårt bästa för att lösa alla de frågor som vi fortfarande anser vara problematiska nu vid förstabehandlingen.

Kommissionen kommer som vanligt att göra sitt bästa för att med rent uppsåt medla mellan de två budgetinstanserna. Det gäller särskilt förhandlingarna om problemen i rubrik 4, rubrik 5 och taket för de sammanlagda utbetalningsbemyndigandena i budgeten. Vi ska försöka att dra vårt strå till stacken genom att åstadkomma så goda förutsättningar som möjligt, och en budget som gagnar hela Europa, särskilt i dessa kärva tider som vi nu ska stå emot med gemensamma krafter.

Jean-Pierre Jouyet, rådsordförande. – (FR) Fru talman, fru Grybauskaitė, mina damer och herrar! Låt mig först be om ursäkt för att Eric Woerth inte är här. Han har blivit uppehållen i Paris med laga förfall, eftersom det är budgettider även i Frankrike, och dags att lägga fram budgetpropositionen för parlamentet inom ramen för det första beslutet om statsbudgeten. Jag har diskuterat saken med Reimer Böge och är fullt medveten om hur viktig denna debatt är för både parlamentet och det franska ordförandeskapet. Låt mig därför tacka mina, rådets och Eric Woerths assistenter, som har hjälpt mig att förbereda mig för denna viktiga debatt.

Vi har så långt genomfört vårt arbete i en mycket positiv samförståndsanda. Jag kan försäkra er att rådet avser att fortsätta denna utmärkta dialog, i syfte att få till stånd en balanserad uppgörelse om 2009 års budget som alla blir nöjda med. Jag lyssnade med stort intresse på Jutta Haugs anförande, liksom på Janusz Lewandowskis anförande. Det sistnämnda tog särskilt upp ett antal kommunikationsfrågor. Låt mig i det här sammanhanget nämna att vi lyckades nå politisk enighet så sent som i morse om en strategisk plan för parlamentets och kommissionens kommunikationsverksamhet. Det är väldigt roligt att kunna säga att vi – sänar som på några punkter, där vi är oense – har ett och samma mål, nämligen att sörja för finansieringen av Europeiska unionens prioriterade politiska områden, oavsett om det gäller konkurrenskraft, sammanhållning eller tillväxt.

Precis som ni och Dalia Grybauskaitė påpekade behöver vi i dagens internationella klimat se till att Europa har de resurser som krävs för att agera kraftfullt på den internationella scenen. Allt detta måste dock ske i enlighet med den finansiella ram som gäller för åren 2007 till 2013.

Låt mig därför här i korthet ta upp tre särskilt viktiga frågor. För det första betalningsbemyndigandena och de aktuella beloppen, för det andra reglerna för budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning, och för det tredje mekanismen för livsmedelsbistånd.

Vad betalningsbemyndigandena beträffar ska jag inte dölja rådets stora oro för de många betalningsbemyndiganden som Europaparlamentet avser att rösta om vid förstabehandlingen, eftersom man går en bra bit längre än kommissionen ursprungligen ville i sitt preliminära budgetförslag. Dessa betalningsbemyndiganden bör justeras så att de motsvarar det faktiska behovet. Framför allt bör vi använda tidigare budgetutfall som riktmärke för vår faktiska förmåga att genomföra sektorspecifika strategier.

Ända sedan de första budgetplanerna – som jag en tid följde ur ett annat perspektiv – har vi kunnat konstatera att gemenskapsbudgeten alltid har underutnyttjats. Så har det varit ända sedan 1988. 2008 års ändringsbudget kommer säkert att visa att vi i år, liksom tidigare, starkt har överskattat behovet av betalningsbemyndiganden. Det gäller särskilt inom så centrala politikområden som sammanhållning. Hittills tyder inget på att 2009 kommer att ge ett annat resultat.

Som Dalia Grybauskaitė nämnde har vi bättrat oss på senare år, vilket är hennes förtjänst. Men det kvarstår en betydande osäkerhet om budgetåret 2009. Den 1 oktober hade bara två av 433 sammanhållningspolitiska program erhållit mellanutbetalningar. Vi får inte ställa Europeiska unionens budget i relation till icke jämförbara storheter inom ramen för åtgärderna för att rädda det finansiella systemet i världen för småspararnas räkning och skydda unionsmedborgarna. Ni inser säkert att vi i nuvarande ekonomiska och finansiella klimat framför allt måste värna de europeiska skattebetalarnas intressen, och, så långt det går, undvika att i budgeten införa betalningsbemyndiganden som inte kan utnyttjas.

Den andra punkten handlar om hur reglerna för budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning efterlevs. Rådet kommer att noggrant och fullständigt genomföra det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006. Utgifterna ska hålla sig under den gräns som fastställs i avtalet, och det ska finnas en tillräcklig marginal till takbeloppen under de olika rubrikerna. Dessa tak är, som ni vet, inte målvärden som det gäller att uppnå. Vi anser att det är oacceptabelt att systematiskt ta marginalerna i anspråk, eftersom detta äventyrar hela vår förmåga att hantera oförutsedda situationer under budgetåret 2009.

Låt mig här i korthet ta upp rubrik 4. Parlamentet är i färd med att rösta om ett ändringsförslag som skulle spräcka taket i budgetplanen med råge. Vi är medvetna om att denna rubrik är ytterst kontroversiell. Vi behöver hitta en konsekvent metod för att hantera unionens olika prioriteringar på det internationella området och finjustera omfattningen av dess insatser. Det gäller särskilt i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, där vi vet att läget kan förändras mycket snabbt. Vi bör därför även här ha kvar en marginal som ger oss kapacitet att hantera dels händelser som inträffar inom respektive område, dels sådana som hör ihop med insatser inom ramen för Gusp.

Den tredje punkten rör finansieringen av mekanismen för livsmedelsbistånd. Detta blir helt klart en viktig fråga vid rådets överläggningar de närmaste veckorna. I juni fick vi en stark politisk uppbackning genom att Europeiska rådet gratulerade kommissionen till att den avsåg att lägga fram sitt förslag. Våra instruktioner från rådet är emellertid glasklara: Vi måste hitta en finansiering helt inom ramen för den nuvarande budgetplanen. Jag är medveten om att parlamentet har samma inställning, men rådet försöker ändå på alla sätt att komma fram till en rimlig finansieringsform som låter oss praktiskt genomföra de önskingar som uttryckts från politiskt håll, bland annat av stats- och regeringscheferna och av Europeiska kommissionen.

För att mitt uttalande inte ska framstå som en översättningsmiss vill jag klargöra att det jag avsåg att säga var att jag vet att parlamentet inte har samma inställning. Jag sade fel, tungan slant naturligtvis. Men jag vill också nämna att det i vissa avseenden finns en samsyn mellan parlamentet och rådet om den viktiga frågan om mekanismen för livsmedelsbistånd. Framför allt har båda parter invändningar mot kommissionens förslag att hela mekanismen ska finansieras med marginalerna under de tak som hör till rubrik 2.

Vi måste naturligtvis – och detta inser också rådet – sträva efter att hitta bästa möjliga kombination av finansieringskällor, så att vi vid förlikningen i november, inom den ram som rådet anvisar, kan nå en uppgörelse om kommissionens förslag till totalbelopp. Jag är övertygad om att de tre institutionerna vid förlikningen i november kommer att göra allt som står i deras makt för att nå fram till en övergripande uppgörelse om 2009 års budget, och om hur de nya initiativ som jag nämnt ska finansieras. Överenskommelsen måste vara en kompromiss som gagnar unionen, unionsmedborgarna och dess institutioner så mycket som möjligt.

Låt mig helt kort ta upp den förordning om genomförande av beslut om gemenskapernas egna medel som parlamentet kommer att rösta om under innevarande sammanträdesperiod. Jag vill, både för egen del och å rådets vägnar, tacka Alain Lamassoure för hans betänkande. Jag vill också tacka kammaren för att den har handlagt ärendet så snabbt och effektivt. För vår del anser vi inte att kommissionens förslag är otänkbart. Medlemsstaterna ratificerar som bäst beslutet om gemenskapernas egna medel. Vi hoppas att vi den 1 januari 2009 har nått målet om förordningens fullständiga ikraftträdande. Detta var vad jag hade att säga.

Ana Maria Gomes, föredragande av yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (EN) Fru talman! Den kroniska underfinansieringen av rubrik 4 är ett ständigt politiskt twistefrö. Det hindrar oss från att uppfylla våra internationella förpliktelser i krishärdar som Kosovo, Palestina, Afghanistan och Georgien. Så länge kommissionen och rådet har underfinansiering av utrikesområdet som sin budgetstrategi har vi inte en chans att bygga upp en gedigen, långsiktig och gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Vi reagerar ad hoc på varje ny kris och ger den alla våra resurser och hela vår uppmärksamhet – se bara på exemplet Georgien i dag. Den senaste prioriteringen får oss att glömma bort de föregående.

Vi behöver öka anslagen under rubrik 4 om EU ska bli en global aktör. Den nuvarande finansieringsramen gör det omöjligt att tillgodose behoven hos alla de olika budgetposterna. Därför stödjer utskottet för utrikesfrågor med eftertryck den strategi som vägleder utskottet för budgetkontroll, nämligen att försöka återställa det preliminära budgetförslagets belopp för samtliga budgetposter. På så vis kan vi öka anslagen till Kosovo med 40 miljoner euro, och till Palestina med 139 miljoner euro.

Vi stödjer också asteriskändringsförslaget. Rådet och parlamentet måste med andra ord tillåta att flexibilitetsmekanismen används, liksom alla andra instrument inom ramen för det interinstitutionella avtalet. Då kan vi anslå 250 miljoner euro till mekanismen för livsmedelsbistånd, 40 miljoner euro till Kosovo, 80 miljoner euro till Palestina och 20 miljoner euro till Afghanistan.

Maria Martens, *föredragande av yttrandet från utskottet för utveckling*. – (NL) Jag talar nu som ledamot av utskottet för utveckling. Å utskottets vägnar har jag synpunkter på tre områden som vi redan har tagit upp: för det första på livsmedelskrisen, för det andra på systemet för att utvärdera utvecklingspolitiken och för det tredje på resursbristen under rubrik 4, det vill säga utrikesrelaterade utgifter.

Jag börjar med livsmedelskrisen. Den är naturligtvis ett gigantiskt problem som kan kräva miljoner människoliv. Det finns ett desperat behov av att européerna agerar gemensamt. Däremot bör det gå till på ett annat sätt än i kommissionens ursprungliga förslag. Vi måste respektera budgetöverenskommelserna, och får inte bortse från rådets och Europaparlamentets befogenheter. Det är därför roligt att kommissionen är beredd att överväga det första förslaget, nämligen att använda icke utnyttjade jordbruksmedel för det här.

Vi behöver trygga livsmedelsförsörjningen i de berörda länderna. Jag behöver knappast tillägga att det är nödvändigt med livsmedelsbistånd när människor befinner sig i livsfara. Men till syvende och sist gäller det att handla långsiktigt, och det är därför som livsmedelsproduktionen bör föras upp på EU:s dagordning igen, som ett särskilt uppmärksammat och prioriterat område.

I det här sammanhanget behöver vi också diskutera en omvärdering av det tematiska programmet för livsmedelstrygghet, och undersöka hur vi kan förbättra småbrukares tillgång till viktiga produktionsfaktorer. Det är därför roligt att förslaget om ett pilotprojekt för mikrokrediter har antagits. Det kommer säkert att underlätta för småbrukare att finansiera sin livsmedelsproduktion.

För det andra behöver systemet för att utvärdera utvecklingspolitiken förbättras. Utvärderingen är alltför snävt inriktad på vart anslagen går, och alltför lite på resultaten. Om vi ska få allmänheten att ställa upp på ett fortsatt utvecklingssamarbete, behöver vi skaffa oss en bättre insikt i vad våra insatser har för resultat.

För det tredje: Resursbristen på utrikesområdet, rubrik 4, har vi redan diskuterat. Det handlar inte bara om resurser för utvecklingssamarbete, utan också om pengar till Kosovo, Mellanöstern och så vidare. Vi är mycket ambitiösa, och det är bara bra. Det är därför som den här posten behöver ökade strukturella resurser.

Helmuth Markov, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel*. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag vill ta upp två frågor i Jutta Haugs betänkande.

Den första är att det på parlamentets initiativ har införts en separat budgetpost under rubriken handelspolitik för handelsrelaterat bistånd – med andra ord *aid for trade* – på 1 miljard euro per år. Tyvärr har kommissionen ännu inte kunnat ge oss några närmare upplysningar om hur dessa stödåtaganden ska genomföras eller om de är driftfärdiga. Det är uppmuntrande att budgetutskottet på förslag av utskottet för internationell handel har infört en ändring som innebär att rådets förslag om att minska detta *aid for trade* med 50 procent dras tillbaka.

Den andra frågan handlar om stödet till läkemedelsanknuten tekniköverföring och kapacitetssuppleering till förmån för utvecklingsländerna. Under det senaste året har parlamentet vidtagit specifika åtgärder för att hjälpa de fattigaste länderna med sin läkemedelsförsörjning, och ett motsvarande finansiellt stöd är uppenbarligen en del av det. Tyvärr är det uppenbart att varken kommissionen eller rådet delar denna åsikt och om jag förstår saken rätt så har budgetutskottet beklagligt nog inte heller tagit med något ändringsförslag om detta.

När det gäller Janusz Lewandowskis betänkande har mitt utskott tagit upp en viktig aspekt av Europaparlamentets arbete inom internationella handelsförbindelser: dess deltagande i Interparlamentariska unionen i Världshandelsorganisationen i Genève. Eftersom vårt parlament är en av arrangörerna av dess årliga möten, och med tanke på att viktiga ministerkonferenser säkerligen kommer att stå på dagordningen under det kommande året i samband med Doharundan, så skulle det vara värt att öka finansieringen av detta för att se till att vi har lämpliga infrastrukturalternativ för deltagandet. Dessutom är vi särskilt angelägna om

att hjälpa företrädarna för AVS-länderna att betala sina kostnader för resa och uppehälle i samband med den parlamentariska konferensen. Båda dessa delar kan, och bör, bidra till att öka öppenheten och förbättra dialogen mellan parlamenten, regeringarna och allmänheten, och i slutändan leda till ökad rättvisa och legitimitet i förhandlingarna och besluten inom ramen för samtalen inom Världshandelsorganisationen.

Pervenche Berès, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (FR) Fru talman, fru Grybauskaitė, herr Jouyet! Jag vill på utskottet för ekonomi och valutafrågors vägnar uttrycka tillfredsställelse, beklagande och hopp.

Min tillfredsställelse beror på att budgetutskottet gick med på att anamma vårt förslag om att tillsynsmän, oavsett om det rör sig om banktjänster, försäkringar eller värdepapper, behöver ökade anslag för att kunna samarbeta bättre. Detta är en självklarhet och till och med de som inte är ledamöter av utskottet för ekonomi och valutafrågor lär hålla med om att det här är nödvändigt.

Mitt beklagande har att göra med att kommissionen, trots att euron är vår hörnsten, vår grund, i den rådande krisen, kraftigt har skurit ned på resurserna för informationsinsatser om vår underbara valuta.

Min förhoppning är att man vid plenarsammanträdet i morgon kommer att inse att Eurogruppen, oavsett på vilken nivå den sammanträder, härnäst bör få utökade resurser. Den får inte vara en lättviktig struktur utan innehåll. Den har blivit verklighet. Därför hoppas jag att parlamentet i morgon kommer att rösta för principen om utökade resurser för Eurogruppen.

Karin Jöns, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (DE) Fru talman! Jag vill börja med att tacka ledamöterna i budgetutskottet för att de i det stora hela delar utskottet för sysselsättning och sociala frågor synsätt på budgeten.

Trots det vill jag återigen propagera för vårt förslag att öka anslagen till den sociala dialogen. Vi kan inte fortsätta att tala om att den sociala dialogen är en pelare i vår europeiska sociala modell och sedan minska finansieringen på just detta område.

Här vill jag också uppmana rådet att samarbeta med oss för att hitta en lösning på problemet med klausulen om successiv nedtrappning. Den har en särskilt dramatisk effekt på de fackföreningsanknutna instituten och på lång sikt är det helt enkelt inte längre hållbart med fortsatta nedskärningar.

Låt mig säga en sak om utskottets två pilotprojekt: Det fanns en stor enighet för ett pilotprojekt om utstationering av arbetstagare och jag är säker på att resultaten av projektet kommer att ge oss en viktig insikt i våra framtida politiska beslut om direktivet om utstationering av arbetstagare. Därför kommer vi verkligen att noga se till att kommissionen i sin tur uppmärksammar de aspekter som är viktiga för oss i det här projektet, att förhindra lönedumpning och social dumpning.

Det andra projektet handlar om våld mot äldre. I det här projektet tar man itu med en tabubelagd fråga och det är särskilt viktigt.

Péter Olajos, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet*. – (HU) Tack så mycket, fru talman! Som föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet över EU:s budget för 2009 vill jag uttrycka min tillfredsställelse över det material vi har framför oss. En av de viktigaste förändringarna är att det under nästa år kommer att finnas 10 procent mer resurser för miljön än under 2008. Vi kommer således att kunna anslå 14 miljarder euro för miljöändamål.

Jag välkomnar särskilt att klimatförändringen är en av nästa års prioriterade frågor. Europa måste fortsätta ha en ledande roll i den internationella kampen mot klimatförändringen, som president Nicolas Sarkozy också betonade i går. Jag vill också betona att budgeten för Life+ också kommer att utökas med 9 procent. Jag välkomnar också lanseringen av så kallade förberedande åtgärder, eller pilotprojekt, och ser dem som enastående möjligheter. För dessa kommer tre av våra förslag på miljö- och folkhälsoområdet att i år få stöd från kommissionen på omkring 7,5 miljoner euro. Aldrig har så många projekt som är tillägnade klimatförändringen eller konsekvenserna av denna lanserats under ett och samma år.

Ur organens perspektiv anser jag att de siffror som kommissionen har rekommenderat i grund och botten är godtagbara. Det gläder mig att stödet till både mänskliga resurser och verktyg har utökats. Trots det rekommenderar jag anpassningar på två punkter. Den första har att göra med Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar. Vi rekommenderar att reserven på 10 procent frigörs, eftersom det är först då som organet kommer att kunna fullgöra sitt uppdrag. Den andra punkten har att göra med Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. Där är vårt initiativ det totalt motsatta. Det innebär att vi

rekommenderar att 10 procent placeras i en reserv tills organet kan visa att det fungerar som det ska. Mina förslag i det hänseendet har också fått stöd av parlamentets miljöutskott och budgetutskott. Jag uppmanar mina kolleger i parlamentet att också stödja förslagen med sina röster vid plenarsammanträdet. Slutligen vill jag tacka Jutta Haug, föredraganden, och László Surján, skuggföredraganden för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, för deras värdefulla hjälp i mitt arbete. Tack så mycket.

Gabriela Crețu, föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (RO) Budgeten är inte en politisk fråga. Den är inte något tekniskt problem utan ett oerhört djupgående politiskt problem. I budgeten fastställer vi vilka resurser som behövs för att uppnå målen. Vi visar också att vi är uppriktiga med de åtaganden vi gör. Bestämmelserna för den inre marknaden tycks vara tillräckliga.

Vi vill tacka Jutta Haug för hennes oerhörda insats för att samordna de vitt skilda ansökningarna som inkommit med mer allmänna politiska mål. Det kvarstår dock vissa problem trots dessa insatser. Finansmarknaden visar sina begränsningar. Vi kan se de brister som döljer sig bakom regler som vanliga medborgare tycker är svåra att förstå. De uppvisar fortfarande en viss sårbarhet.

Det ändringsförslag där man efterlyser resurser för att utbilda konsumenterna i finansiella frågor har förkastats av en majoritet i budgetutskottet. Skälet till detta är inte att spara pengar. Ett större belopp än det begärda beloppet har godkänts för ett ospecificerat ändamål på konsumentskyddsområdet. Vi vill be utskottet att fundera över att använda de godkända beloppen till det berörda kapitlet om finansiella utbildningsprogram. Den brist på information som drabbar vissa människor är en förutsättning för att främja spekulationer på marknaden och för att göra andra rika. Det här är dock inte rätt tillfälle att ta bort skyddet. Det bästa är om välinsatta medborgare försvarar sig på egen hand.

Miloš Koterec, föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling. – (SK) Jag vill först tacka både föredraganden, Jutta Haug, och samordnaren för ett mycket känsligt förhållningssätt till EU-medborgarnas behov och för att de godtog rekommendationerna från utskottet för regional utveckling, som jag är ledamot av. Sammanhållningspolitiken måste fortsätta vara en budgetpolitik för EU på medellång sikt.

När jag, som föredragande för utskottet för regional utveckling, utarbetade utskottets yttrande över Europaparlamentets betänkande om ovannämnda budget ville jag också bidra till att lösa ett problem som medlemsstaterna försökte lösa inom ramen för sina utvecklingsprogram, eftersom det saknades en gemensam europeisk strategi på området. Det handlar om problemet med att integrera de romska samfundet inom EU. Jag föreslår ett pilotprojekt som kan bidra till att lösa det här problemet på EU-nivå. Syftet är att öka européernas kännedom om möjligheten att ta itu med problemet ur ett regionalt utvecklingsperspektiv.

Den här frågan är särskilt påtaglig i de nya medlemsstaterna, där små enklaver av romska samfund utgör ett allvarligt utvecklingsproblem och ett socialt problem. Projektet bör också omfatta framtagandet av tillräckliga resurser vid EU:s institutioner. Utan dessa kommer problemet att fortsätta att vara medlemsstaternas problem, vilket leder till att miljontals EU-medborgare av romsk nationalitet kan bli offer för en ojämn ekonomisk och social utveckling och mycket dålig integration.

Kyösti Virrankoski, föredragande för yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. – (FI) Fru talman! Rubrik 2 i kommissionens preliminära förslag till budget, som rådet har strukit igen, speglade inte parlamentets prioriteringar. De direkta jordbrukssubventionerna och marknadsföringskostnaderna var alltför lågt beräknade till 2 027 miljoner euro under den fleråriga budgetramens tak. Jordbruksutskottet föreslog att budgetutskottet skulle se över de beräknade utgifterna, vilket det gjorde.

Nya inslag i budgeten är utdelningen av frukt och grönsaker till skolbarn och fonden för omstrukturering inom mjölksektorn. Till det förstnämnda avsatte utskottet 181 miljoner euro, medan 600 miljoner euro avsattes till det sistnämnda.

Eftersom det finns en mycket stor reserv av utestående åtaganden i programmen för landsbygdens utveckling på sammanlagt 9 miljarder euro och eftersom det i kommissionens förslag fanns en skillnad på 30 procent mellan åtaganden och betalningar ökade utskottets betalningar med 898 miljoner euro.

Utskottet rekommenderar att det tillhandahålls någon form av snabbt livsmedelsbistånd och att detta finansieras under rubrik 4, beroende på vilken typ av bistånd det rör sig om. Det innebär att det måste föras interinstitutionella samtal.

Emanuel Jardim Fernandes, föredragande för yttrandet från fiskeriutskottet. – (PT) Jag vill börja med att gratulera föredraganden, Jutta Haug, till hennes arbete med att utarbeta parlamentets ståndpunkt. De totala anslag som avsatts till fisket under årens lopp måste betraktas som en negativ utveckling, med tanke på att tidigare

budgetar redan utgjort det minimum som behövs för att det ska finnas tillräckligt med resurser för att genomföra en gemensam fiskeri- och havspolitik.

De stigande bränslepriserna har inneburit ett ökat externt ekonomiskt tryck på fiskeindustrin. Samtidigt har priserna på fisk stagnerat eller till och med sjunkit. Detta har lett till betydande förluster för sektorn och allvarliga sociala problem för yrkesfiskarna i allmänhet.

Även om kommissionen föreslår att fiskesektorn ska omstruktureras och anpassas till det rådande makroekonomiska läget behövs det konkreta åtgärder för att garantera sektorns fortlevnad. Budgetförslaget och parlamentets nuvarande ståndpunkt innehåller stora nedskärningar, särskilt när det gäller övervakningen av fiskbestånd, internationellt samarbete, forskare på fiskeriområdet och datainsamling.

Å andra sidan välkomnar jag att parlamentets nuvarande ståndpunkt innefattar det pilotprojekt för ett centrum för övervakning av marknadspriserna som jag lade fram och att parlamentet fortfarande stöder den europeiska havspolitikerna och alla därmed relaterade projekt genom att öka anslagen för forskning.

Helga Trüpel, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vid en stor kulturkonferens i Berlin 2004 förklarade ordförande José Manuel Barroso att den europeiska kulturpolitiken handlade om Europas själ. Kulturbudgeten visar dock att dessa stora utmaningar har rönt lite framgång. Nu har vi visserligen lyckats lansera ett pilotprojekt för att tillhandahålla mer pengar för att främja konstnärers rörlighet och vi vill också öka satsningarna på livslångt lärande och ungdomsutbyten. Vi spenderar dock alldeles för lite pengar på det här området med tanke på att vi behöver inspirera EU-medborgarna att lära känna Europa. Som José Manuel Barroso redan har förklarat är Europas folk inte direkt överförtjust i den inre marknaden men vill lära sig mer om Europas kulturskatter.

Vi har precis delat ut parlamentets pris för europeisk film. Vi måste också lägga ned mer pengar på europeisk filmproduktion, eftersom vi behöver öka våra medborgares förståelse för europeiskt berättande och europeiska bilder av Europas historia och framtid.

Monica Frassoni, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! En rättvisa som är långsam, svårtillgänglig och otydlig är hopplös. Vi menar att personalen vid kommissionen, Europaparlamentet och domstolen bör utökas och förstärkas på områdena rättslig förvaltning, kontroll av tillämpningen av gemenskapsrätten och bättre lagstiftning i allmänhet, just för att de nuvarande förfarandena är alltför långdragna och oklara.

Vi anser att kommissionen inte i tillräcklig utsträckning inser behovet av att investera i tillräckligt med personal inom dessa sektorer. Det förefaller direkt olämpligt att kommissionen fortsätter undanhålla hur många människor som specifikt arbetar med överträdelseförfaranden och fortsätter påstå att allting går som smort.

När det gäller Europaparlamentet vill jag understryka problemet med våra texters juridiska kvalitet och behovet av ökade och bättre investeringar i juristlingvisternas arbete. Detsamma gäller hela frågan om en intern omorganisation när det gäller kontrollen av tillämpningen av EU:s lagstiftning. Slutligen uppmanar vi kommissionen att rapportera till oss och uppge, även ur ett ekonomiskt perspektiv, vilka åtgärder som har vidtagits för att göra våra institutioner mer miljövänliga och hållbara.

Bárbara Dührkop Dührkop, *föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor*. – (ES) Fru talman! Jag vill först tacka budgetutskottet för att det ställde sig bakom våra ändringsförslag.

På grund av tidsbegränsningen ska jag bara kort ta upp två punkter. Den första handlar om det traditionella ändringsförslaget om Frontex budget. Som ni alla vet har parlamentet, på grund av kommissionens brist på initiativ och framför allt på grund av rådets inkonsekvens, varit tvunget att slå fast Frontex handlingsutrymme genom budgetförfarandet.

I år har vi gått med på att utöka dess budget med 10 miljoner euro och på att försöka se till att det kan fortsätta bedriva permanenta insatser. Därför behövs det inte bara budgetanslag, herr rådsordförande, utan medlemsstaterna måste också fullgöra sina skyldigheter i det avseendet.

Min andra punkt handlar om godkännandet av anslag till ett pilotprojekt för integrationen av romer. Den europeiska konferens som kommissionen anordnade den här månaden får inte vara slutet utan snarare början av en sammanhängande politik för att integrera romerna i vårt europeiska samhälle.

Costas Botopoulos, *föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor*. – (FR) Fru talman! Jag talar i egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor men även som socialdemokratisk ledamot av budgetutskottet. Det är också därför som jag har två minuter i stället för en.

(EL) Fru talman, mina damer och herrar! Vi i utskottet för konstitutionella frågor har dessvärre konstaterat att irländarna, under det år då de folkomröstade om konstitutionsfördraget, vilket – bortsett från själva resultatet av folkomröstningen – visade att politikerna måste kommunicera med EU-medborgarna, förklarar för oss att det främsta skälet till att de röstade nej var just bristen på kommunikation. Det är därför uppenbart att vi behöver mer kommunikation inför det kommande valet.

De flesta av våra förslag godtogs. Förslagen om att stärka två nya grundläggande politiska institutioner, nämligen de europeiska politiska partierna och de europeiska politiska institutionerna, godtogs emellertid inte, vilket är otillfredsställande. Nästa gång kanske.

Jag har ett par politiska synpunkter på den faktiska budget som vi ska rösta om i år. Jag säger politiska eftersom budgetens politiska roll i slutändan bör vara att genom budgeten ge oss möjlighet att spela vår roll som Europeiska unionen. Som kommissionsledamot Joaquín Almunia sa i går, och jag citerar honom på franska eftersom han talade franska: *"Il faut commencer à imaginer le budget de l'Europe."* Vi har knappt börjat tänka på budgeten, men det måste vi göra.

Vad ser vi då i år? Vi ser en budget med låga betalningar, med en stor klyfta mellan åtaganden och betalningar och med ett otillfredsställande svar om EU:s faktiska politiska prioriteringar. Ja, det finns problem och ja, som minister Jean-Pierre Jouyet sa måste vi ha marginal så att vi kan ta itu med krisen. EU:s faktiska politiska val är dock viktiga. Jag anser till exempel inte att så lite pengar bör öronmärkas för kommunikation under ett valår och att så lite pengar bör öronmärkas för utrikespolitik under ett år av geopolitisk kris.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män*. – (PL) Mot bakgrund av de långtgående mål som EU har ställt upp för sig är det överraskande att rådet ytterligare skär ned på den redan låga budgeten för 2009. Nedskärningarna kommer att leda till en större obalans mellan de åtaganden som görs och betalningarna för dem, vilket strider mot principen om budgetbalans.

Det belopp som rådet har godkänt – endast 0,89 procent av BNP – för betalningsbemyndiganden stämmer inte överens med EU:s många politiska prioriteringar och åtaganden. Resultatet kommer att bli att endast vissa av de viktiga pilotprojekt som kommer att gagna medborgarna kommer att genomföras i praktiken.

Som föredragande för yttrandet över budgeten för 2009 för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män är jag oroad över den otillfredsställande användningen av budgeten för de befintliga programmens behov, såsom Progress- eller Daphne-programmen. Kommissionen bör också göra betydande insatser för att genomföra jämställdhetsprinciperna vid planeringen av sin budget och medlemsstaterna måste effektivt främja dessa när de använder strukturfonderna och Europeiska socialfonden.

Mairead McGuinness, *föredragande för yttrandet från utskottet för framställningar*. – (EN) Fru talman! Även jag vill tacka föredragandena för deras flitiga och mycket effektiva arbete med denna svåra uppgift. Jag vill särskilt ta upp frågan om Europeiska ombudsmannen som kommer att få utökade anslag med nästan 6 procent i budgeten. Det tycker vi är lämpligt eftersom vi inser att hälften av detta kanske inte kommer att behövas om det inte sker någon faktisk förändring av Europeiska ombudsmannens behörighet efter valet 2009. Jag anser att vi också bör inse att det inom Europeiska ombudsmannens ämbete har pågått en del arbete för att organisera personal och resurser på ett effektivare sätt.

Medan jag ändå står upp vill jag som ledamot av jordbruksutskottet bara säga att frågan om livsmedelsbistånd – och nu riktar jag mig även till den allmänhet som har samlats här – är någonting som berör människor djupt. Jag tror att allmänheten vill att vi ska ge generös hjälp i form av livsmedelsbistånd. Jag kan förstå att det finns vissa budgetöverväganden som måste göras angående reglerna, och det med rätta. Kanske säger detta någonting om det arbete som vi bedriver i bakgrunden, innan vi uttalar oss, för att se till att vi gör detta på rätt sätt och sänder rätt budskap till allmänheten om att vi stöder utvecklingsländerna och de hungriga och behövande.

Det är också värt att påpeka att vårt utvecklingsstöd tidigare var inriktat på jordbruk och livsmedelsproduktion, som andra talare har nämnt. Tragiskt nog har vi på senare år dock slutat att se på hur viktig jordbruksproduktionen är i utvecklingsländerna. Kanske förbiser vi den punkten även här i EU. Om

livsmedelskrisen har inneburit någonting så har den påmint oss om hur känslig livsmedelsproduktionen är och att vi behöver skydda den i utvecklingsländerna.

På den punkten vill jag slutligen säga att en kollega till mig, Esther De Lange, och jag stöder ett pilotprojekt för att knyta kontakter mellan unga jordbrukare i Europa och i utvecklingsländerna. Jag tror att vi kan komma att se en del goda resultat av detta, eftersom de behöver hjälp och vi måste förstå deras svåra situation.

László Surján, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Först av allt vill jag på min grups vägnar tacka föredraganden för hans arbete och hans samarbete. Budgeten är en gemensam uppgift och resultatet uppfyller flera politiska gruppers krav. PPE-DE-gruppens budskap är följande: Låt EU-medborgarna få ett säkrare liv. Säkerhet betyder många saker, inte bara att skydda Schengenområdets gränser, förhindra olaglig invandring och bekämpa terrorism utan framför allt att rädda arbetstillfällen genom ökat stöd till små och medelstora företag, forskning och utveckling samt livsmedelssäkerhet och livsmedelstrygghet. Av säkerhetsskäl behöver vi flera av varandra oberoende energikällor. Allt detta kräver mer pengar än vad rådet preliminärt har anslagit.

När det var fråga om att trygga bankernas verksamhet räckte det med ett par dagar för att få fram 2 000 miljarder euro. Ok. Vi bör dock inse att det tar EU 20 år att spendera ett sådant belopp. Parlamentet planerar mindre än 10 miljarder euro i ytterligare medel för nästa års program som alla syftar till att främja realekonomin. Det är fortfarande 1,5 miljarder euro mindre än det belopp som vi anslog i den sjuåriga rambudgeten. Det är därför inte olämpligt om vi, i den rådande situationen, i stället för att föra en återhållsam budgetpolitik, spenderar 10 miljarder euro mer på tillväxt, nya arbetstillfällen och våra medborgares säkerhet. Krisen är inte bara en finansiell utan även en ekonomisk fråga. Rådet bör vara vår partner i en mer kraftfull ekonomisk utveckling. Medlemsstaterna bör å sin sida undanröja de hinder – till exempel orimliga krav på deras egen andel – som innebär att de på konstgjord väg försvårar användningen av stöd till europeisk utveckling. EU måste hjälpa våra medborgare som har problem på grund av den världsomspännande krisen. Låt oss visa att EU inte bara kan förhindra att krig bryter ut i Europa utan att vi även kan övervinna den finansiella och ekonomiska krisen i Europa. Tack för er respektfulla uppmärksamhet.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Catherine Guy-Quint, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag vill börja med att tacka alla föredragandena, i synnerhet Jutta Haug och Janusz Lewandowski, samt hela budgetgruppen, såväl valda företrädare som tjänstemän, för detta traditionella finansiella förfarande för år 2009. Det här är den tredje budgetramen och den visar precis hur onaturligt och surrealistiskt det årliga budgetförfarandet har blivit mot bakgrund av läget i Europa. Det handlar om att trolla med bokföringen, vilket gör det omöjligt att verkligen ta fram en gemensam lösning på gemenskapens samhällsproblem.

Efter kommissionens mycket blygsamma utkast gjorde rådet som det alltid gör och skickade oss ett begränsat förslag som inte gör det möjligt att uppfylla några av de löften som det gav under året. Ni har rätt, herr Jouyet. EU:s budget har varit underutnyttjad sedan 1988. Precis som inom idrotten ger träning bättre resultat och som idrottsman betraktat blir EU:s budget mer ineffektiv och mer outnyttjad ju mindre den blir. Det här är en ond cirkel som leder till politiska katastrofer.

Visserligen kan vi inte spendera utan att beräkna sådana utgifter men mot bakgrund av dessa fortsatta löften är det åtagandebemyndiganden, inte betalningsbemyndiganden, som registreras. Det här är början på budgetbedrägeri! Vi borde därför veta om EU vill uppnå sina mål och om medlemsstaterna är beredda att bidra till den gemensamma politiken eller inte.

Inför denna omöjliga uppgift tar parlamentet ledningen genom föredragandens arbete. Budgetramen är mycket snäv och kommissionens brist på initiativ har fått Europaparlamentet att inrätta nya pilotprojekt och förberedande åtgärder som kommer att främja framtida innovationer. Det är dock viktigt att vi, vid en tidpunkt då EU beslutar att skjuta till 1 700 miljarder euro för att hjälpa bankväsendet i euroområdet, lyckas få fram 250 miljoner euro till livsmedelsmekanismen för 2009. Parlamentet är mycket engagerat i denna fond för livsmedelsbistånd.

Den 21 november är det således rådet som har bollen. Parlamentet har respekterat de godkända förfarandena i alla dess former: respekten för budgetramen, kravet på flexibilitet under taket på 530 miljoner euro och kravet på en reserv för katastrofbistånd som finns med i budgetramen. Vi agerar inom ramen för våra

befogenheter och vi räknar därför med att rådet antar en ansvarsfull politisk hållning som liknar vår egen. Det här är viktigt för att se till att alla medborgare tycker att EU:s arbete är trovärdigt.

Herr Jouyet! Jag väddar till er: Politik handlar om att vara förutseende. Parlamentets ståndpunkt gör att vi kan vara förutseende, samtidigt som vi iakttar de regler som de tre institutionerna har valt att underkasta sig. Bevisa att ni lever upp till era åtaganden!

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Jutta Haug för hennes gedigna insatser för att hålla ihop alla de olika delarna av det här budgetförfarandet. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder resultatet av omröstningen i budgetutskottet. För ALDE-gruppen har energi- och klimatpolitik, samt forskning och innovation, varit viktiga prioriteringar för budgeten 2009. Vi delar Jutta Haugs åsikt om att klimat- och energipolitiken inte är tillräckligt återspeglade i budgeten. Vi ser fram emot att kommissionen till våren lägger fram ett tydligt förslag på hur det här området kan få budgetstöd på EU-nivå. Mot bakgrund av Rysslands invadering av Georgien var det viktigt för ALDE-gruppen att både se till att Georgien fick återuppbyggnadsstöd och att stödja utvecklingen av Nabucco-gasledningen, som är tänkt att trygga Europas gasförsörjning utanför Rysslands kontroll. Det gläder oss att en majoritet har ställt sig bakom dessa prioriteringar.

I det föreliggande budgetförslaget har man strukit ett antal av rådets besparingar, vilket ger en mer realistisk bild av finansieringsbehoven under de kommande åren. Vi kommer att nå taket i den fleråriga budgetöverenskommelsen när det gäller tre budgetrubriker. Det gäller rubrik 1a om forskning, utbildning och transport och 3b om rättspolitik och vi kommer att överskrida taket i rubrik 4 om utrikespolitiken. Budgettaken för utrikespolitiken är fortfarande alltför begränsade och varje år måste vi kämpa för att finansiera nya prioriteringar. Det är märkligt att se statschefer skriva ut räkningar på EU:s budget som deras egna finansministrar inte kommer att infria. Kommissionen har föreslagit att man ska finansiera livsmedelsmekanismen för utvecklingsländerna med pengar som sparats in på EU:s exportbidrag. Pengarna har naturligtvis sparats in till följd av de höga livsmedelspriserna som i sin tur skapar svältproblem i fattiga länder. Tanken är riktig men budgettekniskt måste vi göra det på ett annat sätt så att vi följer de överenskommelser som institutionerna har slutit. Därför föreslår vi nu att livsmedelsmekanismen och de extra anslagen till Palestina, Kosovo och Afghanistan finansieras genom att använda reserverna, till exempel flexibilitetsreserven. Det är inte rimligt att förvärva dessa pengar genom att skära ned på viktiga program för fattiga länder.

ALDE-gruppen har lagt fram ett förslag om att placera 12 procent av medlen i strukturfondsprogrammen i en reserv. Bakgrunden till förslaget var att vi ville pressa kommissionen att göra mer för att undvika de fel på 12 procent som upptäcktes i regionen under debatten om ansvarsfrihet för budgeten för 2006. Vår tanke med reserven var att den skulle användas som ett verktyg för att följa upp ansvarsfriheten för budgeten 2006. Vi kunde emellertid inte få tillräckligt med stöd för att göra detta, och det får vi således notera. Jag hoppas dock att kommissionen kommer att vidta åtgärder.

Janusz Lewandowski hade en intressant uppgift att utarbeta parlamentets och de övriga institutionernas budget. Jag tycker att han har lyckats hitta en bra kompromiss där parlamentets budget håller sig under 20 procent av de administrativa utgifterna.

Helga Trüpel, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! EU:s budget för 2009 kan bara leda till mindre framgångar, eftersom vi måste hålla oss inom den tvångströja som budgetramen utgör. Gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen klargjorde vid omröstningen om budgetramen att den inte hade något samband med de nya utmaningar och uppgifter som vi stod inför.

Vi har precis hört alla talarna säga att EU:s budget för utrikespolitiken är underfinansierad. Om vi även ser till utmaningarna med den globala klimatförändringen så kan vi med vår EU-budget långt ifrån vidta de åtgärder som behövs.

Jag vill påminna er alla om president Nicolas Sarkozys stora tal i går, där han påpekade hur mycket vi behöver förändra i EU mot bakgrund av den ekonomiska krisen och klimatförändringen. Allt detta återspeglas endast i mycket begränsad omfattning i budgeten för 2009 och det är vårt gemensamma problem: EU:s budget räcker helt enkelt inte för att ta itu med dagens utmaningar. Även inom jordbrukspolitiken är det hög tid att sammankoppla energiproduktionen med miljömålen. Vi måste också – som José Manuel Barroso sa i går – göra mer för forskning och utveckling och, framför allt, inom utbildningspolitiken. Dessa är när allt kommer omkring Europas tillgångar. Vi måste gå från en reaktiv budget till en proaktiv budget och ett nytt politiskt koncept.

Slutligen måste vi göra mer för att bekämpa hungern: I Afrika söder om Sahara är svälten än en gång på frammarsch och det är oacceptabelt. Vi måste även göra mer för att främja rättvis handel så att utvecklingsländer och tillväxtländer äntligen får en rimlig chans.

Jag har nu kommit fram till det politiska resultatet. Som Nicolas Sarkozy sa i går måste vi lansera kapitalismen på nytt i miljövänlig form. Vi behöver en *Green Deal*. Först då kommer vi även att kunna lansera EU:s budget på nytt.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! I likhet med tidigare budgetförslag uppfyller budgetförslaget för 2009 inte våra förväntningar. Vad än viktigare är uppfyller det inte väljarnas förväntningar. Den största bristen är att den innehåller för få betalningsbemyndiganden. Om vi vill uppfylla alla förväntningar bör det vara minst dubbelt så många.

Rådet har begränsat anslagen och gjort det nödvändigt att minska antalet poster. Dessa nedskärningar drabbar särskilt avsnitt III som omfattar jordbruk och landsbygdsutveckling men de drabbar även EU-organen och övriga avsnitt. Inga utskott eller politiska grupper i Europaparlamentet lär vara nöjda med den här budgeten.

Även om man har fastställt de politiska prioriteringarna för 2009 har man inte kunnat behålla någon av prioriteringarna på en sådan nivå att det tydligt framgår att de har gynnats finansiellt. Officiellt finns alla de indikatorer som anges i den fleråriga budgetramen kvar i budgeten men vi hade alla räknat med att den skulle vara större. Därför innebär budgetförslaget en återgång till det ursprungliga förslaget och en strykning av rådets nedskärningar. Vid omröstningen om budgetförslaget räknar vi med att få igenom en ökning av de minskade budgetutgifterna. Vi kan lyckas.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det kan med rätta sägas att nästa års budget visar på budgetdisciplin. Den låga nationalinkomsten som föreslås i budgeten kommer att innebära att det blir lag och ordning i EU.

Utgifterna för yttre åtgärder under rubrik 4 är otillräckliga enligt alla budgetkriterier. Vi vet alla att pengarna inte räcker till allt som rådet tycker är viktigt, och parlamentet har sina egna legitima preferenser när det gäller hur dessa medel ska användas.

Vi i vår grupp är inte särskilt angelägna om att stödja en höjning av de externa utgifterna i sig. Vi är inte för Georgiens upprustning efter sitt angrepp på civila i Sydossetien och ryska fredsmäklare och dess sorgliga förlust senare. Vi stöder inte rådets prioriteringar om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Vi håller inte med om att en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik bör utvecklas mot en europeisk säkerhets- och försvarspolitik, som om Lissabonfördraget inte hade förkastats. Låt medlemsstaterna vara nöjda med finansieringsmekanismen Athena för detta ändamål.

Vi stöder inte biståndet till Irak, Afghanistan och Georgien, via internationella organisationer, utan en möjlighet att kontrollera hur EU:s pengar används. Vi är naturligtvis för stöd till förtryckta nationer, till exempel palestinierna. Samtidigt menar vi dock att rådets prioriterade områden tär på de reserver som är avsedda att finansiera de mål som parlamentet anser vara viktiga.

Alla som var inblandade i utarbetandet av budgeten vet att taket för yttre åtgärder inte kommer att hålla utan kommer att kollapsa under budgetförandet, precis som taket här i parlamentet gjorde i augusti förra året. Låt oss kunna hålla oss under taket. Om vi gör det genom att mixtra med bokföringen strider det mot god budgetsed och utgör en förvaltningskultur som inte är öppen för EU-medborgarnas insyn, som är dem som måste stå för hela notan.

Även om vår grupp anser att det inte finns något större förtroende för EU:s yttre åtgärder bland oss vill vi att fakta ska komma fram. Det är nu en uppgift för rådet.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! Detta är ett i en viss mening väl genomarbetat budgetförslag. Det är kompetenta och reflekterande föredraganden som är värda all uppskattning för sitt arbete inom den ram vi har. Men ändå är naturligtvis allt detta fullständigt fel – för vad ska EU egentligen göra? Här går minst två tredjedelar av pengarna till jordbruk och till strukturfonder, inklusive slöseri och korruption. Det som EU borde satsa pengar på, t.ex. storskalig forskning som fusionsprojektet i Barcelona, eller gemensam infrastruktur som Galileo eller avskiljning och lagring av koldioxid osv. är småpotatis i denna budget.

Här kan vi finna en globaliseringsfond som nu ger 2,4 miljoner euro till Portugal och 10 miljoner euro till Spanien. I båda fallen är det fråga om bråkdelar av promillen av dessa länders bruttonationalprodukter. Det

finns ingen anledning att de ska få pengar från andra länder till detta. Vi har en solidaritetsfond där 1 3 miljoner euro går till Frankrike för orkanen Deans härjningar på Martinique och Guadeloupe. Detta är återigen en bråkdel av promillen av Frankrikes bruttonationalprodukt. Detta är helt orimligt! Vi talar om rika länder som utan svårighet klarar detta utan smulor från andra medlemsländer.

Varför görs detta? Jag vill hävda att det görs därför att det är PR-pengar som ska fungera som reklam för EU. Det har ingen annan innebörd. Härnäst blir det väl snöröjning. Jag upprepar, vi är inne på helt fel spår. Vi diskuterar en budget som är tekniskt välgjord, men politiskt idiotisk.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Förra året var vi ungefär lika förfärade över de låga utgifterna i EU:s budget för 2008. De uppgick till 0,95 procent av bruttonationalprodukten. Jag jämförde då kurvan för den årliga minskningen med ett fallande löv. Vi trodde att de inte kunde bli lägre. Vi hade fel.

Utgifterna för 2009 utgör 0,89 procent av BNP. Vi talar inte längre om någon kurva. Det är fritt fall. Vem bryr sig om att utgifterna är helt i obalans med EU:s politiska prioriteringar och skyldigheter? Vem bryr sig om att klyftan ökar mellan skyldigheter och betalningar? Totalt sett uppgår de obetalda skyldigheterna i dag till 1 39 miljarder euro, vilket är mer än EU:s årliga budget.

Vi kan alla se att det finns en inre oförenlighet i rådets politik. De flesta av medlemsstaternas regeringar kommer inte att lyckas få alla sina EU-medel under innevarande år. Ovannämnda klyfta innebär att utgifterna minskas i nästa års budget. Klyftan ökar mellan budgetramen för åren 2007–2013 och de faktiska budgetarna, till nackdel för medborgarna och regionerna som inte får de resurser som de behöver, särskilt från strukturfonderna och Sammanhållningsfonden.

Det här handlar också om Europaparlamentets svaghet. Vi kommer inte att hitta ett effektivt sätt att utöva påtryckningar på regeringarna, ministerierna och andra organ inom den offentliga förvaltningen i våra egna länder att anslå tillräcklig finansiering till dessa områden. Jag anser att utgifterna i EU:s budget bör utökas, vilket föreslås i Jutta Haugs utmärkta betänkande. Samtidigt undrar jag dock om vi inte bara kämpar mot väderkvarnar.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, föredragande, mina damer och herrar! Vad är det slutgiltiga målet med en EU-budget, vad är dess *raison d'être*, under ett år av verklig och total finansiell kris?

Det första målet är att se till att budgeten inte bara utgör ytterligare en belastning på de nationella statskassorna. Det får med andra ord inte innehålla alltför stora utgifter utan får endast täcka områden som medlemsstaterna inte kan eller får täcka själva.

Det andra målet är att se till att det är en budget som ger mervärde. De program för vilka finansiering beviljas måste få tillräckligt stöd av den politiska makten – rådet och parlamentet – och tekniskt stöd av den verkställande makten, det vill säga kommissionen.

Kommissionens roll har aldrig varit viktigare än under detta år av djup kris. Den har ett större ansvar än någonsin, eftersom vi måste få ut så mycket vi bara kan ur varje euro som de europeiska skattebetalarna investerar.

För det tredje måste EU:s budget vara effektiv och till och med konjunkturutjämnande i en tid då liberal blir socialdemokratisk och socialdemokratisk tenderar att bli liberal.

En studie som genomförts under ledning av den spanska ekonomen, Rafael Flores, har visat att utgifter på infrastruktur och kommunikationer är de offentliga utgifter som har störst inverkan på offentliga investeringar och sysselsättning. Det som är bra för mitt land bör även vara bra för hela Europa.

EU:s strukturfonder och Sammanhållningsfonden är gemenskapens viktigaste verktyg för att på nytt bygga upp den europeiska infrastrukturen och därmed öka sysselsättningen. Därför stöder min grupp bland annat ökade anslag till de transeuropeiska näten, som rådet på ett oansvarigt sätt har glömt bort, ökade anslag till energinäten samt ökade anslag till betalningsbemyndiganden under budgetrubriken konvergens.

Thijs Berman (PSE). – (NL) Herr talman! De andra institutionernas budgetar kan ståta med en rimlig balans mellan den ständigt stora efterfrågan, en nästan kronisk efterfrågan, på mer personal och behovet av att begränsa utgifterna.

Europaparlamentet som är en försiktig budgetmyndighet håller sig inom de överenskomna gränserna (en femtedel av institutionernas budget) men investerar trots det i kunskap genom att utöka personalstyrkan

inom grupperna och öka kapaciteten på biblioteket. Det är nödvändigt eftersom de frågor som vi ställs inför alltid är komplicerade och handlar om globaliseringen och världsomfattande frågor. Grunden håller på att läggas för införandet av stadgarna för ledamöter och assistenter och detta är en fråga om social rättvisa som vi väntat länge på.

Det kommer att finnas mer personal som kan upprätthålla kontakterna mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten, vilket är oerhört viktigt, även om det rör sig om ett fåtal personer. Det handlar om utbytet med de nationella parlamenten som måste förbättras. I våra huvudstäder finns det ofta en stor brist på kunskap om Bryssels agendor och om subsidiaritetsfrågor, samtidigt som EU-medborgarna i större utsträckning än tidigare ställer kritiska frågor om vad som bör regleras på nationell nivå respektive EU-nivå.

När det gäller de övriga institutionerna vill jag bara säga detta: Tillgängligheten för medborgarna bör vara av största vikt. Därför är det viktigt att utöka Europeiska ombudsmannens personal, bara för att nämna en aspekt. EU måste vara öppet för alla medborgare, inte minst för medborgare som har klagomål.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först vill jag tacka våra två kolleger från budgetutskottet – Janusz Lewandowski och naturligtvis Jutta Haug – som engagerat och effektivt har övervakat vårt arbete.

Först vill jag på den tid jag har på mig mycket kort berätta för er att jag på det hela taget är nöjd med ett antal riktlinjer som har bevarats inom ramen för en budget som är mycket återhållsam, till och med stram, som vissa av våra kolleger har sagt. Grundläggande riktlinjer för tillväxt, sysselsättning och klimatförändringen har bevarats och vi har till och med sett en ökning av de totala betalningarna för dessa prioriteringar i alla fall.

Vidare är jag för det andra nöjd över en mer specifik punkt: Vi har i och med budgetutskottets förslag lyckats göra posterna för forskning och innovation, samt allt som rör strukturfonderna, mer förståeliga och har därigenom gett våra medborgare praktiska svar.

Nu när vi befinner oss i en kris, vars omfattning och konsekvenser är stressande och tyvärr kommer att vara långlivade, vill jag framhäva hur viktigt det är att EU har samordnade åtgärder för att ta itu med krisen. Det senare är inte bara mer uppenbart nu än någonsin tidigare utan är också nödvändigt när det gäller att ge stöd till investeringar i stora infrastrukturprojekt för att stimulera vår europeiska ekonomi.

Gérard Onesta (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Det är uppenbart att Lissabonfördraget dessvärre inte kommer att träda i kraft nästa år, men vi kommer ändå att behöva en reglering. Det kanske inte blir något nytt fördrag men det finns ändå nya behov. Det finns uppgifter som inte följer det institutionella tempot. Vi behöver bara titta på nyheterna, med finanskrisen och miljökrisen. Vi kommer att behöva resurser i vårt flödesschema.

År 2009 är också ganska speciellt eftersom vi har en överenskommelse med en mycket känslig varelse som kallas EU-medborgaren, det vill säga väljarna. Vi bör således inte snåla med resurserna för kommunikation och samarbete. Låt oss här också hitta ordentliga resurser för vår webb-tv, valkampanjen, besökscentret, medborgarforumen osv.

När det gäller byggnaderna äger vi nu nästan alla våra byggnader. Jag syftar här på våra tre huvudarbetsplatser. När det gäller den som vi ännu inte äger, den i Luxemburg, kommer vi att påbörja arbetet där om ett par veckor. Det är en stor, mycket omfattande byggarbetsplats där vi kommer att bygga en av de största byggnaderna i världen, med en helt självständig energiförsörjning. Det kan vi vara stolta över. Vi kan vara stolta över vår fastighet men, som det här rummet vittnar om, byggnader behöver underhållas! Det innebär att vi som ägare nu kommer att behöva hitta resurser för att kunna ha fastigheter av hög kvalitet.

När det gäller miljöpolitiken var vi 2008 en av de första institutionerna som certifierades enligt gemenskapens miljölednings- och miljörevisionsordning (EMAS). Det kan vi vara mycket stolta över. Vi har nu haft resultatet från vår undersökning om parlamentets koldioxidavtryck i två dagar. Parlamentet förbrukar 200 000 ton koldioxid per år. Om vi vill uppnå målet om att minska utsläppen med 30 procent på tolv år så kommer vi att behöva en del resurser.

Jag ska avsluta med att helt enkelt berömma vår vän Janusz Lewandowskis goda arbete. I den nya medlingsmetod som vi har infört har vi nämligen varit mycket, mycket lyckligt lottade som har honom som ledare.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! I den här debatten finns det fyra frågor som jag vill uppmärksamma er på. För det första innehåller budgeten betalningsbemyndiganden på 124 miljarder euro, vilket är de högsta siffrorna i EU:s historia. Trots det är det de lägsta om man ser till bruttonationalprodukten i de 27 medlemsstaterna. Detta råkar vara den nivå som Europaparlamentets budgetutskott föreslagit, då kommissionen föreslog ännu lägre bemyndiganden och kommissionen gjorde ännu mer nedskärningar i denna blygsamma budget.

I budgetramen för 2007–2013 låg taket för betalningsbemyndiganden på 0,97 procent av bruttonationalprodukten. Vi har med andra ord att göra med en väsentlig skillnad mellan det vi hade för avsikt att finansiera för tre år sedan och det som EU nu vill finansiera. För det fjärde kan vi varken få ett större EU eller en djupare integration för så lite pengar. EU kan inte heller vara en pålitlig global partner eftersom detta hotas av att EU inte lyckas uppfylla sina egna åtaganden på området.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Den här debatten om gemenskapens budget för 2009 borde ha handlat om de beslut som rådet inte har fattat den här månaden. Det som vi absolut borde ha diskuterat är de brådskande budgetåtgärder som behövs för att effektivt stödja småskaligt och familjebaserat jordbruk, fiske, textil- och kläindustrin, varvsindustrin, samt mikroföretag och små och medelstora företag. Dessutom behövs det snarast andra åtgärder för att försvara produktionssektorerna i varje medlemsstat, särskilt sammanhållningsländerna, sysselsättning med rättigheter och anständiga löner för arbetstagarna.

Det som definitivt borde ha diskuterats var den nödvändiga brytningen med gemenskapens budgetpolitik. Denna politik bidrar till att främja en ekonomisk politik som är en av orsakerna till den strukturella kris som vi har dragits med i EU så länge. Den är också roten till nedgången i produktionssektorn, arbetslösheten, osäkra anställningar, ökade sociala orättvisor och stora skillnader mellan medlemsstaterna.

Ashley Mote (NI). – (EN) Herr talman! Jag ser att det fortfarande anslås miljontals euro av offentliga pengar till att manipulera människor och köpa allmänhetens stöd för EU i kandidatländerna, medlemsstaterna och på annat håll. Vi har fortfarande vägar och broar som inte leder någonstans. Vi byter till och med ut trottoarerna i Karínia utanför turkiska casinon och vi spenderar 400 miljoner euro på att tillhandahålla elektricitet i Kosovo där kvittona sedan bara försvinner.

Det här är mycket tveksamma sätt att använda offentliga pengar för politiska ändamål på. Inte undra på att skattebetalarna i nettobidragsländer som mitt i allt större utsträckning protesterar mot att EU-medel ges till länder som har ett lägre skattetryck – ibland mycket lägre – och effektivt ersätter bristen på lokala skatteintäkter.

Med anledning av dessa oegentligheter skrev jag nyligen till revisionsdomstolen för att klargöra om dessa betalningar av offentliga medel är lagliga enligt internationella finansiella redovisningsstandarder.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Herr talman! En av de största fördelarna med att tala sent är att man kan utelämna ett stort antal saker som redan har tagits upp. Jag ska därför genast ta upp två punkter som ligger mig särskilt varmt om hjärtat. För det första måste vi som samhälle nu när det finns allt fler överviktiga barn i Europa investera mer i undervisning i goda kostvanor.

De ökade anslagen i budgeten för mjölk i skolan som vi har föreslagit passar mycket väl in i denna ambition. Vi vill avsätta ytterligare 13 miljoner euro till att öka antalet skolor och även utöka utbudet med ett antal nyttiga produkter. Det är dock olyckligt att kommissionen enligt min mening är så sen att reagera på initiativ som skolfruktprogrammet.

Europaparlamentet skulle ha velat ha pengar i kassan för det här programmet 2008. Nu kommer det att bli 2009 innan det delas ut gratis frukt på skolor och endast 1,3 miljoner euro har örönmärkts för nätverksbyggande och informationskampanjer. Det tycker jag är beklagligt. Frukten kommer inte bara att regna ned på skolorna av sig själv efter sommarlovet. Det kommer att behövas en hel del förarbete med det här programmet och det kommer att behövas pengar för detta även nästa år. Det skulle därför verkligen inte skada med lite mer dynamik.

För det andra vill jag uppmärksamma er på ett förslag om att utreda avkastningen i produktionskedjan för livsmedel. Fru kommissionsledamot! Visste ni till exempel att den ekonomiska avkastningen på det här äpplet är 22 procent i er livsmedelsbutik och 23 procent i distributionsledet, medan primärproducenten av äpplet, jordbrukaren, vars arbete är en förutsättning för att vi överhuvudtaget har något äpple, under de senaste åren har haft en negativ avkastning på – 4 procent?

Vi vill granska jordbrukarnas situation i den studie som vi föreslår. Om vi vill ha kvar en jordbruksproduktion i Europa måste vi när allt kommer omkring granska primärproducenternas situation och maktkoncentrationen i produktionskedjan, till exempel stora livsmedelskedjor. Fru kommissionsledamot! Jag hoppas att ni tillsammans med er kollega med ansvar för konkurrens kommer att vilja ta tag i den här frågan.

Göran Färm (PSE). - Herr talman! Som industriutskottets budgetföredragande vill jag gärna tacka Jutta Haug för att hon har lyssnat så väl till våra prioriteringar. De slår verkligen igenom i budgeten. Till min svenske EU-skeptiske kollega Nils Lundgren som talade nyss och som betecknade budgeten som idiotisk vill jag bara säga att den ju inte blir bättre av att han själv föreslår total nedläggning av några av de bästa delarna av budgeten, t.ex. sjösäkerhetsmyndigheten och Youth In Action-programmet.

Men visst har EU:s budget problem. Den tredubbla kris som vi lever i visar vad det handlar om. Jag talar om klimatkrisen, livsmedelskrisen och finanskrisen. Industriutskottet föreslår minst 5 procents ökning av alla operativa anslag som rör klimat och energi, men det är ändå en droppe i havet. Som socialist ser jag nödvändigheten av Food Aid, men debatten om finansieringen visar svagheterna i budgetsystemet. Det visar hur svårt det är att göra mer betydande omprioriteringar. President Nicolas Sarkozy pekade i går på behovet av gemensamma insatser för Europas näringsliv till följd av krisen, men i EU:s budget finns inga sådana resurser. Industriutskottet pekar på nödvändigheten av ökad finansiering för små och medelstora företag, men även det är en droppe i havet.

I stället tvingas vi uppfinna det ena tillfälliga instrumentet efter det andra. Vi har flexibilitetsinstrument, globaliseringsfond, solidaritetsfond och Food Facility och vi kommer snart att få en särskild mekanism för att ta hand om intäkterna från den framtida auktioneringen av utsläppsrätter. Jag menar att det är dags att göra en mera långtgående och framåtsyftande översyn av långtidsbudgeten. Vi har chansen nu när vi ska göra en halvtidsöversyn för att se till att den blir bättre anpassad för att hantera den alltmer komplicerade verklighet vi lever i och där det krävs radikala tag.

(Debatt)

Seán Ó Neachtain (UEN). - (EN) Herr talman! Den viktigaste aspekten av den här budgeten är hur den hjälper och stöder hela EU:s ekonomi, samt utvecklar och stärker ekonomin – någonting som verkligen behövs för närvarande. Jag välkomnar därför stödet till forskningsprogram och utvecklingen av ny teknik i budgeten. Utan en sådan teknikutveckling kan vi inte hoppas på en konkurrenskraftig ekonomi.

Jag skulle även vilja se att detta stöd tillhandahålls i alla regioner i EU, inte bara i stadsområden utan även i landsbygdssamhällen. Jag skulle även vilja se ett starkt stöd för hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitikens under de kommande åren för att se till att vi får en hälsosam livsmedelsförsörjning på lokal nivå och inte behöver förlita oss på importerade livsmedel från avlägsna länder.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Under ett valår bör budgeten ha två tydliga egenskaper: För det första bör den innehålla resurser som speglar EU:s ambitioner och för det andra bör den innehålla åtgärder och politiska budskap som motsvarar den genomsnittliga medborgarens förväntningar, särskilt i det rådande svåra ekonomiska klimatet.

Om vi utvärderar det budgetförslag som vi har framför oss enligt dessa kriterier utgör betalningarna på 0,96 procent av gemenskapens BNP i princip ett tillräckligt stort belopp men bara om rådet inte skär ner på det vid andra behandlingen. Jag räknar med att ministern kommer att ägna särskild uppmärksamhet åt denna punkt.

Saker och ting är bättre i fråga om politiska budskap och politiska mål där vi faktiskt har täckt in samhällets grundläggande prioriteringar. Utan att gå närmare in på detaljer vill jag nämna en särskilt viktig fråga som rör mitt land och andra länder i södra EU, nämligen frågan om olaglig invandring.

För närvarande samlas tusentals irakier, kurder, afghaner och georgier i Turkiet och försöker att ta sig in i EU en masse. Grekland och andra länder i södra Europa måste med små medel göra mycket stora insatser för att kontrollera den olagliga invandringen. Bara under 2007 hade vi 110 000 olagliga invandrare i Grekland och vi har haft över 80 000 fram till september i år.

Det gläder mig därför att gemenskapens budget för första gången har en separat post för EU:s solidaritet med sina medlemsstater i söder. Jag räknar med att det hela kommer att slå väl ut och att posten kommer att finnas kvar även i fortsättningen.

Brigitte Douay (PSE). – (FR) Herr talman! Vi debatterar budgeten för 2009 och budgeten för institutionernas kommunikationsinsatser samma dag som parlamentet, kommissionen och rådet har undertecknat den politiska deklarationen "Samarbete för kommunikation om Europa", där rådet uppvisar en gemensam vilja att förbättra och harmonisera informationen om EU till medborgarna.

Det är viktigt att öka medborgarnas kunskap om EU-frågor under detta valår och vid en tidpunkt då EU-skepsisen ökar. Vi hoppas faktiskt att valdeltagandet blir mycket stort. För att det ska kunna bli det är det viktigt med alla initiativ som syftar till att förklara hur EU fungerar och dess mervärde för det dagliga livet och för att förbereda sig inför framtiden. Det kommande besökscentret i Bryssel är en del av detta men jag är rädd att vissa ändringar som antagits i utskottet kommer att försena dess efterlängtnade öppnande.

Jag vill på min grups vägnar faktiskt påpeka hur angelägna vi är om att se stora investeringar i alla kommunikationsinitiativ som rör medborgarna och medierna, särskilt på lokal nivå. Parlamentet och kommissionen måste uppmuntras i all politik som är avsedd att öka medborgarnas stöd för det europeiska projektet.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag kommer att tala om rubrik 4 som handlar om EU:s yttre åtgärder. Vi vill åstadkomma förbättringar för människor och en fredlig och human utveckling i nuvarande eller före detta konfliktområden som Georgien, Kosovo, Palestina, Afghanistan eller Pakistan.

Eftersom det inte har avsatts tillräckligt med medel i budgeten måste vi 2009 återigen få extra resurser från medlemsstaterna för vårt ökade arbete. Vi får framför allt inte minska våra åtaganden och betalningar i vårt omedelbara närområde: Det är viktigt att kandidatländerna, våra europeiska grannar i öst, och våra partner i Medelhavsområdet, ser EU som en pålitlig partner som de kan räkna med.

Om vi ser till genomförandet av budgeten för 2008 – till exempel enbart för Palestina – och antalet ändringsskrivelser kan jag redan se att vi kommer att hamna i en liknande situation 2009. Jag riktar därför en vädjan till ordförandeskapet i rådet inför medlingsmötet. Den 21 november kommer vi tillsammans att starta flexibilitetsmekanismen i enlighet med våra förslag, vilket innebär att vi under nästa år inte kommer att vara lika mottagliga för ändringsförslag. Som ni vet står vi inför ett val, vilket innebär att ni inte heller vet vem som kan komma att sitta framför er efter valet.

Vi har lagt extra tonvikt på utrikesfrågorna, vilket jag tycker är ett steg i positiv riktning. Vi har anslagit extra resurser så att vi kan publicera europeiska nyheter på farsi, det språk som talas i Iran och Afghanistan. Jag anser att det är viktigt att sprida våra politiska åsikter i dessa områden så att människor vet vilken ståndpunkt EU intar.

När det gäller en annan fråga vill jag be kommissionen att ändra sin politik. Som ni vet finns det nu ett nätverk av politiska stiftelser som omfattar fem politiska grupper. Vår erfarenhet säger oss dessvärre att dessa grupper i praktiken är utestängda från genomförandet av vår politik och från stödet för demokratin. Jag hoppas att situationen kommer att ändras under nästa år.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). – (ES) Herr talman! Framför oss har vi ett förslag till allmän budget för 2009 där man försöker stärka den sociala och miljömässiga dimensionen i EU som ett område med fred och framgång.

Jag måste framför allt, på grund av deras symboliska värde, lyfta fram två parlamentsförslag som införlivats under debatten. Det första handlar om de medel som öronmärkts för europeisk rymdforskning som är inriktad på global miljöövervakning, medborgarnas säkerhet och det internationella astronomiåret 2009.

Det andra handlar om pilotprojektet om social turism som är inriktat på att försöka hitta sätt att uppfylla kraven på nya former av fritidssysselsättning. Vi beklagar att budgetförslaget inte innehåller en särskild fond för rehabilitering och återuppbyggnad i länder som drabbats av orkaner och tyfoner i Västindien och Asien.

Vi vill inte att den rådande ekonomiska och finansiella krisen sprider sig över jorden och påverkar EU-budgeten negativt.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Jag ansvarar för finansiella frågor under budgetrubriken "Övriga institutioner" inom den socialdemokratiska gruppen. Ur den synvinkeln kan jag säga att arbetet med att utarbeta budgeten och se till att medlen används effektivt går i positiv riktning. Det finns dock reservationer även här, till exempel när det gäller politiken för anläggningstillgångar. Vi kan bara åstadkomma större finansiella besparingar om vi antar ett långsiktigt perspektiv kombinerat med planeringsåtgärder.

En annan reservation rör användningen av studier av byggnaders energiförbrukning. I de senaste studierna av Europaparlamentets koldioxidavtryck talar man om koldioxid som motsvarar 114 000 ton per år. Vi måste vidta en rad åtgärder för att minska utsläppen med 30 procent före 2020. De främsta källorna till föroreningarna är uppvärmning och elektricitet i själva byggnaderna, transport av människor mellan bostaden och arbetsplatsen samt mellan de tre huvudarbetsplatserna.

Före årets slut väntar jag mig att Europaparlamentets generalsekreterare lägger fram en handlingsplan som bygger på ett antal studier så att vi så snart som möjligt kan vidta åtgärder som leder till finansiella besparingar och en renare miljö.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Herr talman! Först av allt vill jag tacka båda föredragandena för ett utmärkt arbete. Det är intressant att vi under denna mandatperiod i större utsträckning än tidigare år har kunnat nå ett samförstånd, kanske till och med politiskt, trots att valet nu närmar sig. Det är utmärkt.

Jag vill ta upp en fråga som handlar om att budgetutskottet nu har presenterat en egen budgetpost för Östersjöstrategin. Det är oerhört viktigt. Kommissionen håller på att utarbeta sin egen Östersjöstrategi för nästa år men ingen strategi har någon betydelse om den inte också har finansiering, och finansiering måste ordnas på det här sättet.

Här handlar det främst om miljön. Östersjön är nästan ett dött hav. På så sätt är det en skamfläck på det europeiska landskapet. Det finns mycket arbete att göra. Det handlar om våra förbindelser med Ryssland, energipolitiken, sjöfarten och ekonomin, som alla är mycket viktiga frågor. Vi kan använda den här budgetposten för att se till att det görs någonting åt dessa frågor.

Reimer Böge (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att tacka de två föredragandena: Janusz Lewandowski, som har arbetat mycket betänksamt och samlat för att ta fram parlamentets budget, och Jutta Haug, som har arbetat mycket engagerat för att utarbeta en mycket effektiv strategi för kommissionens budget. Den breda enighet som vi förhoppningsvis kommer att uppnå vid morgondagens omröstning bör sända ett mycket tydligt politiskt budskap, framför allt inför medlingen den 21 november.

Det är uppenbart att tillväxten, sysselsättningen, de transeuropeiska näten, det livslånga lärandet, kampen mot klimatförändringen, de europeiska transportnäten och säkerheten vid de yttre gränserna måste utformas så som vi har angett, särskilt i det rådande klimatet. Även inom utrikespolitiken är det viktigare än någonsin med en konsekvent grannskapspolitik och en global utveckling, en krishantering och ett integrationskoncept för EU. Därav frågan om betalningar, fru kommissionsledamot. Vid processens slut kommer betalningsnivån att utvärderas på mycket olika sätt beroende på vilken kategori det rör sig om. Ni nämnde frågan om reserver och jag noterar bara att ni, bortsett från det, inte har några invändningar mot parlamentets prioriteringar och inriktningar. Det är ett gott tecken inför förhandlingarna.

Det gläder oss att det franska ordförandeskapet är här i dag, herr Jouyet, eftersom ordförandeskapet inte alltid har varit närvarande under budgetdebatten i oktober. Det här är ett bevis på det goda samarbete som vi har inlett. Ni var naturligtvis tvungen att inleda med att tala som en finansminister: Allting är alldeles för dyrt, alla belopp är alldeles för höga. Vi ligger här långt under den fleråriga budgettramens tak, även när det gäller det vi röstar om.

Det har dock framgått mellan raderna att ni är beredd att förhandla, som ni har sagt: Det handlar om att förhandla och att hitta den optimala kombinationen av instrument, inte bara när det gäller livsmedelsmekanismen, vill jag betona, utan även inom andra utrikespolitiska prioriteringar – den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP), Kosovo, Palestina, Afghanistan och Georgien. Vi är beredda att göra det och använda alla de alternativ som finns enligt det interinstitutionella avtalet och budgetprinciperna. I detta sammanhang ser vi fram emot konstruktiva förhandlingar.

Jan Olbrycht (PPE-DE). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! 2009 kommer att bli en mycket speciell period eftersom det då kommer att handla om att genomföra investeringar inom sammanhållningspolitiken. Det kommer att bli det tredje året i rad som bygger på principen $n+3$. Det innebär att det kommer att bli en period då vi inte kommer att hoppas så mycket på att underteckna avtal som på att infria mycket konkreta åtaganden. Det innebär att det är mycket riskabelt att försöka minska finansieringen av sammanhållningspolitiken.

Jag vill också göra er uppmärksamma på att det finns röster i Europaparlamentet som förknippar resultatet av Europeiska revisionsrättens granskning med budgetplanering. Det innebär att vissa mycket välkända kommentarer om de omkring ett dussin procent okvalificerade utgifter nu påverkar budgetdebatten. Jag

hoppas att varken parlamentet eller kommissionsledamoten kommer att godta några associationer eller avsättningar till reserver av det här slaget.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har redan hållit på för länge, men den här debatten var faktiskt riktigt fascinerande. Jag vill säga att vi håller med om prioriteringarna så som de har presenterats av våra föredragande och av Reimer Böge och att vi faktiskt vill bedriva ett mycket nära samarbete.

Jag beklagar att jag tyvärr inte talar som en finansminister, herr Böge, utan som ordförande i rådet. Så är det faktiskt och jag kan bara försäkra parlamentet om att vi vill nå en lösning inom ramen för det här förfarandet.

Jag vill även försäkra er om att rådet inom de gränser som jag nämnde kommer att visa den konstruktiva inställning som vi faktiskt strävar efter inom ramen för de nämnda prioriteringarna – här vänder jag mig till kommissionen och parlamentet. Jag lade märke till att tonvikten framför allt lades på utrikespolitiken, på kommunikation och på frågor som rör budgetförordningen och euron. Jag noterade dessa olika punkter, liksom er institutions behov, som har påpekats. Jag noterade även att det finns två frågor som vi behöver lyfta fram i slutet av den här debatten.

Den första handlar om diskussionen om EU-budgetens framtid. Jag hörde vad Catherine Guy-Quint med flera sa. Många av de iakttagelser som gjordes måste dock debatteras inom ramen för klausulen om en översyn av den finansiella ramen. I det här sammanhanget måste kommissionen, Europaparlamentet och medlemsstaterna ta ställning och utforma den framtida fleråriga finansiella ramen. Vi talade med Reimer Böge om det. De rådande omständigheterna har inneburit att vi, som ordförandeskap, också har inriktat oss på andra angelägna frågor.

Den andra handlar om de frågor som står på spel i budgetförfarandet 2009. I det avseendet måste vi utarbeta en realistisk och balanserad budget och hitta en lösning på hur vi ska finansiera livsmedelsmekanismen – och det här säger jag officiellt – eftersom det här är ett mål som vi delar. Det här är en viktig politisk prioritering för alla gemenskapens institutioner i dag och i den frågan hoppas vi också kunna se till att vi får en optimal kombination av de olika resurserna.

Jutta Haug, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla som har deltagit i den här debatten. Till er, fru kommissionsledamot, vill jag säga att jag, liksom alla andra, vet att kommissionen aldrig är särskilt glad när parlamentet upprättar reserver. Det förstår vi eftersom ni känner av de svåra tiderna men i år ville vi – och det här får vi se vid omröstningen i morgon – fastställa villkor för att frigöra reserven som ni kommer att kunna uppfylla helt på egen hand.

Dessa villkor utgör inte något sagoland där man måste förlita sig och tjata på andra för att få sina pengar – parlamentet har varit mycket resonligt på den punkten. I de allra flesta fall kommer vi att kunna frigöra dessa reserver relativt snabbt, vid andra behandlingen, eftersom ni måste uppfylla de villkor som vi har infört – det är jag helt övertygad om.

Herr Jouyet! Jag inser att ni inte kan ge oss några specifika löften här och nu. Jag utgår dock från att ni menade allvar med det ni sa om att både inse och välkomna ett samarbetsklimat. Jag vill säga en sak om er vädjan om att ta hänsyn till rådande finanspolitiska omständigheter: Jag tycker att dessa omständigheter är en siffra för stora. Vår budget ligger på strax under 1 30 miljarder euro. Tillsammans har vi ett manöverutrymme på några hundra miljoner. Vi kan tvista om det här men det står inte alls i proportion till det större sammanhang som ni hänvisade till.

Jag vill än en gång tacka alla mina kolleger. Jag tror att vi kommer att kunna genomföra en väl förberedd debatt relativt snabbt i morgon.

Janusz Lewandowski, föredragande. – (PL) Herr talman! Jag vill använda den extra tiden till att uttala mitt stöd för det som många ledamöter i olika politiska grupper har sagt om den kritiska situationen under rubrik 4 i budgeten, som handlar om att finansiera EU:s internationella ambitioner. Jag kommer mycket väl ihåg hur förhandlingarna om budgetramen slutade och parlamentets dom var tydlig – den delen var otillräckligt finansierad. Det här inträffar år efter år och varje gång uppstår det nya hakar i budgetförhandlingarna. Det har varit samma sak även i år, då vi har mycket stora åtaganden om livsmedelsbistånd, Kosovo, Afghanistan, Palestina, som ofta har nämnts här i parlamentet, samt Georgien, där frågan inte bara är landets inriktning utan även hur vi ska trygga alternativa energikällor. Lösningen måste vara en överenskommelse om att se över det interinstitutionella avtalet och inte bara lappa ihop de finansiella bestämmelserna varje år när vi hamnar i ett trängt läge. Jag tackar alla som har talat om parlamentets och de övriga institutionernas budgetar.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 23 oktober.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Frågan är om EU har tillräckligt med resurser och kommer att frambringa tillräckligt med medel för att på ett tillfredsställande sätt kunna genomföra åtgärder för att minska, stabilisera och anpassa utsläppen.

Rent allmänt kan vi med EU:s budget, i dess nuvarande form, inte ta itu med frågor som rör klimatförändringen på ett effektivt och ändamålsenligt sätt. Med undantag för ett antal initiativ och program har EU:s budget inte någon tydlig och integrerad strategi för att ta itu med frågor som rör klimatförändringen.

Därför menar jag att det ur ett budgetperspektiv och ett finansiellt perspektiv väsentligt skulle förbättra EU:s förmåga att effektivt ta itu med frågor som rör klimatförändringen om vi inrättade en specifik "klimatförändringsfond" eller en särskild budgetpost för detta ändamål.

Finansieringen skulle främst komma från handeln med utsläppsrätter inom gemenskapens system för utsläppshandel. Systemet beräknas kunna generera intäkter på miljarder euro varje år. Systemet skulle skötas och samordnas av EU och därmed skulle man kunna garantera en regional godtycklighet.

Gränsöverskridande föroreningar hanteras bäst på övernationell nivå, framför allt när det gäller tilldelningen av resurser och stöd, som bör baseras på behov och på var de har störst effekt, inte öronmärkas för vissa länder eller regioner.

12. Stabiliserings- och associeringsavtal EG/Bosnien och Hercegovina - Stabiliserings- och associeringsavtal EG/Bosnien och Hercegovina (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Doris Pack, för utskottet för utrikesfrågor, om förslaget till rådets och kommissionens beslut om ingående av stabiliserings- och associeringsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Bosnien och Hercegovina, å andra sidan (KOM(2008)0182 – C6 0255/2008 – 2008/0073(AVC)), och

uttalanden av rådet och kommissionen – Stabiliserings- och associeringsavtal EG/Bosnien och Hercegovina.

Doris Pack, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, rådets tjänstgörande ordförande, mina damer och herrar! Jag läste nyligen att tanken med Bosnien och Hercegovina är god, men att det är en stat som inte fungerar. Landet måste leva med Daytonavtalet, som gudskelov avslutade kriget 1995, men som innehåller för lite för att staten som helhet ska fungera och för mycket för att den ska försvinna.

Landet har politiker som är praktiskt taget värdelösa när det gäller att ta ansvar. Två politiker i landet dominerar den politiska scenen och påverkar varandra som kommunicerande kärl. Den ene vill tillbaka till tiden före 1999. Han vill med andra ord bryta upp de båda enheterna. Den andre vill göra sin del till en stat i staten.

Men staten Bosnien och Hercegovina kan bara fungera om alla inser vad som gäller och förstår att en konstitutionell reform endast är möjlig om alla de tre etniska grupperna är överens. Båda enheterna måste stärka staten som helhet. Därför måste alla de bosniska politikerna själva genomföra konstitutionella reformer i de behöriga institutionerna, framför allt parlamentet, och se till att de får med civilsamhället i processen.

Den muslimsk-kroatiska federationen kan utgöra ett exempel. Detta funktionsodugliga konglomerat av befolkningsgrupper, tio kantoner och en federal regering var inte federationens fel, men det är rena vansinnet. Antalet beslutsnivåer måste minskas till ett absolut minimum och föras så nära medborgarna som möjligt om kraven i stabiliserings- och associeringsavtalet och kraven för anslutning till EU ska kunna uppfyllas.

Cirka 167 ministrar med allt vad det medför är en enorm belastning för staten. Rivaliteten mellan de båda tidigare nämnda politikerna och deras fans får fatala konsekvenser. De hetsar de etniska grupperna mot varandra enligt gamla väl utprovade metoder genom att piska upp oro och misstroende. De etniska klyftorna har ökat snarare än minskat. I stället för att satsa allt på att försöka skapa en gemensam energiförsörjning, bygga upp en fungerande inre marknad, förbättra det offentliga utbildningssystemet och få investerare till

landet genom en trovärdig politik är det partipolitiskt käbbel och obegränsat misstroende som dominerar den nuvarande politiken.

Behöver Sarajevo fortfarande en hög representant? Han har inte utnyttjat sina omfattande maktbefogenheter på länge. Ingen är längre rädd för att han ska ta över, även om han faktiskt skulle göra det. Vi kan därför fråga oss om det finns något skäl till att EU:s särskilde representant inte skulle ta över hans funktion och ansvara för EU:s villkor, så att de bosniska politikerna äntligen kan påbörja de viktigaste av de reformer som behövs för att föra landet framåt.

Politikerna kunde inte vara mer inaktiva än de är just nu, inte ens sedan han rest. Man kan bara hoppas att detta kanske gör så att de vaknar upp och tar ödet i sina egna händer. EU har försökt göra detta i flera år genom finansiering och kunskaper, för att befria landet från dess plågor, men resultaten har inte varit överväldigande. De personer som vill återvända kan inte göra det och följaktligen blir den etniska klyftan allt djupare. Obskyra privatiseringar och korruption, bristen på pressfrihet i delar av landet, skrämselfaktiken mot de icke-statliga organisationerna – allt detta gör att människor förlorar intresse och vänder sig bort från landet.

Den ändlösa diskussionen om politiska reformer dominerade den politiska scenen i över tre år, till dess en överenskommelse kunde nås på högst osäker grund. Trots detta grep EU tag i detta halmstrå och undertecknade avtalet, så att andra viktiga politiska projekt i landet äntligen kunde drivas vidare.

Även vi som sitter här i Europaparlamentet stödde detta steg och vi väntar nu på att politikerna ska utnyttja denna möjlighet. Låt mig än en gång understryka att endast den överordnade staten Bosnien och Hercegovina kan bli medlem av EU. Alla som undergräver dess förmåga att fungera vill inte att det målet uppnås, oavsett vad de säger. Jag kan därför bara vädja till samtliga parlamentsledamöter i regionen att äntligen ta sitt förnuft till fänga och låta politiken främja medborgarnas välbefinnande.

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, käre Olli Rehn, Doris Pack, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Doris Pack så mycket för kvaliteten i hennes betänkande och för vad hon just sagt, eftersom det gör att jag kan vara mer kortfattad när det gäller detta svåra ämne.

Som ni vet hyser rådet stora förhoppningar om de europeiska framtidsutsikterna för länderna på västra Balkan, något som jag kan bekräfta i dag. Denna utveckling till förmån för en europeisk integrering av Balkanländerna inleddes för övrigt på initiativ av det franska ordförandeskapet, som fortfarande kraftigt stöder detta mål. Processen startade år 2000 när Europeiska unionen för första gången samlade alla dessa länder vid toppmötet i Zagreb och erkände deras strävan att bli medlemmar av unionen.

Samtliga Balkanländer har ett sådant perspektiv i dag, vilket garanterar regionens stabilitet och den politiska och ekonomiska utvecklingen av de olika länderna. Dessutom har detta perspektiv en speciell mening vad gäller Bosnien och Hercegovina, som är det land i regionen som – måste jag påminna om det? – har lidit mest av konflikterna på grund av före detta Jugoslaviens sönderfall. Men i dag, som Doris Pack mycket riktigt påpekade, står detta land vid ett vägskäl, ett val mellan att anta det europeiska perspektivet som kommer att leda landet till ett medlemskap i Europeiska unionen, eller att dra sig tillbaka in i sig självt på grundval av en bakåtrövande nationalistisk retorik.

Det följer av detta att de fantastiska framstegen under första kvartalet 2008 gjorde det möjligt för unionen att fatta det historiska beslutet att underteckna detta stabiliserings- och associeringsavtal med Bosnien och Hercegovina. Detta var tecknet på att det landets politiker med vilja och beslutsamhet var kapabla att nå en samsyn och genomföra de nödvändiga reformerna. Det är denna beslutsamhet som rådet vill erkänna genom att underteckna avtalet i juni, när väl de fyra villkoren har uppfyllts. Låt mig påminna er om de fyra villkor det gäller: ett bra övergripande samarbete med Internationella brottmålsdomstolen för före detta Jugoslavien, en reformering av de offentliga tv-bolagen, bättre offentlig förvaltning och en reformering av polisväsendet.

Undertecknandet av avtalet och interimsavtalet i Luxemburg den 16 juni utgjorde ett särskilt viktigt steg i relationerna mellan unionen och Bosnien och Hercegovina. Det bör ge ny stimulans åt landets arbete med att bli medlem av Europeiska unionen. Det är en stimulans som vi bör utnyttja utan dröjsmål.

Låt mig påminna er om att interimsavtalet trädde i kraft den 1 juli. Detta är ett första steg, men det är verkligen inte början på slutet! Mycket återstår att göra. Det är detta som vi och kommissionsledamot Olli Rehn, som är närvarande i kammaren, sa till landets tjänstemän när vi träffade dem i FN:s generalförsamling och under sammanträdet med trojkan.

På avtalets och det europeiska partnerskapets nyckelområden behöver vi inte bara konsolidera de framsteg som gjorts, utan dessutom, som Doris Pack underströk, öka takten i reformerna. Det är extremt viktigt att tempot i arbetet med att reformera rättssystemet, säkra efterlevnaden av demokratiska regler och reformera polisväsendet blir betydligt högre än i dag.

Låt oss inte få höra att det finns problem som gäller klyftan mellan politiker och allmänhet i Bosnien och Hercegovina. Undersökningar visar att stödet för EU bland Bosniens och Hercegovinas befolkning är extremt starkt. Över 80 procent av den befolkningen vill verkligen bli medlemmar av Europeiska unionen! Vad är det som hindrar politikerna i Bosnien och Hercegovina från att svara upp på de legitima kraven från landets befolkning?

Inom unionen gör vi vad vi kan för att stödja landet ekonomiskt och finansiellt, hjälpa det utvecklas, hjälpa det på vägen mot säkerhet och hjälpa det gå vidare på vägen mot att modernisera sitt polisväsende genom de polisinsatser vi gör på platsen, förutom de militära insatserna.

Erfarenheterna från de senaste anslutningarna – och låt mig avsluta med detta – visar att det länderna gör för att klara den europeiska agendan lönar sig. Jag skulle vilja att de politiska ledarna i Bosnien och Hercegovina inser följande: stabiliserings- och associeringsavtalet lägger en stabil grund och blir en bra utgångspunkt för ett djupgående engagemang från landets sida. Vi kommer inte att sluta hjälpa dem, men vi har uppnått det som det var vår skyldighet att uppnå. Nu gäller det för politikerna i landet att verkligen inse vilka åtaganden landet gjort och att fullfölja dem för att garantera det som är den enda framkomliga vägen, nämligen ett entydigt åtagande att skapa fastare band med Europeiska unionen.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig först tacka Doris Pack för hennes utmärkta betänkande. Jag välkomnar möjligheten att diskutera Bosnien och Hercegovina med er här i dag i ett mycket viktigt skede för landet och dess europeiska ambitioner.

Undertecknandet av stabiliserings- och associeringsavtalet i juni förra året var ett viktigt steg framåt för Bosnien och Hercegovina. Jämte den påbörjade viseringsdialogen skickade detta en tydlig signal till människorna i det landet att deras framtid ligger inom Europeiska unionen.

EU kunde inleda arbetet med stabiliserings- och associeringsavtalet i december förra året och underteckna det i juni, eftersom landets politiska ledare enades och nådde en samsyn om huvudvillkoren, framför allt när det gällde polisreformer. Detta visar att framsteg är möjliga och att kriser kan lösas när den politiska viljan finns, som Jean-Pierre Jouyet så riktigt påpekade.

Men sedan dess har samsynen brutit samman och reformerna har gått i stå. Den nationalistiska retoriken inför kommunalvalen i oktober var en bidragande faktor till den försämringen. Men landets politiska bekymmer ligger betydligt djupare än så.

Bristen på en gemensam vision bland landets ledare om dess framtid och frånvaron av samsyn i frågan om EU-reformer är mycket skadliga för landets europeiska framtidsutsikter. Det finns också öppna motsättningar i de flesta politiska frågor, samtidigt som det brister i vilja och ansvarstagande för att ta sig igenom detta politiska dödläge.

Jag framförde min djupa oro till landets ledning under mitt besök i Sarajevo för ett par dagar sedan. Jag underströk att Bosnien och Hercegovina nu måste föra upp EU-relaterade reformer högst upp på den politiska agendan och ta tag i de prioriterade frågorna i samband med det europeiska partnerskapet, inklusive stats- och institutionsbyggandet.

Parlamentets resolution skickar en tydlig signal till Bosnien och Hercegovinas ledare om att inleda reformarbetet och få tillbaka landet på vägen mot EU.

På samma sätt måste Bosnien och Hercegovina kunna tala med en enda röst för att gå vidare i det europeiska integrationsarbetet. Ett annat avgörande prov för landets förmåga att leverera i frågan om EU-integrering är folkräkningen. Ur EU:s perspektiv – som vi alla vet – är folkräkningsdata av vital betydelse för social och ekonomisk planering och utveckling och för de flesta av gemenskapens politiska program.

Kommissionen kommer att lägga fram sin bedömning av läget i Bosnien och Hercegovina i framstegsrapporten den 5 november. Precis som ni har gjort kommer vi att peka på att ledarna för Bosnien och Hercegovina

antingen kan fortsätta käbbla och gå tillbaka jämfört med sina grannar, eller inleda reformarbetet och gå framåt mot EU.

I er resolution understryker ni att en nedläggning av den höge representantens kontor och en förstärkning av Europeiska unionens roll bör förbli våra viktigaste mål. Jag instämmer.

Framtiden för den höge representantens kontor är en fråga för fredsrådet, men det ligger helt klart i Bosnien och Hercegovinas intresse att inse att den höge representantens kontor inte längre behövs, för att därigenom bereda vägen för en stark EU-närvaro och förverkliga landets EU-utsikter. Med andra ord, när vi går in i nästa fas av våra förbindelser måste Bosnien och Hercegovina självt ta fullt ansvar för den reformprocess som är en förutsättning för landets EU-utsikter. Undertecknandet av stabiliserings- och associeringsavtalet i somras gav oss en möjlighet som inte får slösas bort. Utmaningen för Bosnien och Hercegovinas ledare är att uppnå samma grad av politisk enighet som har skapat framsteg i EU-integrationen på annat håll i västra Balkan. De har gjort det förr, så de kan göra det igen. Jag hoppas verkligen att vårt budskap går fram den här gången.

Anna Ibrisagic, för PPE-DE-gruppen. – Herr talman! I juni i år skrev Bosnien och Hercegovina under ett stabiliserings- och associeringsavtal med EU. Därmed tog landet ett rejält kliv framåt på sin väg mot EU, men arbetet är långt ifrån avslutat. EU:s engagemang kan och bör inte minska i tron att allt nu kommer att ordna sig automatiskt. En hel rad utmaningar återstår. Konstitutionsreformen är inte genomförd. Frågan om statlig egendom i Brčko-distrikten är fortfarande olöst.

Det råder uppenbarligen vitt skilda uppfattningar om när och hur den höge representantens kontor ska stängas, både i själva Bosnien och inom det internationella samfundet. Min bestämda uppfattning är att stängningen av detta kontor inte kan vara ett mål i sig. Däremot är målet att de krav och villkor som rådet för fredsimpaktering har ställt på Bosnien ska uppfyllas så att en omvandling av den höge representantens kontor till EU:s särskilda representants kontor möjliggörs. I det avseendet, liksom när det gäller en rad andra utmaningar som Bosnien står inför, är det mycket viktigt att det internationella samfundet står enigt. Att tro att de lokala parterna i Bosnien själva ska kunna komma överens om t.ex. konstitutionsreformer är naivt, jag skulle säga direkt farligt.

Den nya konstitutionen måste leda till en stark gemensam stat för att landet ska kunna fortsätta närma sig EU. Men den politiska dialogen i Bosnien tyder inte på något intresse för att uppnå detta. Lika farligt är det att tro att det internationella samfundets engagemang kan minska nu när landet har gjort vissa framsteg och den internationella militära närvaron ständigt minskar. Tvärtom: det är nu EU själv blir ännu mer ansvarigt. Vissa åtgärder, som att underlätta för människor att resa och studera utomlands, hjälpa till att utveckla demokrati och genomföra de nödvändiga reformerna är bara några exempel på andra områden där EU kan och bör bli mera aktivt.

Vårt engagemang och det sätt på vilket vi hanterar situationen i Bosnien under de kommande månaderna och åren blir avgörande, inte bara för Bosniens, utan för hela regionens framtid och säkerhet.

Libor Rouček, för PSE-gruppen. – (CS) Stabiliserings- och associeringsavtalet är det första heltäckande internationella avtalet mellan Bosnien och Hercegovina och Europeiska unionen. Avtalet borde underlätta och påskynda Bosnien och Hercegovinas övergång till en fullt fungerande, juridiskt erkänd stat och också till en fullt fungerande ekonomi. Fullföljandet av detta avtal kommer att skapa de viktigaste förutsättningarna för Bosnien och Hercegovinas fullvärdiga medlemskap i EU i framtiden. Den hastighet med vilken avtalet träder i kraft kommer emellertid i första hand att bero på den gemensamma strävan och viljan hos medborgarna i Bosnien och Hercegovina och deras politiska ledare.

Avtalet har ingåtts med hela Bosnien och Hercegovina och inte med dess olika delar. Om Bosnien och Hercegovina en dag ska bli medlem av Europeiska unionen så ligger det i båda de ingående delarnas och samtliga tre gruppers intresse att samarbeta för att skapa en enad och väl fungerande stat. Bosnierna, serberna och kroaterna bör därför gemensamt sikta på att stärka landets förvaltning på alla nivåer via sina viktigaste politiska partier. En viktig del av denna process är frågan om de framtida institutionella arrangemangen. Det internationella samfundet, inklusive företrädare för EU, kan sträcka ut en hjälpande hand här. Men alla eventuella institutionella arrangemang måste vara resultatet av en frivillig överenskommelse mellan medborgarna i Bosnien och Hercegovina. Jag tycker också det är viktigt för associeringsprocessen att man tar hänsyn till landets ekonomiska utveckling. Även här finns det behov av samarbete mellan de båda enheterna för att skapa en gemensam inre marknad för hela Bosnien och Hercegovina. Det är otänkbart att ett land ansöker om medlemskap i den inre europeiska marknaden medan den egna marknaden förblir fragmenterad. Låt mig avslutningsvis uttrycka min uppskattning av Doris Packs betänkande och uppmana EU:s medlemsstater att snabbt ratificera detta avtal.

Jules Maaten, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, rådets tjänstgörande ordförande! I morgon kommer vi att rösta om resolutionen om stabiliserings- och associeringsavtalet mellan EU och Bosnien och Hercegovina. Min grupp stöder visserligen avtalet, men vi vill att det utnyttjas för att se till att landet reformeras och moderniseras på ett antal viktiga områden.

Bosnien är inte redo för ett EU-medlemskap, inte ens i närheten. Vad gäller styrelseformer och rättssystem återstår mycket arbete i Bosnien. Mer uppmärksamhet måste också ägnas åt att spåra upp krigsförbrytare och ställa dem inför rätta, samt att bekämpa korruption och internationell brottslighet. Framför allt måste man, vilket redan har påpekats flera gånger här, ta itu med interna strukturer, byråkrati och internt samarbete.

Jag måste erkänna att jag blev chockerad över den totala bristen på ansvarstagande hos politikerna i landet när jag nyligen besökte Sarajevo. Ledamoten av kommissionen berörde detta tidigare, och Doris Pack ägnade frågan mycket uppmärksamhet i sitt utmärkta betänkande.

Man får ett intryck av att samtliga problem som plågar landet orsakas av omvärlden och att alla lösningar därför måste komma utifrån. Det är som om den interna pingismatch som spelas på olika nivåer och i olika dimensioner skulle vara omvärldens fel och att vi därför måste lösa den. Men så fungerar det inte. Det ligger inte bara i vårt intresse att se till att saker och ting fungerar igen i Bosnien och att Bosnien möter oss på halva vägen i sin europeiska framtid. Det ligger också i Bosniens eget intresse.

Något som verkligen var positivt, och låt mig understryka det, är de insatser som gjorts från alla slags entreprenörer, stora och små företag, som försöker dra i gång någon form av ekonomisk verksamhet i landet, även om det är väldigt svårt för dem på grund av frånvaron av en inre marknad. Här finns icke-statliga företag som gör allt de kan och som verkligen gör nytta, och framför allt Europas bidrag i landet: de europeiska trupperna på plats, den höge representanten och, inte minst, kommissionens arbete. Kommissionen gör verkligen ett bra arbete där, och jag är stolt över att vara europé.

Gisela Kallenbach, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag tacka föredraganden för hennes som vanligt utmärkta samarbete. Den här resolutionen bör skicka en kraftig signal till våra partner i Bosnien och Hercegovina, ett tydligt, partiövergripande "ja" till en fortsatt integreringsprocess, ett tydligt erkännande av de framsteg som gjorts, men ett tydligt "nej" till de fortsatta nationalistiska eller till och med separatistiska tendenser som personer i offentlig ställning utnyttjar för att försvara sina positioner och plåga befolkningen.

Under flera år har seriösa program för återvändande bara förekommit på pappret. Den faktiska och politiska viljan att tillämpa dem i verkligheten är tämligen svagt utvecklad. Rätten och möjligheten att återvända, försoningsprojekt och åtgärder för att ställa krigsförbrytare på alla nivåer inför rätta är de grundläggande förutsättningarna för en efterlängtdad fredlig och demokratisk utveckling av rättsstatens principer i denna del av Europa. Helt avgörande är att man ersätter Daytonavtalet med en konstitution som antagits av demokratiskt valda parlamentsledamöter i Bosnien och Hercegovina, med stöd från civilsamhället, och inte en konstitution som är resultatet av kohandel mellan partiledarna.

Jag vill rikta en vädjan till kommissionen om att inte köra vidare i gamla hjulspår utan att vara så flexibel som möjligt, så att EU:s resurser kan utnyttjas effektivare och med större precision. Låt mig också rikta en sista vädjan till medlemsstaterna: ratificera stabiliserings- och associeringsavtalet så snart som möjligt, som ett tecken på er pålitlighet.

Ryszard Czarnecki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är vår skyldighet att påskynda Bosnien och Hercegovinas anslutning till Europeiska unionen. Europeiska unionen måste inse sin skuld och ta en del av ansvaret för att man teg, vidtog skamliga eller otillräckliga åtgärder, eller underlät att agera över huvud taget under 1990-talet när blod spilldes på Balkan, bland annat i Bosnien och Hercegovina, och tusentals människor förlorade livet. Det är därför vi måste hjälpa Bosnien och Hercegovina i dag, och underlätta dess väg mot unionen, samtidigt som vi inser att vägen till Bryssel är svår och varken ekonomiskt eller nationellt enkel. Vi bör inte avskräcka Sarajevo, men samtidigt måste vi hålla ett öga på myndigheterna där. Låt oss visa grönt ljus för bilen från Bosnien. Låt oss hoppas att man inte råkar ut för en trafikolycka på vägen och att vi, som union, inte ska behöva utdöma böter under färden, och låt oss inte i förväg bestämma vilken typ av fordon som i slutändan ska nå fram till Bryssel. Låt oss ge människorna som lever där rätten att besluta om sin egen framtid.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! 16 år efter det att Jugoslavien delades är Bosnien och Hercegovina fortfarande ett protektorat med en utländsk kontrollant och utländsk militär närvaro. Det finns inget avtal mellan de tre folkgrupperna och deras viktigaste politiska partier om den framtida politiska

strukturen. Alla insatser från Europeiska unionens sida för att införa en struktur av den typen har misslyckats, och kommer att misslyckas i framtiden. Serber, kroater och bosnier måste hitta sin egen väg. Den som vill hålla samma detta minijugoslavien behöver federala eller konfederala lösningar där alla tre folkgrupper är likvärda och själva tar ansvaret för den politiska ledningen av sina respektive områden.

Min grupp stöder associeringsavtalet som vi anser borde ha godkänts betydligt tidigare och utan kravet på administrativa reformer. I utskottet för utrikesfrågor har min grupp lagt fram ändringsförslag för att hitta långsiktiga lösningar som genomförs av de olika förvaltningsenheterna och för att skydda den inhemska ekonomin. Det skulle garantera att Europeiska unionen snabbt drar sig tillbaka från all intern inblandning. En majoritet avvisade dessa lösningar och önskar stanna i Bosnien. Det betyder dessvärre att min grupp inte kan stödja Doris Pack's betänkande i dess slutgiltiga utformning.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Låt mig inleda med en allmän kommentar. De båda nederländska partier som jag företräder stöder kraftigt en europeisk framtid för Bosnien och Hercegovina.

Jag har två frågor till rådet och kommissionen. I lördags förekom det en artikel i nederländska tidningar med en oroande rubrik: "Bosnien på väg att explodera". Artikeln var en intervju med en väl insatt person som var en verklig expert på läget i Bosnien. Jag vill fråga rådet och kommissionen om de instämmer i denna larmsignal om att Bosnien faktiskt är på väg att explodera, bland annat på grund av den stora spridningen av vapen i det landet.

Den andra frågan jag vill ta upp är enligt min mening ännu allvarligare. Jag har under en tid läst in mig på företeelsen salafism och muslimsk radikalism i Bosnien och Hercegovina, med stöd i vetenskaplig forskning, bland annat från mitt eget land. Jag vill fråga rådet och kommissionen hur de ser på Bosnien som en tillflykt och operativ plattform för radikala muslimer på Balkan och i Europa. Experterna hävdar att de europeiska institutionerna helt enkelt bortser från detta allvarliga problem. Det krävs därför försiktighet. Det jag skulle vilja veta är hur ni ser på problemet. Detta är trots allt något mycket allvarligt. Bosnien är på väg att bli medlem av EU, och med dessa radikala muslimer ... internt, externt, även aktiva i EU:s medlemsstater, inklusive Österrike, Nederländerna och i Skandinavien. Vi får inte ta lätt på detta. Jag skulle gärna vilja veta hur ni ser på detta.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag anser att vi måste vara oerhört försiktiga och överväga om det är klokt att erbjuda Bosnien och Hercegovina en möjlighet att bli medlemmar av EU. Det framhölls nyligen att flera av villkoren fortfarande inte är uppfyllda.

Även om det kan verka självklart vill jag nämna problemet med den växande muslimska fundamentalismen i Bosnien. Det blir mer och mer uppenbart att salafistiska nätverk växer fram med ekonomiskt och logistiskt stöd från Saudiarabien. Dessa nätverk utgör inte bara ett hot mot freden i själva landet. De äventyrar dessutom säkerheten för Europa som helhet.

Jag vill därför ställa mig bakom de frågor som togs upp av Bastiaan Belder. Skulle rådet och kommissionen kunna redogöra för vilka åtgärder som vidtas för att förhindra att eventuella terroristnätverk sprids till Europeiska unionen?

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman, rådets tjänstgörande ordförande, herr kommissionsledamot! Undertecknandet av associationsavtalet är utan tvekan bra för båda parter, för Europeiska unionen och för Bosnien och Hercegovina, men på vissa villkor. Ett villkor är att avtalet ratificeras snabbt, ett annat och viktigare är att genomförandet av reformerna, framför allt vad gäller förvaltningen i Bosnien och Hercegovina och den politiska beslutsprocessen, snabbt ger resultat.

Vi vet alla att Daytonavtalet å ena sidan ledde till fred. Men å andra sidan har det skapat en mycket komplicerad struktur med olika regeringar och parlament, och det tar återigen hänsyn till etniskt ursprung. Man har med andra ord tio kantoner och det behövs ungefär 13 inrikesministrar för att godkänna en asylslag i landet. Den politiska processen tar förmodligen skada av detta virrvarr.

Svårigheterna blev uppenbara när polisväsendet reformerades. Det tog flera år att undanröja hindren och komma fram till ett läge där man kunde börja genomföra dessa polisreformer. För mig betyder det att Bosnien och Hercegovina måste utveckla en vilja att samarbeta över och bortom de gränser som har gällt hittills och själva genomföra reformer på alla nivåer.

Efter reformeringen av polisväsendet finns nu möjligheten i Bosnien och Hercegovina att vidta konkreta åtgärder för att skydda gränserna, fatta beslut om viseringsregler och samordna kampen mot organiserad brottslighet, narkotika och människohandel på ett bättre sätt än tidigare.

Säkerhet och stabilitet är viktiga om medborgarna ska kunna känna förtroende för staten Bosnien och Hercegovina. Därför måste Bosnien och Hercegovina riva de interna hinder som fortfarande finns. Europeiska unionen har med associeringsavtalet visat att man var och är beredd att hjälpa till. Men de verkliga framstegen måste komma från landet självt.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag varmt tacka Doris Pack för hennes betänkande och framför allt hennes engagemang. Jag vill också tillbakavisa påståendena från några av ledamöterna att Bosnien och Hercegovina enbart skulle betraktas som en hemvist för presumtiva eller faktiska islamistiska terroristnätverk. Det är fullständigt orättvist och det är också avslöjande att den ledamot som sedan frågade kommissionen vad man kan göra åt detta redan har lämnat kammaren. Viktigare än så var tydligen inte det problemet.

Kommissionsledamot Olli Rehn har också sagt att 2009 skulle kunna bli ett avgörande år för Balkan. Makedonien kommer förhoppningsvis att börja förhandla, Kroatien kommer förhoppningsvis att slutföra sina förhandlingar. Montenegro, Serbien och eventuellt även Albanien kommer att uppnå kandidatstatus. Men sedan frågar man sig vad som kommer att ske med Bosnien och Hercegovina? Det skulle verkligen vara trist för de många engagerade människorna i det landet om det inte skulle få en chans att ta ett stort steg framåt här.

Låt mig understryka det som Doris Pack sa: landet måste kunna börja fungera. Som några av ledamöterna redan har sagt får landet inte hållas som gisslan av vare sig Milorad Dodik eller Haris Silajdžić eller någon annan. Utgångspunkten, även för de olika enheterna, måste vara status quo, men reformer måste genomföras. Målet måste vara att skapa förutsättningar för landet att bli medlem av Europeiska unionen, vilket naturligtvis innebär att enbart hela landet kan bli medlem.

Vad gäller den höge representanten kan jag bara instämma i det som redan har sagts. Det handlar inte om att landet inte längre skulle behöva någon som effektivt övervakar landets förberedelser för anslutningen. Men det uppdraget kan förmodligen inte längre utföras av den höge representanten, som bör ersättas av EU:s särskilde representant. Detta är en uppgift för Europeiska unionen och den måste utföras med stöd av detta parlament. Framför allt med stöd av Doris Pack och andra som tänker fortsätta engagera sig i landets utveckling. Vi kommer snart att få se att även detta land har möjlighet att bli medlem av Europeiska unionen.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Det är av avgörande betydelse för samtliga länder på västra Balkan att flyktingarna kan återvända. Därför stöder jag kraftigt de ändringsförslag som presenterats av föredraganden och av Anna Ibrisagic om att låta flyktingarna återvända till regionen Posavina.

Detta gäller också flyktingar som ska återvända från samtliga områden till alla övriga delar av Bosnien och Hercegovina.

Om våra värdanden och ansträngningar ska bli framgångsrika krävs det dessutom ytterligare åtgärder och framför allt investeringar för att skapa sysselsättning.

(EN) Alltför ofta återvänder flyktingar och internt fördrivna personer med bara ett mål i sikte: att sälja sin egendom och flytta någon annanstans. De flyttar också eftersom de inte får tillräcklig hälsovård eller pension och eftersom det råder politisk spänning i de områden de skulle återvända till. De flyttar också på grund av förseningar i avpolitisering och reformering av polisväsendet och bristen på allmän säkerhet.

De personer som gjort sig skyldiga till krigsförbrytelser måste avlägsnas och hindras från att arbeta inom polisen. ALDE har därför tagit initiativ till att utropa den 11 juli till en internationell dag till åminnelse av offren för folkmordet från Srebrenica. Utkastet till texten lades fram i förra veckan av ordföranden för organisationen Mödrar från enklaverna Srebrenica och Žepa. Detta är något som verkligen behövs för att stödja dem.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Jouyet! Jag kan se en framtid för Bosnien i Europa. Att skapa fred och stabilitet i det landet måste, och ska, lyckas. Århundraden av landets historia har samverkat för att uppnå detta. Men vägen är fortfarande lång innan vi når fram. Ofta är det bra att starta med praktiska förbättringar och att samarbeta kring lösningar på allmänna och rent praktiska problem, såsom handel, polisväsendets struktur, energiförsörjning och framför allt att man ser till att de många internt fördrivna personerna åter kan få ett hem. Därför är det viktigt att investera i de unga. De måste få en chans att tro på en framtid i landet. Bra utbildningsmöjligheter måste säkras, inklusive möjligheter till praktik och utbildningsplatser i de nuvarande EU-medlemsstaterna och i grannländerna. Jag tror det är av avgörande betydelse att ungdomarna i västra Balkan ser sig själva som européer, för det är inom ramen för

Europa som lösningen på frågan om områdets framtid ligger. Ur EU:s synvinkel måste vi vara beredda på att uppmuntra denna process och understryka att det måste handla om ett medlemskap i Europeiska unionen. Stabiliserings- och associeringsavtalet är ett redskap som kan användas för att underlätta en anslutning. Men Bosniens befolkning och politiker måste vara aktiva och positiva medaktörer om vi ska lyckas förverkliga vår gemensamma förhoppning och vision.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill ansluta mig till de många ledamöter som på goda grunder redan har tackat föredraganden Doris Pack. Här har vi någon som förhoppningsvis inte slösar bort sin tid och sitt engagemang och som verkligen investerar mycket tid och engagemang på området. Jag gläder mig tillsammans med henne och med alla andra som också har sagt att vissa framsteg har gjorts, bland annat när det gäller polissamarbete. Det är viktigt om det normala vardagslivet ska kunna fortgå på ett rimligt sätt.

Trots allt tror jag att vi måste fortsätta påpeka för våra kontakter i Bosnien och Hercegovina att de å sin sida personligen fortfarande måste göra mycket, till och med mer än vad som redan har gjorts på många områden. Internationellt samarbete och viljan att samarbeta mellan de olika etniska grupperna är något som vi hela tiden måste kräva. Vi vill inte att alla ska försöka gå sina egna vägar. Det är också viktigt att man engagerar sig i regionalt samarbete på västra Balkan.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! De levde alla i en av Europas mest kosmopolitiska städer, Sarajevo. Sarajevo var på den tiden en symbol för ett öppet Bosnien, befolkat av muslimer, serber och kroater.

Men så slog den blinda nationalismen till, massakrerade män och kvinnor och förstörde utan åtskillnad kulturella symboler som biblioteket, det så oerhört rika biblioteket i Sarajevo, ett offer för människors dårskap. Det var för väldigt länge sedan, för 16 år sedan.

Om jag tar mig friheten att påminna om dessa tragiska händelser, så är det för att kunna bedöma de framsteg som gjorts, för att få rätt perspektiv på den långa vägen mot stabiliserings- och associeringsavtalet. Alla bör därför glädjas åt den nuvarande situationen. Visserligen finns det 2 500 Euroforsoldater kvar i landet, och resultatet av kommunalvalet den 5 oktober är visserligen ytterligare ett bevis på de nationalistiska partiernas dominans i ett land som fortfarande styrs av rädslan för att styras politiskt av en annan befolkningsgrupp.

Men under eftermiddagen i dag har Europaparlamentet visat att man tror på en framtid präglad av avspänning, en återfunnen kulturell mångfald och en vilja att acceptera de människor som företräder denna kulturella mångfald. Det är detta budskap av hopp som vi måste minnas i dag, eftersom vi aldrig får glömma bort de ord som president François Mitterrand yttrade i detta parlament: "Nationalism är krig".

Metin Kazak (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar undertecknandet av detta avtal, eftersom det kommer att bidra till den politiska och ekonomiska stabiliteten, inte bara i detta land, utan i Balkan som helhet. Bosnien och Hercegovina har genomlevt ett vidrigt interetniskt krig, medan Bulgarien har nämnts som ett föredöme på Balkan genom den klokskap som visats av landets civilsamhälle, en visdom som har möjliggjort försoning. Utbildning spelar en inte oviktig roll. Det är därför nödvändigt att de bosniska myndigheterna satsar på att undervisa om fred. De måste dessutom främja en dialog mellan olika kulturer och religioner för att förhindra konflikter mellan flyktingar, människor som återvänder till sitt eget land och lokalbefolkningen.

Arbetslösheten måste minska genom att man lägger större vikt vid utbildningsprogram, och kompetensflykten bland ungdomar måste stoppas. Det regionala samarbetet är extremt viktigt när det gäller att integrera staten i europeiska strukturer. Att förbättra infrastrukturen måste vara en prioriterad fråga. Jag tror det kunde vara bra att upprätta ett frihandelsområde. En sådan åtgärd skulle kunna förbereda landet på att införa europeiska normer.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Jag besökte nyligen Kosovo och jag skulle vilja rikta er uppmärksamhet på likheterna mellan situationen i det landet och förhållandena i Bosnien och Hercegovina. Som vi alla vet erkände Europeiska unionen och majoriteten av medlemsstaterna Kosovos självständighet, men läget i det landet är mycket svårt, framför allt i norra delen. Parallella strukturer har växt fram där och förhållandena är sådana att ordningsmakten inte kan fungera. Det talas allt mer om en eventuell delning av Kosovo. Jag vill därför fråga både ministern och ledamoten av kommissionen om de anser att en sådan situation i Kosovo påminner om läget i Bosnien och Hercegovina? Vad tänker Europeiska unionen göra i ett sådant fall, om vi inte kan lappa ihop den splittrade statsmodellen i Bosnien och Hercegovina?

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja utnyttja möjligheten att ställa en fråga till Olli Rehn från kommissionen. Kan ni informera oss om läget vad gäller finansiering av demilitarisering och nedrustning och när det gäller att garantera att alla överblivna vapen förstörs enligt gällande regler?

Jean-Pierre Jouyet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman, herr McMillan-Scott, kommissionsledamot Olli Rehn, mina damer och herrar! Tack så mycket för denna rika och intressanta diskussion. Jag vill än en gång tacka Doris Pack, som har visat sig vara mycket aktiv, som har grundliga kunskaper om regionen, som också är närvarande på plats, som har lyssnat på det mesta av vad de lokala ledarna har att säga – därför måste vi samarbeta med henne – och som arbetar för ett närmande till Europeiska unionen, men utan att vi gör några eftergifter vad gäller våra värderingar.

Precis som hon är rådet, som jag sa tidigare, oroat över den politiska situationen i Bosnien och Hercegovina, så som den har beskrivits av flera talare. Detta land står, som ni mycket riktigt påpekar, vid ett vägskäl och det har fastnat i en tvist om förbindelserna mellan de centrala myndigheterna och de olika lokala organen och den väg som ska leda till ett medlemskap i Europeiska unionen, som jag sa tidigare. Landets ledare måste ta sitt fulla ansvar för landets utveckling och se till att stabiliseringen av hela regionen konsolideras.

Jag tänker mot bakgrund av detta besvara den fråga som ställdes till mig, och svaret är att säkerhetssituationen förblir lugn. Varken Kosovos självständighet eller arresteringen av Radovan Karadzic har skapat oro i landet. Eftersom tidsfristen för kommunalvalen den 5 oktober nu har passerats måste Europeiska unionen i fortsättningen trycka på så att Bosnien och Hercegovina betonar sin europeiska agenda.

Hannes Swoboda hade alldeles rätt i sitt svar vad gäller de ytliga jämförelserna mellan rädslan för terrorism och Bosnien och Hercegovinas multietniska karaktär. Det senare är precis det som gör landet rikt och som kunde bli dess bidrag till Europeiska unionen. Om vi blickar framåt måste vi verkligen se till att vi undviker alla antydningar om att Europeiska unionen skulle ha övergett Bosnien och Hercegovina. Jag vill lugna Ryszard Czarnecki när det gäller detta. Europeiska unionen måste yttra sig om framtiden för den höge representanten, väl medveten om att vi varken vill se en förtida och villkorslös stängning eller en konstgjord förlängning av detta kontor.

När det gäller framtiden för den militära operationen Eufor-Althea så kan vi inte förlänga den hur länge som helst. Unionen måste omforma den operationen och utrikesministrarna måste diskutera detta under ministerrådet den 10 november.

Avslutningsvis, och för att besvara frågorna från flera talare, vill jag säga att läget i Bosnien och Hercegovina måste sättas in i ett regionalt sammanhang. Vårt mål är att göra det möjligt för hela regionen att gå vidare mot återupptagna vänskapliga förbindelser med Europeiska unionen. Jag vill peka på ett antal positiva händelser i det sammanhanget.

Kroatien har gått in i en aktiv förhandlingsfas, och det är något positivt. Att Serbien för första gången har en regering som är inriktad på att skapa närmare band med Europeiska unionen och har bevisat det genom att arrestera Radovan Karadzic är verkligen positivt och något som vi måste applådera.

De bosniska ledarna måste vara försiktiga så att inte utvecklingen springer ifrån dem om de enbart tänker på att hämnas oförrätter som begåtts i tidigare krig. Precis som Edward McMillan-Scott lyssnade även jag på François Mitterrands tal i denna kammare. Jag kommer också ihåg vad han sa, men det är viktigt att man går vidare och lägger dessa konflikter bakom sig enligt samma principer som de som president Mitterrand underströk på den tiden.

Avslutningsvis är syftet med de reformer som Europeiska unionen kräver inte bara att se till att landet kan knyta närmare band med Europeiska unionen, utan framför allt att se till att hela befolkningen kan ha nytta av de framsteg som vi försöker uppmuntra. Jag håller helt med Jules Maaten. Det är helt klart så att vi kan vara stolta över att vara européer, stolta över det som kommissionen och de övriga institutionerna gör för att hjälpa Bosnien och Hercegovina på den enda väg som har substans, dvs., vägen mot ett närmande till Europeiska unionen i linje med våra grundvärderingar!

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Låt mig först av allt tacka för en mycket innehållsrik och balanserad diskussion om det politiska läget i Bosnien och Hercegovina. Jag vill också tacka er för ert breda och starka stöd för slutsatserna i stabiliserings- och associeringsavtalet som ingått med det landet. Det är verkligen av avgörande betydelse för den ekonomiska utvecklingen och den politiska stabiliteten i Bosnien och Hercegovina, samt för landets europeiska målsättning.

Det är framför allt två frågor som togs upp i dagens diskussion som jag skulle vilja kommentera ytterligare. Den första gällde rättsstatens principer och deras betydelse som en grund för hela samhället och ekonomin. Rättsstatens principer och rättssäkerheten är hörnstenar i den europeiska modellen, men det är dessvärre ytterligare en akilleshäla för Bosnien och Hercegovina i dag.

Trots vissa framsteg, som vi erkänner, är den organiserade brottsligheten och korruptionen fortfarande ett stort problem i landet och det borde ta itu med dessa utmaningar omgående.

För det andra, när det gäller en konstitutionell reform, vet vi att en sådan är både nödvändig och vanskelig. Från kommissionens sida kan jag säga att vi ser en konstitutionell utveckling snarare än en revolution, något som kan och bör genomföras med respekt för fredsavtalet från Dayton och Paris. Kommissionen har ingen mall för en viss typ av konstitutionella reformer i Bosnien och Hercegovina, men samtidigt berörs Europeiska unionen naturligtvis direkt.

Vi berörs alla av denna konstitutionella reform. Det är absolut avgörande att Bosnien och Hercegovina i framtiden kan tala med en enda röst som medlemsstat, som kandidatland, med Europeiska unionen och inom Europeiska unionen. Landet behöver en effektiv och fungerande statsstruktur, en institutionell struktur som kan genomföra och genomdriva EU:s lagar och regler i hela landet. Det är detta som medborgarna önskar och förtjänar.

Det är de politiska ledarna och medborgarna i landet som ska bestämma vilken typ av konstitution de vill ha, men jag kan försäkra er om att kommissionen är villig att underlätta en konstitutionell reform med såväl rättslig som konstitutionell expertis och finansiellt stöd.

Bosnien och Hercegovina är med andra ord i dag i desperat behov av att bryta det nuvarande politiska dödläget och på allvar röra sig i riktning mot Europeiska unionen. Det kan vi inte göra åt dem, men vi kan framhålla för landets medborgare och ledare att vi vill och förväntar oss att de ska lyckas och att vi stöder dem under mellantiden. Kommissionen och jag kommer därför att fortsätta arbeta med ordförandeskapet, med Javier Solana, med Europaparlamentet och alla andra partner och intressenter för att förstärka vårt engagemang så att nästa år, 2009, trots allt fortfarande kan bli ett år när västra Balkan och också Bosnien och Hercegovina gör framsteg på vägen mot Europeiska unionen.

Doris Pack, föredragande. – (DE) Herr talman, rådets tjänstgörande ordförande, herr kommissionsledamot! Låt mig säga till vår kollega, som inte längre är här, och kanske också till Bastiaan Belder, att vi ska vara försiktiga här. Vi får inte lokalisera terrorisotet till Bosnien och Hercegovina. Det finns alltid en risk för att överdriva, men just detta är något som bara extremister och nationalisterna tjänar på. Jag minns att det var just den här typen av överdrifter som Slobodan Milosevic utvecklade i samma riktning som han sedan förde allt annat. Det får vi inte glömma bort.

Vägen till EU kräver bland annat en kraftfull kamp mot korruption, mot organiserad brottslighet, för öppenhet under privatiseringar och skapandet av en inre marknad, inklusive en energimarknad. Det är bara politiker som verkligen vill detta och som handlar i enlighet därmed som förtjänar sina medborgares och Europeiska unionens förtroende. De andra bör få rött kort när det behövs. Det är det enda de förstår här.

Ibland ser jag med förskräckelse hur Bosnien och Hercegovina väljer att gå mot isolering vid det vägskalet som Olli Rehn nämnde. Länderna som är grannar till Bosnien och Hercegovina – som Hannes Swoboda sa – kommer förmodligen att komma fram till målet snabbare, vilket är skälet till att det är vår uppgift att hjälpa Bosnien och Hercegovina hitta rätt väg och sedan bli medlem av Europeiska unionen när villkoren är uppfyllda. Stabiliteten i Bosnien och Hercegovina, som ligger mitt i Europeiska unionen, är också vår stabilitet.

Ibland hoppas jag att politikerna i Bosnien och Hercegovina ska ligga sömnlösa lika ofta som jag gör när de tänker på sitt land. Då kanske de skulle göra ett bättre jobb.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingetts i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 23 oktober 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

(1) Se protokollet.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill börja med att tacka Doris Pack för hennes långt ifrån enkla arbete med att utarbeta detta förslag till betänkande. Stabiliserings- och associeringsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater å ena sidan, och Bosnien och Hercegovina å den andra, visar EU:s beslutsamhet att fortsätta spela en viktig roll i Balkanregionen genom att bidra till regionens politiska, ekonomiska och sociala stabilitet.

Detta avtal ger Bosnien och Hercegovina nya möjligheter till ekonomisk utveckling och framför allt nya möjligheter till europeisk integration, genom att ge regionen inte bara stabilitet utan dessutom genom att öppna för ekonomiskt utbyte, vilket utgör ett viktigt steg på vägen mot en integrering i den europeiska marknaden.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag gläder mig åt det nyligen undertecknade stabiliserings- och associeringsavtalet med Bosnien och Hercegovina. EU:s utvidgning till västra Balkan är ytterligare ett viktigt steg på vägen mot att ena Europa och garantera att den tidigare våldseskaleringen inte upprepas i regionen.

Därför vill jag också uppmana myndigheterna i Bosnien och Hercegovina att driva reformerna vidare på ett konsekvent och öppet sätt för att garantera en snabb integrering med EU.

Det är med oro jag konstaterar vissa regionala politikernas försök att destabilisera landet, och jag uppmanar EU att visa sin politiska vilja och sitt åtagande gentemot Bosnien och Hercegovina att förhindra alla konflikter som bygger på etniskt ursprung eller religion.

Eftersom det fortfarande är ett stort problem för alla medborgare från Bosnien och Hercegovina att erhålla visum till EU vill jag uppmana kommissionen att fortsätta dialogen och att göra sitt yttersta för att genomföra färdplanerna för att skapa ett viseringsfritt system för Bosnien och Hercegovina så snart som möjligt. Jag föreslår att medlemsstaterna minskar sina byråkratiska hinder till ett minimum i samband med viseringsansökningar och att man inrättar ett förenklat system för att bevilja visering för studenter och aktörer från det civila samhället.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) När man nämner Bosnien talar man faktiskt om ett annat blad Balkanhalvöns långa historia av lidande. Kriget i Bosnien förstörde över 75 procent av landet, orsakade över 200 000 människors död och ledde till 1,8 miljoner flyktingar.

Undertecknandet av associerings- och stabilitetsavtalet med EU skedde 13 år efter krigets slut. "Avtalet öppnar dörren för en fruktbar framtid för medborgarna från Bosnien och Hercegovina samtidigt som det är en uppmaning åt de bosniska politikerna att lägga det förflutna bakom sig och gå vidare", sa Sven Alkalaj, landets utrikesminister, en gång. Och de har verkligen skäl att gå vidare. Tänk bara på Sarajevo, som en gång i tiden var värd för 1984 års vinter-OS, den gamla bron över Mostar som stod upptagen på Unescos världsarvslista, vattenfallen i Kravica, nationalparken Sutjeska eller bergen Jahorina och Bjelašnica, där några av OS-tävlingarna ägde rum – så många platser som lockar en att besöka Bosnien och Hercegovina. Men detta är ett land som bland annat behöver påskynda en reformering av staten som ger alla samma möjligheter utan diskriminering.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

13. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0475/2008).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del I

Fråga nr 40 från **Armando França** (H-0733/08)

Angående: Strategi för narkotikabekämpning

Genomförandet av strategin för narkotikabekämpning bygger på två handlingsplaner som sträcker sig över två olika perioder, nämligen 2005–2008 respektive 2009–2012. Dessutom har man planerat för en konsekvensanalys under 2008, som ska genomföras innan handlingsplanen för 2009–2012 inleds enligt den fastställda tidsplanen.

Den problematiska situationen när det gäller narkotika i EU är oroväckande, och de konkreta bekämpningsåtgärder som vidtas måste därför vara strikta, rigorösa, fortlöpande och konsekventa. Mot denna bakgrund frågar jag hur kommissionen, på basis av rapporterna för 2005, 2006 och 2007, bedömer den aktuella situationen samt hur omfattande genomförandet varit av åtgärderna sedan 2005?

Hur framskrider arbetet med den konsekvensanalys som ska slutföras under 2008? Vilka är kommissionens prognoser för perioden 2009–2013, särskilt när det gäller nya instrument för narkotikabekämpning, polissamarbete och straffrättsligt samarbete samt för det civila samhällets deltagande?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. –(EN) Fru talman! Det står klart att ingen kan stå likgiltig inför frågan om narkotika. Kommissionen antog den 18 september 2008 ett förslag till handlingsplan för EU:s strategi för narkotikabekämpning för perioden 2009–2012, och en rapport om den slutgiltiga utvärderingen av EU:s handlingsplan för narkotikabekämpning för 2005–2008 hade bilagts handlingsplanen. Det är den konsekvensanalysen som nämns i frågan.

Båda dokumenten gjordes tillgängliga för parlamentet samma dag. Utvärderingen utfördes av Europeiska kommissionen under första halvåret 2008 i enlighet med åtgärd 45.3 i den följande handlingsplanen. Utvärderingen gav viktig information för den nya handlingsplanen. Bland resultaten återfinns följande.

När det gäller genomförandet av EU:s nya handlingsplan för narkotikabekämpning kan man dra slutsatsen att det har gjorts framsteg med avseende på praktiskt taget samtliga specifika mål och åtgärder, med olika grad av framgång. EU:s handlingsplan för narkotikabekämpning återspeglas på ett bra sätt i medlemsstaternas nationella politiska beslut och den har översatts till nationell politik om inte målen redan ingick i befintliga dokument.

Medlemsstaterna rapporterar att handlingsplanen återspeglar de viktigaste politiska områdena på nationell nivå. Utvärderingen visar att handlingsplanen stöder en process för harmonisering av medlemsstaternas olika narkotikapolitiska program, vilket kommissionen anser vara mycket viktigt.

När det gäller narkotikasituationen har det inte skett någon betydande minskning i narkotikamissbruket, men användningen av några av de vanligaste drogerna verkar ha stabiliserats och/eller minskat en aning. Kokainmissbruket verkar öka i vissa medlemsstater. Den långsiktiga EU-trenden när det gäller narkotikarelaterade smittsamma sjukdomar, framför allt hiv och aids, är att de har minskat under senare år, liksom de drogrelaterade dödsfallen.

På senare år har det uppkommit nya trender inom drogmissbruket, framför allt användningen av flera olika droger samtidigt. Kokainbeslagens antal och storlek ökar, medan beslagen av odlad cannabis, heroin, ecstasy och amfetaminer verkar ha stabiliserats. Priserna på förbjudna ämnen i allmänhet verkar ha sjunkit, medan renhetsgraden verkar vara tämligen stabil.

När det gäller effekterna av handlingsplanen för narkotikabekämpning antar jag att den konsekvensbedömning som ledamoten hänvisar till är utvärderingsrapporten om genomförandet. Den nuvarande nedgången av antalet drogrelaterade smittsamma sjukdomar och drogrelaterade dödsfall å ena sidan, och genomförandet av skadebegränsande åtgärder inom EU å den andra, pekar på ett klart samband med handlingsplanerna, även om det som bekant är oerhört svårt att bevisa bortom allt rimligt tvivel att det föreligger en sådan koppling.

Vissa medlemsstater har uppnått en dramatisk minskning av sina drogrelaterade hälsoproblem sedan man vidtagit skadereducerande åtgärder. Liknande slutsatser kan dras när det gäller det minskade utbudet och samordningen och samarbetet inom EU när det gäller tillämpning av lagarna mot narkotikamissbruk.

Armando França (PSE). –(PT) Tack, fru talman! Jag måste särskilt tacka kommissionens företrädare, framför allt för att han besvarade min fråga, men också för det uttömmande svaret. Jag har läst kommissionens dokument mycket noga.

Först måste jag säga att vi samtycker till strategin och handlingsplanen, som i första hand gäller tillgången och därefter efterfrågan. Jag vill uttrycka min åsikt om tillgången.

När det gäller tillgången är vi mycket oroade över den stora mängden kokain och även över den stora mängden syntetiska produkter. Dessutom är vi mycket oroade över de lokala tvister som inträffar mellan gäng som, i vissa medlemsstater, slåss om kontrollen över narkotikamarknaden. Jag vill be att så utförligt som möjligt klargöra för mig vilka specifika åtgärder som föreslås i fråga om samarbetet mellan medlemsstaterna och mellan polisen och medlemsstaternas rättsliga myndigheter å ena sidan och mellan medlemsstaterna och

de producerande länderna, framför allt de kokainproducerande länderna, å den andra. Detta är ett område av strategin som vi oroar oss mycket över och om vilket vi skulle vilja höra konkreta svar från kommissionen.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Fru talman! Naturligtvis är samarbetet mellan medlemsstaterna för att bekämpa narkotika, narkotikakarteller och narkotikabrott mycket viktigt och även mycket svårt på grund av den enorma mängd pengar som är i omlopp. Som framgår av handlingsplanen är vår första prioritering bekämpandet av tillgångskedjan för kokain. Vi har flera initiativ för att planera och organisera samarbetet mellan producentländerna i Latinamerika och i Västafrika för att stoppa handeln med kokain. Det finns särskilda centra, till exempel *Maritime Analysis and Operations Centre – Narcotics* och *Centre d'Enquête et de Coordination de la Lutte Anti-drogue en Méditerranée*. Båda dessa initiativ riktar sig mot kokainhandeln.

Sålunda finns det samarbete och initiativ, men området är svårt och kampen är hård. Jag måste betona att det inte finns någon anledning till självbelåtenhet. Detta är mer eller mindre en kamp som aldrig tar slut. Det gläder mig emellertid att kunna rapportera några positiva resultat. Sjukdomarna har minskat liksom de narkotikarelaterade dödsfallen.

Talmannen. – Fråga nr 41 från **Péter Olajos** (H-0755/08)

Angående: Import av fjäderfäköttprodukter från Kina

Kommissionens beslut 2008/638/EG av den 30 juli 2008⁽²⁾ ändrade beslut 2007/777/EG⁽³⁾ om import av köttprodukter från tredjeländer. Enligt det tidigare beslutet tilläts Kina endast exportera värmebehandlade fjäderfäköttprodukter till gemenskapen, vilka hade behandlats i en hermetiskt tillsluten container till ett Fo-värde på minst tre.

Samtidigt har kommissionen, efter begäran av behöriga kinesiska myndigheter, godkänt import av fjäderfäköttprodukter som har behandlats vid en lägre temperatur (lägst 70 °C) från Kinas Shandong-provins.

Anser inte kommissionen, mot bakgrund av detta, att en regellättnad kommer att leda till en uppluckring av EU:s stränga bestämmelser för djurhälsa, livsmedelshygien och djurens välbefinnande? Tycker inte kommissionen att det är oroande att det fattas ett beslut som endast gäller en provins i ett land? Tror kommissionen att det är genomförbart att kontrollera att fjäderfäköttprodukterna i fråga endast kommer från Shandong-provinsen? Anser inte kommissionen att beviljande av tillstånd till en provins kommer att leda till en strid ström av förfrågningar om lättnadsregler även för andra provinser (vilket det redan finns tecken på)? Utgör inte de antagna åtgärderna en risk för fjäderfäuppfödare i EU?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Fru talman! Genom de bestämmelser om djur- och folkhälsa som tillämpas på exporten av fjäderfäköttprodukter från Kina garanteras en skyddsnivå som motsvarar EU:s bestämmelser. Dessa importregler innebär en garanti för att alla importerade produkter uppfyller samma höga normer som produkter från EU:s medlemsstater, inte bara när det gäller hygien och alla aspekter på konsumentssäkerhet utan också när det gäller djurens hälsostatus. Principen om att livsmedel måste vara säkra, oberoende av ursprung, är kärnan i EU:s strategi.

Det officiella kontrollsystemet i Kina kontrollerades på ort och ställe genom tre kommissionsinspektioner. Resultatet offentliggjordes på webbsidan för GD Hälso- och konsumentfrågor (SANCO). Inspektionerna har visat att de behöriga myndigheterna, framför allt i Shandongprovinsen, är tillräckligt väl strukturerade för att trygga efterlevnaden av gemenskapslagstiftningen för värmebehandlade fjäderfäköttprodukter. Dessutom har man genom dessa inspektionsresor också kontrollerat att de behöriga myndigheterna kan genomdriva gemenskapens importkrav.

Som ett resultat av denna process har de kinesiska myndigheterna visat kommissionens enheter att de kan garantera att försändelser med värmebehandlade fjäderfäköttprodukter som har exporterats till EU har producerats i enlighet med gemenskapskraven och endast kommer från Shandongprovinsen.

Alla godkända anläggningar i gemenskapens lista över företag från vilka import av värmebehandlat fjäderfäkött är tillåten ligger i Shandongprovinsen. Detta kontrollerades genom de tre undersökningsuppdragen på ort och ställe: ett 2004, två 2006.

⁽²⁾ EUT L 207, 5.8.2008, s. 24.

⁽³⁾ EUT L 312, 30.11.2007, s. 49.

Enligt WTO-överenskommelsen om sanitära och fytosanitära åtgärder kan varje tredjeland begära exporttillstånd av kommissionen för hela eller en del av sitt territorium, vilket behandlas och utvärderas enligt de relevanta gemenskapskraven. Om de garantier som ges av ett tredjeland anses vara tillfredsställande och om de kontrolleras effektivt godkänns sådana önskemål från tredjeländer och exporttillstånd beviljas.

Varje risk för snedvridning av konkurrensen som avser fjäderfäköttproducenter i EU förhindras genom att man med de befintliga åtgärderna ger tillräckliga garantier för att de värmebehandlade fjäderfäköttprodukterna från vissa regioner överensstämmer med den skyddsnivå som EU anser vara nödvändig. Konsumentval grundat på kunskap ska vara svaret på konkurrenstrycket.

De kinesiska myndigheterna har uttryckt intresse för kommissionens godkännande av importen av värmebehandlat fjäderfäkött från Jilinprovinsen. För att få detta godkännande måste de kinesiska myndigheterna garantera att de sanitära förhållanden som tillämpas på produktionen av värmebehandlat fjäderfäkött i Jilinprovinsen överensstämmer med EG-kraven och kommissionen kommer att kontrollera dessa garantier genom inspektioner på ort och ställe.

Péter Olajos (PPE-DE). - (HU) Tack, herr kommissionsledamot, för ert svar. Problemet är att det i år var meningen att göra sex inspektioner i Kina och att ingen av dem ännu har genomförts. I oktober hade man planerat att göra en fjäderfäinspektion, men den ägde inte heller rum, eftersom kineserna inte hade tid med den. Min fråga är, om vi inte har kunnat genomföra en enda av de sex inspektioner som hade planerats för i år och ändå har planerat 15 för nästa år, hur kommer dessa 15 inspektioner att genomföras? Om kineserna inte samarbetar med sina europeiska affärspartner, varför öppnar vi våra portar för import från Kina och varför ruinerar vi de europeiska fjäderfäuppfödarna? Om Kina inte samarbetar behöver vi inte öppna våra portar för import från dem – det är min åsikt. Tack så mycket.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Först av allt vill jag säga att Kina är villigt att samarbeta och att vi inte har några tecken på att Kina inte vill göra det. För det andra, när det gäller inspektioner och resor, har dessa resor hittills ansetts vara tillfredsställande. Närhelst det uppstår tvivel eller frågor kommer vi att företa nya inspektionsresor. Tiden mellan de senaste resorna och detta år berodde på administrativ verksamhet i Kina mellan två ministerier. Emellertid kan vi inte – åtminstone från kommissionens sida – säga att det finns någon motvilja mot att samarbeta med oss om normer och produktkvalitet.

Om det finns sådana tecken är kommissionen beredd att organisera nya inspektionsresor. Hittills har sådana resor inte ansetts vara nödvändiga.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr kommissionsledamot! Jag hör vad ni säger, men det hela påminner om den brasilianska kontroversen om nötkött, när kommissionen i flera månader stod på samma plats som ni i dag och försäkrade oss att allt stod rätt till och slutligen tvingades införa ett förbud.

Ni har sagt att detta kött kommer att underkastas liknande tester. Kan ni oförbehållsamt säga att varje importerat köttstycke i lika hög grad kommer att underkastas samma rigorösa veterinärtester som krävs av våra egna producenter? Kommer samma produktionskvot att testas och hur kommer ni att veta om produkten verkligen kommer från Shandongprovinsen? Räcker det om produkten endast bearbetas där? Detta är de frågor som framkallar fientlighet hos våra producenter, att de underkastas alla typer av krav inklusive utfasningen av burar. Kommer detta att hända i samma takt i Kina? Kineserna anser att de själva konkurreras ut genom billig import.

Armando França (PSE). - (PT) Tack, fru talman! Jag kommer att fatta mig kort. Min fråga går i samma riktning som den föregående ledamotens. Jag håller med om att man nyligen har bemödat sig om att inspektera och övervaka produkter och det är viktigt att detta inspektions- och övervakningsarbete fortsätter. Ändå är det väl inte fråga om att lätta på bestämmelserna? Det bör snarare bli en skärpning, med exakta och tydliga regler fastställda av EU som bör gälla i hela Kina och inte bara i vissa av provinserna, som ledamoten nyss har nämnt. Jag skulle uppskatta ett förtydligande av detta. Tack så mycket, herr kommissionsledamot.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. - (EN) Hittills har alla produkter som producerats i denna provins varit märkta. Myndigheterna i denna provins ansvarar för kvaliteten och även för ursprungsreglerna.

Naturligtvis finns alltid problemet att varje kyckling inte kan kontrolleras – detta är också fallet i EU. Men vad kommissionen kan göra under sina inspektioner – jag har fått veta att nästa inspektion kommer att äga rum nästa år, så den är redan planerad – är att kontrollera att man genom de administrativa systemen kan kontrollera hur detta fjäderfäkött produceras och på vilken nivå djurhälsoskyddet befinner sig. Hittills har man funnit att svaren är tillfredsställande.

Naturligtvis kommer man att fortsätta att kontrollera fakta, men det tillhör Världshandelsorganisationens regler och vi har alltid tjänat på öppenhet. Kvalitet är viktigt. Normer är viktiga. Hittills är vi övertygade om att kvaliteten på produkterna av fjäderfäkött från Kina är tillfredsställande och nästa provins är, som jag redan har nämnt, också villig att följa efter.

Talmannen. – Fråga nr 42 från **Ona Juknevičienė** (H-0786/08)

Angående: Användningen av Europeiska socialfonden i medlemsstaterna

Europeiska socialfonden (ESF) är en av EU:s strukturfonder och inrättades för att minska skillnaderna i välbefinnande och levnadsstandard mellan EU:s medlemsstater och regioner. Målet var att främja såväl sysselsättningen som den ekonomiska och sociala sammanhållningen. Under åren 2007–2013 kommer cirka 75 miljarder euro att delas ut till EU:s medlemsstater och regioner för dessa ändamål. Medlemsstaterna finansierar ett antal olika program och i detta sammanhang är det viktigt att veta hur i synnerhet nya medlemsstater använder de tillgängliga medlen och vilka resultat som uppnåtts i form av höjd levnadsstandard och ökad sysselsättning.

Avser kommissionen att offentliggöra ett meddelande om användningen av Europeiska socialfonden i medlemsstaterna och, om så är fallet, när kan vi förvänta oss att detta meddelande läggs fram? Kan vi om kommissionen avser att avge ett sådant meddelande förvänta oss både kvalitativa och kvantitativa analyser av utnyttjandet av medel från Europeiska socialfonden? Det är oerhört viktigt att inte bara få veta hur mycket pengar som använts för att genomföra olika program, utan även att kunna säkerställa att de kommer till påtaglig och hållbar nytta för EU-medborgarna.

Om kommissionen inte planerar att avge något sådant meddelande, varför inte och hur kan kommissionen i sådana fall garantera en insynsvänlig och effektiv användning av Europeiska socialfonden?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Kommissionen påminner om att det i artikel 146 i EG-fördraget föreskrivs att en europeisk socialfond ska inrättas för att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter på den inre marknaden och därigenom bidra till en höjning av levnadsstandarden. Genom socialfonden driver man också åtgärder som leder till en förstärkning av dess ekonomiska och sociala sammanhållning.

Kommissionen håller med ledamoten om vikten av att rapportera om de konkreta fördelarna med Europeiska socialfonden. I detta sammanhang tänker kommissionen lägga fram en rad temarapporter om Europeiska socialfondens stöd och verksamhet, de förmånstagare som har nåtts och de resultat som har åstadkommit. De första rapporterna kommer troligen att vara tillgängliga i början av 2009.

Dessutom fastställs i artikel 159 i EG-fördraget att kommissionen vart tredje år ska lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om de framsteg som har gjorts för att uppnå ekonomisk och social sammanhållning. Den senaste sammanhållningsrapporten offentliggjordes 2007 och där gavs särskild uppmärksamhet åt frågan om investering i mänskliga resurser. Nästa sammanhållningsrapport kommer att läggas fram 2010. Dessutom kommer kommissionen under de mellanliggande åren att offentliggöra en så kallad "framstegsrapport".

Ona Juknevičienė (ALDE). – (EN) Jag är mycket nöjd med ert exakta och konkreta svar. Tack så mycket. Jag uppskattar verkligen att kommissionen anser att min fråga är viktig, inte bara för parlamentsledamöterna utan också för kommissionen. Jag anser emellertid att detta är viktigast för våra medborgare. De måste känna till öppenheten när det gäller användningen av fonder och det effektiva utnyttjandet av dessa fonder. Jag kommer därför att invänta rapporten i början av 2009.

Kan ni upplysa mig om vilket generaldirektorat som kommer att utarbeta denna rapport 2009?

Siim Kallas, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Det är generaldirektoratet för sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter under ledning av min kollega Vladimir Špidla, som ansvarar för dessa rapporter. Siffrorna är intressanta och vi ger yrkesutbildning åt nio miljoner människor i Europa varje år, så det finns tydliga fördelar.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Utbetalningar som har anknytning till uppbyggnad eller återuppbyggnad kan kontrolleras. Inom projekt som finansieras genom Europeiska socialfonden får målgrupperna kunskaper, nya färdigheter och expertis och därför är balansräkningen beroende av tjänstemännens subjektiva åsikter. Den betalningsoförmåga hos icke-statliga och oberoende organisationer som orsakas av medlemsstaternas byråkratiska metoder hindrar ofta mottagarna av medel från Europeiska socialfonden att engagera sig i andra

verksamheter inom ramen för detta program. Vilka instrument förfogar kommissionen över för att se till att medlemsstaterna inte reser överdrivna administrativa hinder när de återbetalar de kostnader som är knutna till projekt som finansieras genom Europeiska socialfonden?

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Får jag fråga kommissionsledamoten om han, i dessa tider när recessionen nafsar oss i hälarna, kan undersöka möjligheten av att Socialfonden samarbetar med lokala styrelser för utvecklingspartnerskap där de finns i medlemsstater som Irland, men även i andra medlemsstater? I detta hänseende kan han diskutera med OECD, som har genomfört en undersökning av de lokala utvecklingsprogrammets effektivitet för att främja yrkesutbildning, fortbildning, skapande av mikroföretag och en förbättrad miljö för människor som står utan sysselsättning.

Jag förväntar mig inte att kommissionsledamoten ska kunna ge svar på allt detta i dag, men vad jag framför allt ber om är att han ska undersöka denna möjlighet och kanske rådgöra med OECD för att se hur Socialfonden och socialt partnerskap och lokala utvecklingspartnerskap ska kunna samarbeta för att förbättra våra medborgares samhällsutbildning och sysselsättningsbehov, framför allt i stadsområden.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) För det första vill jag säga att byråkratin och den administrativa bördan otvivelaktigt existerar. Som jag sa ansvarar min kollega Vladimir Špidla för de pengar som betalas ut och jag för ansvarsfriheten: att se till att inga pengar slösas bort. Detta är alltid ett dilemma.

Vi försöker vara så flexibla som möjligt, men samtidigt granskas förmånerna och de eventuella resultaten också noga av de nationella myndigheterna, av de utbetalande byråerna och troligen av det ansvariga ministeriet. Detta innefattar också Europeiska revisionsrätten och vårt generaldirektorat, så det finns olika kontrollnivåer.

Resultatet granskas genom ett brett offentligt deltagande och projekten måste vara synliga, så nu är vi skyldiga att se till att allt som rör finansieringen offentliggörs på webbsidan så att alla kan ta del. Socialfonden finansierar emellertid huvudsakligen yrkesutbildning.

Som svar på nästa fråga vill jag säga följande: Det förekommer samarbete mellan olika källor av finansierande strukturfonder, inklusive Socialfonden och regionala utvecklingsfonder och åtminstone i mitt land samarbetar de mycket nära med varandra. Detta samarbete är beroende av de nationella myndigheterna. Vi kan endast stödja gott samarbete och effektiv användning av pengar.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 43 från **Dimitrios Papadimoulis** (H-0746/08):

Angående: Gemenskapsfinansierade projekt och Siemens "svarta kassor"

Domstolsmyndigheterna i Grekland och Tyskland fortsätter utredningen av fallet med Siemens "svarta kassor", dvs. det mutsystem med svarta utbetalningar till politiska partier och personer i ansvarsställning som företaget byggt upp för att tilldelas större projekt och upphandlingar av offentliga och offentligägda företag. Det tyska domstolsväsendet har redan dömt en före detta högt uppsatt företrädare för företaget, som även erkänt förekomsten av "svarta kassor" i Grekland.

Med tanke på att mutor är något som även kan drabba projekt som samfinansieras av gemenskapen vill jag fråga kommissionen: Undersöker Olaf eller någon annan av kommissionens byråer om förfarandena för tilldelning och genomförande av särskilda samfinansierade projekt går rätt till?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Dessa frågor är alltid mycket komplicerade och allvarliga. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) har behörighet att göra undersökningar, där EU-medel är inblandade, när det finns tillräckligt allvarliga misstankar om att bedrägeri eller oegentligheter har begåtts mot Europeiska unionens ekonomiska intressen.

I de fall då projekt samfinansieras genom EU-medel – som i fallet med strukturfonderna – delar medlemsstaterna och kommissionen ansvaret för förvaltningen av dessa medel. I detta hänseende är det medlemsstaterna som i första hand bär ansvaret för fördelningen av utbetalningarna och de nödvändiga kontrollerna. Dessutom vet ledamoten troligen att det, som ett resultat av sådana kontroller och undersökningar samt genom anmälan till Olaf om möjliga fall av bedrägeri eller oriktigheter, finns bestämmelser enligt förordning (EG) nr 1681/94, där det fastställs att medlemsstaterna i ett lämpligt skede ska anmäla detaljerade uppgifter till kommissionen om deras undersökning av sådana eventuella fall av

bedrägeri eller oriktigheter. Dessutom har Olaf, närhelst det bedöms vara lämpligt, ett nära samarbete med de behöriga nationella myndigheterna om framstegen i sådana ärenden.

När det gäller det ärende som ledamoten hänvisar till har kommissionen genom Olaf informerats om att byrån är medveten om det som händer i Tyskland och Grekland, men att direkt hjälp av Olaf i de ärenden som gäller Siemens i Tyskland och/eller Grekland när det handlar om strukturfonder hittills inte har begärts av de rättsliga myndigheterna i någon av de båda medlemsstaterna. Vidare vill kommissionen hänvisa till det svar som redan har lämnats på ledamotens skriftliga fråga där det konstaterades att ekonomiska aktörer, enligt artikel 3 i förordning (Euratom, EG) nr 2185/96, inte samtidigt kontrolleras av både kommissionen och medlemsstaternas myndigheter för samma handlingar på grundval av gemenskapsbestämmelser för en särskild sektor eller nationell lagstiftning. Dessutom kan kommissionen när som helst inleda ett överträdelseförfarande mot medlemsstaterna, på grundval av artikel 226 i EG-fördraget, om det finns tillräckliga fakta som tyder på överträdelse av gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling. När det gäller de speciella fall som ledamoten hänvisar till har kommissionen inga bevis som skulle kunna berättiga att man inleder ett överträdelseförfarande.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Herr kommissionsledamot! Det är exakt vad jag ber er att göra. Ni vet mycket väl att Siemens, som är ett stort och ärevärdigt företag, har fått kontrakt värda flera miljoner euro från samfinansierade program. Siemens är baserat i Tyskland och har fått kontrakt i Grekland och på annat håll. Det har förekommit anklagelser och medgivanden om att detta företag använder sig av mutor och korruption.

Hur kan ni vara säkra på att företaget inte har använt samma metoder och "svarta kassor" för samfinansierade program? Herr kommissionsledamot! Hur länge tänker ni gömma er bakom de undersökningar som genomförs i Tyskland och Grekland? Ni kan handla på eget initiativ. Tänker ni, som behörig kommissionsledamot, be Olaf undersöka ärendet eller tänker ni inte göra något av rädsla för den koloss som går under namnet Siemens?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Nej, jag är inte rädd för Siemens och jag kommer med glädje att uppdraga åt Olaf att undersöka dessa ärenden, men naturligtvis finns det en tydlig rättslig ram inom vilken vi kan agera och inleda undersökningar. Som jag sa följer vi utvecklingen och vi kan uppmana medlemsstaterna att informera oss (de är i vilket fall som helst skyldiga att informera oss) och agera aktivt. Men för närvarande måste det finnas en indikation och en begäran från medlemsstaterna om hjälp från Olaf. Hittills har detta inte varit fallet, men vi kommer att följa utvecklingen.

Vi har tydliga och ibland mycket känsliga fördelningar av ansvar och skyldigheter mellan medlemsstaterna och gemenskapsorganen. Detta gäller i synnerhet när undersökningsreglerna är mycket exakt definierade.

Talmannen. – Eftersom författaren av fråga nr 44, Christopher Heaton-Harris, inte är närvarande utgår denna fråga.

Fråga nr 45 från **Nirj Deva** (H-0752/08)

Angående: Administrativa frågor och Lissabonfördraget

Skulle kommissionen kunna redogöra för de förändringar som Lissabonfördraget skulle ha medfört vad gäller GD ADMIN:s befogenheter? Har kommissionen några planer på att införa någon eller några av dessa reformer?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Lissabonfördraget innehåller tre viktiga bestämmelser i den konsoliderade versionen av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt som handlar om administrativa frågor: artikel 197 om administrativt samarbete, artikel 298 om en öppen, effektiv och oberoende europeisk administration och artikel 336 om tjänsteföreskrifter.

I artikel 197 fastställs att unionen ska vidta åtgärder, som inte får omfatta någon harmonisering, för att stödja medlemsstaternas arbete med att förbättra sin förmåga att genomföra unionsrätten. Artikel 336 har ändrats för att ändra förfarandet för att anpassa tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen vid Europeiska unionen till det ordinarie lagstiftningsförfarandet – det vill säga normalt medbeslutande. För närvarande handlar rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört den andra institutionen genom omröstning med kvalificerad majoritet.

I den nya artikel 298 fastställs att förordningar ska antas genom vilka man garanterar en "öppen, effektiv och oberoende europeisk administration", vilket är vad vi redan försöker göra utan att vänta på att Lissabonfördraget slutligen ska träda i kraft.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Får jag tacka kommissionsledamoten för hans mycket tydliga svar och gratulera honom till att ha genomfört ett öppet och effektivt sätt att sköta arbetet i kommissionen, trots att Lissabonfördraget aldrig kommer att se dagens ljus?

Men samtidigt undrar jag om kommissionen har planer på att införa några av de reformer som kanske inte behöver Lissabonfördraget för att genomföras – till exempel att förbättra förmågan att genomföra EU-lagstiftningen om tjänsteföreskrifterna?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag måste säga till ledamoten att vi varje dag försöker förbättra administrationens arbete och just nu har jag livliga diskussioner med våra fackföreningar om bestämmelserna om parlamentsassistenter, som också ingår i våra tjänsteföreskrifter. Detta ger definitivt mer öppenhet och klarhet när det gäller detta – hittills – problematiska område. Därför är vi mycket glada att vi har öppnat många webbsidor som i mycket hög grad förbättrar insynen i vår verksamhet.

Följaktligen pågår detta arbete. När det gäller tjänsteföreskrifterna – som är ett gediget dokument – är detta ett mycket stort och komplicerat projekt, om vi verkligen syftar till att införa förändringar. Vi kommer troligen att diskutera eventuella förändringar med parlamentet under nästa mandatperiod, men små reformer pågår. Internt har vi just ändrat reglerna om de så kallade "översynerna av karriärmöjligheter". Praktiskt taget varje dag sker det följaktligen förändringar.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Ni hänvisade till att kommissionen måste och kommer att vidta permanenta förändringar och förbättringar av sina tjänsteföreskrifter. En utveckling under senare år som ger verklig anledning till oro är att mycket – faktiskt mer och mer – utlokaliseras till byråer och andra administrativa enheter. Innebär inte detta ett brott mot principen om en enhetlig administration, framför allt enhetligheten av den politiska kontrollen av administrationen?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Detta är en bra fråga som också ofta har diskuterats i budgetkontrollutskottet. Som kommissionsledamot med ansvar för administrativa frågor, revision och kampen mot bedrägeri är jag naturligtvis mycket oroad. Min kollega Dalia Grybauskaitė och jag ställer alltid frågor om nödvändigheten att skapa nya organ och vi betonar att de regler som täcker de nya organen ska vara lika öppna och tydliga som de är i våra viktigaste organisationer och huvudkontor.

Att ha byråer som kan vara mer flexibla och exakta när det handlar om att genomföra EU-politiken är i huvudsak en fråga om att fatta politiska beslut. Denna fråga har diskuterats mycket här i parlamentet och har stötts vid många olika tillfällen.

Jag kan vara en byråkrat som alltid tar upp frågor om hur man ska revidera och kontrollera dessa byråer, men samtidigt tror jag inte att det är en dålig idé att fördela EU-institutionerna eller att i viss mån sprida EU-institutionerna i Europa. Låt oss därför balansera och väga båda sidor: Å ena sidan nödvändigheten att fatta politiska beslut och fördelarna med detta och å andra sidan den administrativa tydligheten och tydliga regler för revision. I alla beslut har vi försökt uppnå en viss balans.

Talmannen. – Fråga nr 46 från **Ryszard Czarnecki** (H-0789/08)

Angående: Bedrägerier och korruption bland EU-tjänstemän

Den allmänna opinionen i Europa upprörs med jämna mellanrum av uppgifter om bedrägerier och korruption bland EU-tjänstemän. Kan kommissionen ge besked om omfattningen av dessa företeelser på sistone, detta år och förra året, och även jämföra uppgifterna med föregående år?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Först måste jag säga att kommissionen inte har några indikationer på att det finns fler fall av bedrägeri än i andra organisationer. Kommissionen påpekar att det brittiska överhuset i en särskild rapport kom fram till att det inte fanns några tecken på utbredd korruption inom kommissionen och att antalet bedrägerier mot EU:s budget inte är högre än i jämförbara offentliga utgiftsprogram, Storbritannien medräknat.

I medeltal inleder Olaf omkring 40 inre undersökningar per år om tjänstemän från alla institutioner. I omkring hälften av dessa fall drar Olaf slutsatsen att det krävs en uppföljning som kan vara administrativ, disciplinär, rättslig, ekonomisk eller till och med lagstiftande eller en kombination av flera av dessa.

Kommissionens beslut om nolltolerans och en formell skyldighet för tjänstemän att utan dröjsmål rapportera allvarliga fel bidrar till ökad vaksamhet mot eventuella bedrägerier eller korruption. Det kan också leda till inledandet av ett stort antal undersökningar där de första misstankarna slutligen visar sig vara ogrundade.

När det gäller kommissionen var 15 medlemmar av tjänstemännen föremål för disciplinära åtgärder 2007, jämfört med ett medeltal av fem medlemmar mellan 2004 och 2006. Sanktioner infördes 2007 i sju fall för olika brott, inklusive yttre verksamhet, som inte var förenliga med funktionens värdighet, exempelvis obehörig frånvaro och ekonomiska oegentligheter.

I tjänsteföreskrifterna ingår ett välutvecklat disciplinsystem, med möjliga sanktioner som sträcker sig från en enkel varning till nedgradering och i de allvarigaste fallen, avsked med eller utan inskränkning av pensionsrättigheterna. Dessutom kan en tjänsteman personligen anses vara ekonomiskt ansvarig för den skada som har orsakats genom hans eller hennes allvarliga personliga försummelse.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det fanns ingen anledning att inta någon försvarsattityd. Den nuvarande kommissionen kan helt klart vara stolt över att den i jämförelse med Jacques Santer's kommission kan likställas med den helige Franciscus. Emellertid vill jag ta upp en annan fråga, nämligen om några andra medlemmar av den administrativa personalen i EU har arresterats och åtalats och inte bara avskedats från sina anställningar.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Som jag sa har vi några fall på gång men hittills har vi inte avslutat några brottmål under de senaste sex åren. Ingen tjänsteman i Europeiska kommissionen har dömts. Vi har några aktuella mål men de tillhör alla de nationella domstolarna. Dessutom har kommissionen sedan 2002 upphävt immuniteten. Om en undersökning ska inledas mot en tjänsteman beslutar kommissionen att upphäva immuniteten. Vi har upphävt immuniteten – för brottmål i domstolar – för 35 personer och hittills har hälften frikänts och målen har lagts ner. Vissa mål pågår fortfarande och det har ännu inte förekommit några fällande domar i brottmål. Detta är situationen för brottmål mot tjänstemän vid kommissionen. Vi är fast övertygade om att det också kommer att bli några fällande domar, men i vissa nationella domstolar tar det mycket lång tid. Vi samarbetar definitivt i alla dessa undersökningar.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Ni hänvisade nyss till att även korruption, ett brott som ska straffas av domstolarna, måste följas upp och åtalas av de nationella domstolarna. Är de flesta av dessa mål – vilket jag förmodar att de är – belgiska mål eller pågår åtal för korruption mot tjänstemän i andra medlemsstater?

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) De flesta, kanske alla mål avgörs av de belgiska domstolarna, eftersom tjänstemännen har sin arbetsplats i Belgien. Därför äger de flesta mål rum i Belgien – och dessutom i Luxemburg.

Talmannen. – Eftersom följande frågor behandlar samma ämne kommer de att behandlas gemensamt. Fråga nr 47 från **Eoin Ryan** (H-0712/08)

Angående: Konsekvensbedömningen av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas

I sitt anförande till ekonomiutskottet i juni i år hänvisade kommissionsledamot Kovacs till en konsekvensbedömning av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, som han ansåg vara nödvändig för sitt lagstiftningsförslag. Kan kommissionen ge oss mer information om konsekvensbedömningen och intyga att planerna på ett sådant lagstiftningsförslag kommer att läggas på hyllan om förslaget om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas inte skulle stödjas av bedömningen?

Fråga nr 48 från **Marian Harkin** (H-0724/08)

Angående:

Gemensam konsoliderad bolagsskattebas (CCCTB)

Kan kommissionen redogöra för den aktuella situationen i överläggningarna om införandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas? Har kommissionen ändrat sin strategi på något sätt med hänsyn till den oro som de irländska väljarna gav uttryck för i folkomröstningen om Lissabonfördraget när det gäller denna fråga?

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) En konsekvensbedömning av den gemensamma konsoliderade bolagsskattebasen (CCCTB) genomförs för närvarande. Denna konsekvensbedömning kommer att täcka ett antal möjliga alternativ till en reform av CCCTB på EU-nivå.

I enlighet med kommissionens nuvarande praxis måste ett sådant förslag åtföljas av en konsekvensbedömning i enlighet med de viktiga analytiska steg som har fastställts i riktlinjerna för konsekvensbedömningar. De viktiga analytiska stegen innebär att fastställa problemen, att definiera målen, att utveckla de huvudsakliga

politiska alternativen, att analysera deras effekter och att definiera övervakningen av politiken och utvärderingen.

I konsekvensbedömningen kommer det att finnas en beskrivning och bevis på de befintliga gränsöverskridande skattehindren för företag på den inre marknaden och där kommer de mål att definieras som ska uppnås genom reformen. Ett antal politiska alternativ, inklusive CCCTB, genom vilka man kan hantera hindren kommer att analyseras och deras respektive ekonomiska, miljömässiga och sociala effekter kommer att granskas.

När det gäller de mest relevanta verkningarna av de olika politiska alternativen kommer konsekvensbedömningen att omfatta följande: a) de ekonomiska effekterna av de alternativa skattereformerna på EU:s konkurrenskraft, på EU:s ekonomiska tillväxt och välfärd, b) deras respektive effekter på företagens fullgörandekostnader och c) framför allt de respektive effekterna på de nationella bolagsskattebaserna och på kostnaderna för skatteförvaltningen.

Betydelsefulla framsteg har gjorts när det gäller förberedandet av konsekvensbedömningen, men arbetet är ännu inte klart. Så snart konsekvensbedömningen är slutförd och de olika alternativen har granskats kommer kommissionen att dra de nödvändiga slutsatserna. Att kommissionen genomför en konsekvensbedömning betyder inte nödvändigtvis att det kommer ett förslag.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Jag är milt sagt besviken över svaret: Detta är exakt vad ni meddelade oss i juni förra året. Ni talade om för oss att vi kunde få det här i september. Jag måste säga att det finns mycket säkra rykten om att ni har fått en delrapport om CCCTB. Ni har inte godkänt skattebasen officiellt, men jag drar slutsatsen att man i denna rapport inte är positivt inställd till CCCTB och att vi inte får se den därför att ni inte har godkänt den formellt.

Jag vill fråga er om detta är fallet, eftersom det är mycket orättvist på grund av att denna fråga nu har diskuterats under ganska lång tid. Det finns många starka känslor på båda sidor, och jag anser att ni bör visa oss denna rapport, eller delrapport, så att vi kan granska den för att se hur man i rapporten förhåller sig till denna ytterst viktiga fråga. Jag vill enträget be er göra det. Jag anser att det är fel om ni har tagit emot en delrapport och inte visar oss den därför att det inte framgår av den vad kommissionen önskar i denna fråga.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag vill instämma i Eoin Ryans kommentarer. Den specifika fråga som ställdes var: Kommer ni att bordlägga planerna att genomföra CCCTB om bedömningen visar sig vara ogynnsam? Denna fråga har inte besvarats.

Det har också varit några andra bedömningar – tydligen inte utförda av kommissionen – som har visat att CCCTB på många sätt skulle falla ihop av sin egen tyngd.

Men med tanke på att ni inte har besvarat frågan vill jag ställa ytterligare några frågor till er. Håller ni med om att detta inte är någon förenkling? För närvarande har vi 27 skattebaser. Med CCCTB skulle vi i slutändan få 28. Om detta skulle träda i kraft, håller ni inte med om att det skulle skada EU:s förmåga att dra till sig utländska direktinvesteringar genom att skatter som ska betalas av multinationella företag i ett land inte längre skulle avgöras genom denna stats lagstiftning utan genom hänvisning till en komplicerad formel som endast kan beräknas i efterhand? Med andra ord finns det således ingen politisk säkerhet. Det kommer mer än något annat att avskräcka utländska direktinvesteringar. Jag vill bara höra er åsikt om detta, herr kommissionsledamot.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Ja, det är sant att vi har inriktat oss på att lämna ett förslag i höst detta år, men ni måste förstå att det, för ett så omfattande projekt som CCCTB, inte är möjligt att förutsäga exakt när vi kommer att vara färdiga att lägga fram förslaget, eftersom tidsplaneringen för förslaget är beroende av när kommissionen har slutfört konsekvensbedömningarna och dess utveckling.

När det gäller sambandet mellan den irländska folkomröstningen om Lissabonfördraget och CCCTB vill jag betona att kommissionen intar en avvägd strategi som baseras på ett omfattande samråd och en noggrann undersökning av alla aspekter av CCCTB. Kommissionen är medveten om att de frågor som har tagits upp av väljarkåren under folkomröstningen i Irland gäller Lissabonfördraget. Jag vill emellertid påpeka att bestämmelserna i Lissabonfördraget inte har någon direkt inverkan på den process genom vilken medlemsstaterna eventuellt kommer att besluta om något förslag till ett eventuellt kommissionsförslag om CCCTB.

(Inpass från salen av Eoin Ryan)

Talmannen. – Jag beklagar, herr Ryan. Enligt reglerna har ni en följdfråga. Jag kommer inte att ge er ordet.

Talmannen. – Fråga nr 49 från **Georgios Papastamkos** (H-0716/08)

Angående: Tullsamarbetet mellan EU och Kina

Vad anser kommissionen om organisations- och effektivitetsnivån i tullsamarbetet mellan EU och Kina?

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Får jag ta mig friheten att i korthet besvara Eoin Ryans kommentarer? Jag vill bara meddela er att ni snart kommer att få ett fullständigt rättsligt baserat svar från min kanslichef. Då kommer ni att förstå vår ståndpunkt.

När det gäller den andra frågan är tullsamarbete en viktig del av det strategiska samarbetet mellan EU och Kina. Överenskommelsen mellan EG och Kina om tullsamarbete och ömsesidig administrativ hjälp utgör den rättsliga grunden för detta samarbete. Tullsamarbetskommittén EG–Kina sammanträder en gång om året för att leda och kontrollera genomförandet av överenskommelsen.

I enlighet med tullsamarbetsöverenskommelsen utvecklar EG och Kina ett konkret samarbete inom viktiga tullområden som klart och tydligt har organiserats för att motsvara den europeiska gemenskapens intresse.

Problemet med varumärkesförfalskning är vår viktigaste prioritet när det gäller Kina som är den främsta källan till de förfalskningar som kommer in över EU:s yttre gränser. Under mina besök i Peking i januari och april 2008 kom jag överens med mina kinesiska kolleger om att utveckla en långtgående handlingsplan för att genomdriva immateriella rättigheter med konkreta mål och åtgärder som ska antas av toppmötet EU–Kina i december. Det bör bland annat innefatta ett utbytessystem om information om risker som rör de immateriella rättigheterna, ett utbytesprogram för operativa tjänstemän och samarbete om att utveckla partnerskap med näringslivet i Kina och EU.

Att säkerställa leverantörskedjan är en annan viktig aspekt av tullsamarbetet mellan EG och Kina. Det gemensamma pilotprojektet om säkerhet i leveranskedjan har pågått sedan november 2007 med tre deltagande hamnar, Shenzhen i Kina, Rotterdam i Nederländerna och Felixstowe i Storbritannien.

Målet med detta projekt är att stärka säkerheten samtidigt som handeln mellan EG och Kina underlättas genom användning av modern teknik och utbyte av förhandsinformation. Samtidigt kommer det att bidra till en bättre inriktning på handeln med illegala varor. Dessutom syftar pilotprojektet till att förbereda en framtida överenskommelse om ömsesidigt erkännande av säkerhetsåtgärder och certifieringsprogrammet Authorised Economic Operator (AEO) och dess kinesiska motsvarighet. Det innebär samarbete inom så viktiga områden som anpassning av den kinesiska säkerhetslagstiftningen, informationsutbyte och riskanalys. Kina har under tiden, från och med den 1 april 2008, antagit och genomfört sin egen AEO-lagstiftning, som i hög grad liknar det europeiska gemenskapskonceptet.

EG och Kina förstärker också samarbetet inom andra viktiga områden. Man förväntar sig att en överenskommelse mellan EU och Kina om samordnad kontroll av handeln med narkotikaprekursorer ska undertecknas vid det kommande toppmötet mellan EU och Kina, som kommer att ge oss möjlighet att mer effektivt bekämpa den otillåtna handeln med narkotika.

Vi kom överens om att ytterligare förbättra vårt samarbete för att bekämpa bedrägerierna genom det fastställda systemet med ömsesidigt bistånd.

Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) har stationerat en av sina agenter i Kina för att stödja byråns arbete mot smuggling och förfalskning, framför allt cigarettsmuggling.

Europeiska unionen är beredd att fortsätta att bistå Kina för att förbättra kapaciteten för tullverken, bland annat genom tillämpning av de nyligen offentliggjorda tullplanerna.

Trots att vi har gjort avsevärda framsteg med att förbättra tullsamarbetet med Kina krävs det ytterligare framsteg, framför allt för att bekämpa förfalskning och piratkopiering. Ett korrekt genomförande av ovannämnda initiativ, framför allt den föreslagna handlingsplanen för skydd av immateriella rättigheter, kommer att avgöra hur effektivt detta samarbete blir.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Tack, herr kommissionsledamot, för ert svar. Handelsunderskottet mellan EU och Kina uppgick 2007 totalt till 160 miljoner euro till nackdel för EU. Detta underskott är i hög grad ett resultat av ofullständigt tullsamarbete mellan EU och Kina. Förutom talet om siffrorna är vi också

– vilket är rimligt – mycket intresserade av folkhälsa, skyddet av de europeiska konsumenterna och, naturligtvis, de europeiska produkternas konkurrenskraft.

Jag anser att dessa kontroller kommer att trappas upp inom den närmaste framtiden så att vi kan skydda de allmänintressen jag har hänvisat till.

László Kovács, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag delar fullständigt er oro – enligt min åsikt är förfalskning mycket mer än ett ekonomiskt problem.

Först och främst är det en rättslig fråga: brott mot immaterialrätten.

För det andra är det ett finansiellt och ekonomiskt problem eftersom det undergräver medlemsstaternas inkomster och även vinsten för det företag som tillverkar de ursprungliga produkterna och det kan till och med resultera i förlust av arbetstillfällen i våra medlemsstater.

Men för det tredje – och detta är mitt verkliga bekymmer – är det ett nytt hot mot våra medborgares säkerhet och hälsa – till och med mot deras liv. Som ni så tydligt betonade är det därför en fråga om konsumentskydd. När jag först fick veta att tullen i EU hade beslagtagit några läkemedelsförsändelser mot hjärtsjukdomar och att kapslarna innehöll tegelmjöl och gul målarfärg fick jag en verklig chock.

Följaktligen är det mer än en ekonomisk eller rättslig fråga. Det är ett säkerhetsproblem för våra medborgare och vi måste göra vårt bästa.

Får jag säga att jag nu är mer optimistisk: I april träffade jag min nye motpart, den nye ministern med ansvar för tullen i Kina. Även med min föregående motpart upplevde jag några positiva förändringar i det kinesiska sättet att förhandla. Sedan 2005 har det blivit mer och mer konkret, mer exakt och Kina har gjort vissa framsteg. De har till exempel till och med ändrat lagstiftningen om att bekämpa varumärkesförfalskningarna.

Men ni har rätt i att allt fortfarande inte fungerar på bästa sätt. Därför påbörjade vi ett handlingsprogram och jag klargjorde för min nye partner att vi från Kina förväntar oss konkreta åtgärder och konkreta resultat på marknaden och jag tror att han förstod budskapet.

Här följer ytterligare några anledningar till varför jag är optimistisk: Först och främst anser jag att Kina, en makt på uppgång som spelar en allt viktigare roll i världsekonomin och världspolitiken, helt enkelt inte har råd att sammankopplas med och betraktas som det främsta ursprungslandet för falska varor. För det andra är Kina alltmer ett målland. Nyligen hörde vi talas om kinesiskt förfalskat mjölpulver som var orsaken till några kinesiska barns död. Kina är således inte bara ett ursprungsland utan också ett målland, ett mål för förfalskare.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Som ledamot av Europaparlamentets delegation för förbindelser med Folkrepubliken Kina har jag med intresse noterat ert svar.

Har det över huvud taget skett någon förbättring av Kinas skrämmande rekord i varumärkesförfalskning eller stöld av immaterialrätter sedan landet gick med i WTO. Vilka påtryckningar utövas mot Kina för att landet ska bättra sig på detta område?

Ni nämnde tullsamarbetskommittén EG–Kina. Vem ingår i denna kommitté från EG:s sida och vilka är kvalifikationerna för att bli ledamot av den?

En sista punkt: Har denna samarbetskommitté mandat att hantera handel med olika avfallsprodukter från Europa till Kina för dumpning?

László Kovács, *ledamot av kommissionen*. – (EN) En av de siffror jag kan hänvisa till i mitt svar är att mer än 80 procent av de förfalskade produkter som beslagtogs 2005 kom från Kina. Nu uppgår denna andel till omkring 60 procent. Jag anser att det vore för tidigt att säga att detta beror på tullsamarbetsavtalet och att det är resultatet av tullsamarbetskommitténs årliga sammanträde, men jag är ganska säker på att det finns ett visst samband mellan dessa två.

Som jag redan har sagt har det skett förändringar i den kinesiska lagstiftningen: Tillverkning och distribution av förfalskade varor tillhör nu strafflagen, vilket inte var fallet tidigare och exportkontroller har också införts. Jag skulle inte vilja påstå att denna exportkontroll är systematisk och fullständig. Den är ganska sporadisk och tillfällig, men den innebär ett framsteg. Det finns konkreta fakta som visar att Kina håller på att bli mer samarbetsvillig och allvarligt syftande. Jag har redan talat om kinesernas motivation.

När det gäller tullsamarbetskommittén är ministern medordförande för kineserna och jag själv för EG, men i samarbetskommittén är också alla medlemsstaterna företrädare på expertnivå. De har mer än ett sammanträde om året på expertnivå. En gång om året sammanträder också de båda ordförandena i samarbetskommittén och diskuterar frågorna.

Talmannen. – Fråga nr 50 från **Seán Ó Neachtain** (H-0708/08)

Angående: Finansieringen av säkerhetsåtgärder vid regionala flygplatser i EU

Före utgången av 2008 väntas kommissionen lägga fram en rapport om finansieringen av säkerhetsåtgärder vid europeiska flygplatser, som kan komma att leda till ett nytt lagstiftningsförslag på området.

Kostnaderna för säkerhetsåtgärder är en tung börda för regionala flygplatser i EU. Vilka lösningar krävs enligt kommissionen för att hjälpa regionala flygplatser att klara de stigande säkerhetskostnaderna? Planerar kommissionen att införa några nya åtgärder som kommer att innebära att medlemsstaterna måste bidra till att finansiera säkerheten på EU:s regionala flygplatser?

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Fru talman! Enligt det löfte som gavs i artikel 22 i förordning (EG) nr 300/2008 om gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten och om upphävande av den tidigare förordningen i december i år kommer kommissionen att lägga fram en rapport om finansieringen av de kostnader som rör säkerhetsåtgärder vid flygplatser i EU.

Mot bakgrund av denna situation granskar kommissionen resultaten av samrådet med de berörda parterna och med medlemsstaterna för att bestämma innehållet i ett nytt lagförslag om denna fråga. Kommissionen kommer att lägga fram sina slutsatser i rapporten och för att ta itu med vissa av de frågor som har ställts under samråden kan kommissionen också uppmanas att vidta ytterligare åtgärder i detta ärende.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (EN) Fru talman! Jag vill veta mer. Vad exakt tänker kommissionen göra för att bistå de flygplatser som berörs av denna kostnad? Det finns fem flygplatser i min valkrets i nordvästra Irland och de har mycket svårt att överleva ekonomiskt på grund av det tryck de utsätts för. De innefattar två internationella flygplatser, Shannon Airport och Ireland West Airport jämfört med tre andra regionala flygplatser. Vad kan kommissionen göra för att hjälpa dessa flygplatser att överleva och göra det möjligt för dem att fungera ekonomiskt?

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr Ó Neachtain! Jag kan tyvärr inte ge er det omedelbara, konkreta svar ni önskar. Emellertid håller kommissionen på att granska resultaten av ett samråd som den höll för att undersöka resultaten och sålunda besluta om hur och i vilken utsträckning, med hänsyn till medlemsstaterna, om det endast är en fråga för medlemsstaterna, vi måste sluta granska samråden.

Så snart vi har slutat granska samråden, kommer jag, om ni vill, att informera er omedelbart, och i varje fall kommer vi, som jag sa, att lägga fram vår rapport om hela denna sektor före årets slut. Det gäller bara att vänta några veckor på våra tjänstemäns slutliga granskning av alla samråd. Mitt kansli och min personal är beredda att ge er alla nödvändiga upplysningar för att ni ska kunna informera era väljare.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Kommer det, med tanke på vad ni just har sagt, att bli möjligt att utvärdera varje medlemsstats och de regionala flygplatsernas säkerhetskrav – eftersom frågan gällde detta – där det är många flygplatser, till exempel på de grekiska öarna och i Italien, Spanien och Portugal?

Ni vet tydligen hur många öar och hur många sådana områden det finns. Kommer i detta avseende finansieringen från er totala budget att vara proportionell och differentierad?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Vi vet att kostnaderna tydligen överförs på passagerarna. Därför måste vi också differentiera. Det är numera ingen större skillnad mellan att ta tåget, vare sig det till exempel är TGV eller något annat höghastighetståg, och ett flygplan. Om man ser på säkerhetsåtgärderna på tågstationerna och på flygplatserna finns det kanske utrymme för harmonisering. Tror ni det är möjligt att införa samma lagbestämmelser i detta fall?

Talmannen. – Herr kommissionsledamot ...

(Inpass från salen av Jim Higgins)

Förlåt mig, herr Higgins! Jag har tillåtit två följdfrågor, vilket är allt jag kan tillåta, och vi har behandlat frågan så korrekt vi kan.

(Inpass från salen av Jim Higgins)

Enligt reglerna är två följdfrågor tillåtna. Förlåt, men jag kan inte inleda en diskussion med er. Det är orättvist mot dem som väntar på att få sina frågor besvarade.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Jag vill säga till de ledamöter som, på grund av arbetsordningen, inte kan få svar på de frågor de vill ställa att mitt kansli är tillgängligt för att ge all information de önskar och som utgör svar på alla frågor vi har möjlighet att besvara.

När det gäller den fråga som ställdes av Manolis Mavrommatis – i grund och botten frågade han om medlemsstaterna kan anta strängare säkerhetsåtgärder än dem som fastställs i artikel 22 i förordning (EG) nr 300/2008 – kan medlemsstaterna naturligtvis välja att tillämpa strängare åtgärder än dem som fastställs i den rättsliga ramen. Dessa strängare åtgärder kan emellertid få återverkningar för den inre luftfartsmarknaden, eftersom de ofta varierar från en medlemsstat till en annan.

I den rapport som jag försäkrar er kommer att offentliggöras mycket snart kommer kommissionen att överväga om konkurrensen genom dessa strängare åtgärder snedvrids mellan flygbolagen och flygplatserna. När det gäller frågan om öflygplatserna håller kommissionen också på att granska denna fråga i samband med de svar som har lämnats. Öflygplatser inbegrips naturligtvis i undersökningen om det allmänna flygplatssystemet. Ni vet hur mycket kommissionen värderar regionerna, till exempel öarna i ert eget hemland, men också i länder som jag själv är mer bekant med, som endast kan nås med flyg eller båt. Kommissionen tar därför stor hänsyn till dessa förbindelser.

När det gäller Paul Rübig's fråga granskar kommissionen de olika alternativen. Om det är möjligt att använda offentliga medel är en av de möjliga lösningarna för att finansiera kostnaderna för flygsäkerheten. Därmed har det inte sagts att biljettpiserna bör höjas. Andra finansieringsformer skulle också kunna användas. Emellertid, för att vara uppriktig och ge ett svar som är mer än enbart ett formellt svar, vill jag betona att kommissionen noggrant undersöker all information som har samlats in och, så snart allt har undersökts, granskats och övervägts, kommer vi att försöka utarbeta ett förslag som är balanserat och förenligt med EU-medborgarnas intressen.

Herr Rübig! Jag vill säga samma sak till er som jag sa till de andra ledamöterna att mitt kansli alltid är tillgängligt för alla ledamöter för alla klargöranden och för att organisera alla sammanträden ni skulle vilja ha med mig om frågor som gäller transportsektorn.

Talmannen. – Fråga nr 51 från **Stavros Arnautakis** (H-0713/08)

Angående: Kvalitetstransporter och EU:s småöar

Vad tänker kommissionen göra för att garantera hållbara och högkvalitativa transportsystem i EU och slå vakt om medborgarnas rättigheter och säkerhet? På vilket sätt tänker kommissionen bidra till utformningen av ett tillförlitligt transportsystem (båt, flygplan, helikopter) som även omfattar EU:s småöar?

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Detta är på sätt och vis en fortsättning på den fråga som ställdes av Manolis Mavrommatis. För att kunna garantera hållbara transporter av hög kvalitet i Europa och för att skydda medborgarnas rättigheter och säkerhet föreslår vi Europaparlamentet och rådet ett lämpligt regelverk och så snart lagstiftarna har godkänt det kommer vi att se till att det genomförs.

Låt mig ge tre exempel: passagerarrättigheter, hållbara transporter och passagerarsäkerhet. Ni bad mig också att närmare specificera hur man genom detta kommer att bidra till att inrätta ett pålitligt system för transporter med båt, flyg eller helikopter till de små öregionerna i EU. Den grundläggande utmaningen med detta förslag är finansieringen. Därigenom återvänder vi till ämnet för den föregående frågan.

Ärade ledamöter, jag skulle nästan kunna säga kolleger, eftersom jag alltid är medveten om att jag själv för många år sedan var parlamentsledamot, vi måste vara tydliga när det gäller denna punkt. Det är medlemsstaternas och de regionala myndigheternas sak att besluta om mängden och kvaliteten på förbindelserna mellan de små öregionerna och mellan dessa regioner och kontinenten. Vår roll, kommissionens roll, är av underordnad betydelse och består av två mycket tydliga uppgifter. Å ena sidan genomför kommissionen den europeiska sammanhållningspolitiken för att stödja utvecklingen av regioner med geografiska och naturliga nackdelar. Inom ramen för sammanhållningspolitiken kan kommissionen tillhandahålla samfinansiering för att förbättra tillgängligheten för öregionerna. Å andra sidan måste kommissionen se till att man genom det ekonomiska stöd som ges till transportleverantörer inte förvrider konkurrensen på den inre marknaden, i strid med det gemensamma intresset.

Detta skydd garanteras genom gemenskapslagstiftningen på den inre transportmarknaden. Statligt stöd för transporter av hög kvalitet till och inom öregionerna kan inte godkännas av kommissionen, framför allt i form av kompensation för skyldigheten att tillhandahålla allmännyttiga tjänster. Den lagstiftning som styr den inre marknaden inom sjö- och flygtransportsektorerna ger medlemsstaterna ett stort utrymme att välja hur de vill organisera den kollektivtrafik som förbinder öarna med fastlandet och med varandra, förutsatt att alla potentiella transportleverantörer har samma möjlighet att tillhandahålla denna offentliga tjänst.

Costas Botopoulos, ställföreträdare för frågeställaren. – (IT) Kommissionsledamot Tajani! Eftersom ni har talat på italienska är jag frestad att göra det själv, men jag ska avstå och tala på grekiska i stället.

(EL) Herr kommissionsledamot! Min fråga gällde inte i första hand finansieringen, som min kollega Manolis Mavrommatis har besvarat. Den gällde tre specifika punkter som ni hänvisade till och som jag vill kommentera särskilt. Den första är transportstandarden, som är en mycket viktig fråga. Den andra är det särskilda fallet med de små öarna. Som ni vet har mitt land en mängd mycket små öar, vilket är ett specialfall. Den tredje punkten är sinnesstämningen hos invånarna på dessa små öar. De känner sig i detta hänseende ganska isolerade från resten av Grekland och från Europa i allmänhet när vi inte fäster särskild vikt vid deras problem, framför allt i fråga om transporter. Min fråga är därför en politisk fråga som sträcker sig bortom finansiering. Anser ni att EU bör spela en politisk roll också i detta avseende?

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Jag vill tacka ledamoten för att han svarade mig på mitt modersmål. Jag är frestad att svara er på gammalgrekiska, som jag studerat i många år – min mor undervisade också i gammalgrekiska i många år, men jag skulle kanske göra några misstag och riskera att inte göra mig förstådd. Tack ändå för gesten.

Costas Botopoulos! Jag sa detta själv när jag var parlamentsledamot. Jag valdes i en valkrets som också omfattade många små öar, så jag är väl medveten om de allvarliga förbindelseproblem de har, långt från fastlandet, särskilt på vintern. Eftersom många av dessa öar är turistmål finns det sommartid båtar som transporterar besökare och invånarna på dessa öar, som alltså inte har några svårigheter under två-tre månader (juni, juli och augusti). Bekymren börjar i september och sedan finns det verklig risk att man känner sig isolerad.

Jag anser att Europeiska kommissionen, som inte kan fatta beslut direkt i frågan – jag nämnde detta i mitt anförande, vi måste alltid ta hänsyn till subsidiaritetsprincipen – kan ge stöd, t.ex. genom att medfinansiera vissa transportsystem, utan att snedvrider den inre marknaden, för att ge dessa medborgare, som är EU-medborgare och som har samma rätt till rörlighet som de som bor i storstäder eller på fastlandet, just rätten att resa och ta emot leveranser, eftersom frågan också gäller livsmedelsförsörjning och även vatten i vissa fall.

Jag delar er oro och stöder den. Europeiska kommissionen, som vill skydda alla medborgares rättigheter vid alla tillfällen, tänker när det är möjligt och i den utsträckning lagstiftningen tillåter det, arbeta hårt för att stödja de bofasta på de minsta öarna genom att utarbeta praktiska lösningar för dessa medborgare som verkligen upplever ogynnsamma förhållanden, särskilt under vintermånaderna.

Jag står till ert och alla grekiska parlamentsledamöters – och inte bara de grekiska ledamöternas, förstås – förfogande om ni vill diskutera eventuella initiativ för att utarbeta konkreta lösningar för invånarna på små öar.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Skulle ni kunna gå in närmare på innehållet i det ändamålsenliga regelverk som ni nämnde var på gång, särskilt i förhållande till den ekonomiska hållbarheten i tillgångstransporter till små öregioner?

Kan ni försäkra mig att den nuvarande ordningen om skyldigheten att tillhandahålla allmännyttiga tjänster inte på något sätt kommer att påverkas av detta kommande regelverk ni har i åtanke? Detta är avgörande för den ekonomiska hållbarheten i dessa perifera regioner.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Tack för frågan! Jag tror att jag nämnde detta under mitt huvudanförande, där jag besvarade frågan. Vi tänker förhindra all snedvridning av konkurrensen. I vilket fall skulle alla former av interventioner endast göras för att möta medborgarnas behov utan att störa den inre marknaden och utan att störa konkurrensen. Syftet skulle som sagt endast vara att ge de människor som bor i missgynnade områden – framför allt under vintermånaderna – möjlighet att vara medborgare som alla andra. Vårt stöd kommer att vara riktat, utan att skada någon, för att göra det möjligt för dessa medborgare att leva på samma villkor som alla andra EU-medborgare.

När det gäller era farhågor kan jag alltså försäkra er att vårt syfte är att hjälpa dessa medborgare utan att snedvrider marknaden eller konkurrensen.

Talmannen. – Fråga nr 52 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0715/08)

Angående: Europeiska lagstiftningsåtgärder för sjösäkerhet

Har kommissionen utvärderat konsekvenserna för den europeiska sjöfarten om det införs europeisk sjösäkerhetslagstiftning som tar över dagens enhetliga internationella bestämmelser?

Varför tycker inte kommissionen att det räcker att medlemsstaterna ratificerar IMO:s internationella konventioner, så att frågor där medlemsstaterna har exklusiv behörighet och frågor med delad behörighet mellan gemenskapen och medlemsstaterna regleras enbart inom ramen för det internationella regelverket, som medlemsstaterna utformar med exklusiv behörighet på grundval av sina suveräna rättigheter?

Tror inte kommissionen att det i en tid då européerna är så oerhört måna om sina länders suveränitet, och i en sjöfartssektor som präglas av stora ekonomiska spänningar, finns en risk att den exklusiva behörighet som gemenskapen är ute efter och de nya befogenheter som kommissionen därigenom får kommer att göra mer skada än nytta?

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Manolis Mavrommatis är alltid mycket aktiv och är alltid inblandad i transportrelaterade frågor. Kommissionens förslag åtföljs alltid av en konsekvensanalys. Detta gäller framför allt förslagen om det tredje sjösäkerhetspaketet i november 2005.

I kommissionens förslag på detta område tas särskild hänsyn till de relevanta internationella konventionerna. I majoriteten av fallen syftar lagförslagen till att uppmana medlemsstaterna att ratificera konventionerna eller att genomföra dem inom gemenskapen. Det är aldrig fråga om ett försök att förvärva nya befogenheter. Jag vill reda ut ett vanligt missförstånd: Gemenskapen har redan de befogenheter som krävs för sjösäkerhet inom ramen för den gemensamma transportpolitiken. Det går dock inte att undvika att medlemsstaternas möjlighet att agera på egen hand på internationell nivå är begränsad, eftersom det är Europaparlamentet och rådet som stiftar lagarna.

Detta är dock inte till någon nackdel för medlemsstaterna. Tvärtom stärker detta vårt kollektiva inflytande inom det internationella samfundet, vilket ökar skyddsnivån för våra medborgares liv och för miljön. Ibland måste EU helt enkelt ta initiativet. Så skedde t.ex. när vi införde ett snabbare tillbakadragande av oljetankers med enkelskrov och vårt beslut följdes sedan av ett liknande beslut från Internationella sjöfartsorganisationen (IMO).

Manolis Mavrommatis! Ni är väl medveten om problemen med Internationella sjöfartsorganisationen: Vi kan inte alltid fatta beslut på egen hand. Detta är befogenheter som inte berör Europa och vi måste alltså ständigt jämföra med denna organisation, inte minst för att våra hav ofta trafikeras av fartyg som för flagg från länder som inte hör till vår union.

Genom den föreslagna nya lagstiftningen om sjösäkerhet hoppas kommissionen ändå kunna förbättra balansen i den globala dimensionen av sjöfarten. Den kräver globala lösningar, samtidigt som man måste ta hänsyn till begränsningarna i det globala rättsliga regelverket.

Gemenskapens åtgärder är ett konkret uttryck för medlemsstaternas kollektiva arbete och engagemang, inte något som påtvingats utifrån eller som strider mot deras intressen. Tack vare vårt och ert arbete har antalet fartyg i europeiska vatten som inte uppfyller de aktuella normerna minskat dramatiskt. Kommissionen kommer att fortsätta driva en välavvägd men aktiv politik, vars främsta syfte är att skydda våra medborgares liv och uppehälle.

Manolis Mavrommatis, ersättare för författaren. – (IT) Herr kommissionsledamot! Ni vet hur mycket jag tycker om våra diskussioner och debatter. Dessutom har ni alltid ett svar till mig. Jag vill naturligtvis tacka er för de påpekanden som gäller alla länder i EU.

(EL) Tror ni inte att det i en tid då européerna är så oerhört måna om sina länders suveränitet, särskilt i en sektor som sjöfarten, som präglas av stora ekonomiska spänningar, finns en risk att den exklusiva behörighet som gemenskapen är ute efter och de nya befogenheter som kommissionen därigenom får kommer att göra mer skada än nytta?

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Jag tror inte att det finns någon risk för att vi orsakar skador, men syftet är att försöka åstadkomma en harmonisering inom en ram. Detta är alltid komplicerat i

sjöfartslagstiftningen eftersom vi tyvärr alltid ställs inför IMO-beslut och Europa tar, som sagt, tack och lov ledningen ibland och den internationella organisationen följer oss.

Jag upprepar, vi vill inte begränsa medlemsstaternas rättigheter, utan enbart försöka få till stånd en harmonisering som bara kan ge EU-medborgarna snabbare och kraftfullare reaktioner.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Jag undrar om kommissionsledamoten anser att medlemsstaterna vidtar tillräckliga åtgärder i fråga om att genomföra befintliga lagar och regler. Jag fick egen erfarenhet av att vidta rättsliga åtgärder efter en mycket allvarlig olycka och ännu tolv månader efter olyckan hade rederiet ännu inte följt de förordningar som gällde då och som hade varit i kraft i över tre år.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Tack för att ni ställde denna fråga! Detta ger mig tillfälle att ta upp det mycket positiva resultat vi fick vid rådets (transport) möte för två veckor sedan i Luxemburg då rådet äntligen gav klartecken för ett godkännande av det tredje sjöfartspaketet. Denna framgång berodde också på Europaparlamentets enträgenhet, dess engagemang, det faktum att parlamentet gjorde sin röst hörd tillsammans med kommissionen, för att åstadkomma en mer omfattande förordning för att garantera allmänhetens skydd i alla avseenden, inklusive på våra hav, miljöskydd och ansvarsskyldighet vid olyckor.

När dessa bestämmelser träder i kraft kommer gemenskapens kontroll definitivt att förstärkas. När det gäller kommissionens engagemang kan jag försäkra er om att vi kommer att fortsätta att övervaka läget noggrant och uppmärksamhet, bl.a. genom arbetet vid vår byrå i Lissabon, för att se till att all gemenskapslagstiftning alltid följs. Framför allt vill vi se till att våra hav blir allt mer säkra genom gemensamma rättsliga och operativa insatser i alla vatten som omfattas av EU:s behörighet.

Talmannen. – Fråga nr 53 från **Emmanouil Angelakas** (H-0717/08)

Angående: Förbättrade stadstransporter

Det är ett faktum att trafiksituationen i städerna i dag inte är den bästa tänkbara för Europas medborgare. De svåra trafikstockningarna i storstäderna, föroreningarna som bara ökar, på grund av att stadstrafiken nu svarar för minst 40 procent av de totala koldioxidutsläppen från vägtransporter, och den bristande säkerheten för förarna och för utsatta grupper som fotgängare och cyklister är bara några av de problem som européer i storstäder konfronteras med dagligen. Vilka mål och vilken handlingsplan föreslår kommissionen i denna fråga för att det ska kunna bli tal om hållbarare stadstransporter, och enligt vilken tidtabell ska insatserna göras för att dessa mål ska uppnås?

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Jag vill upplysa ledamöterna – jag tänker alltid först "kära kolleger", det måste vara vanans makt, jag har bara varit ledamot av kommissionen i några månader, medan jag var ledamot av Europaparlamentet i många år och känner fortfarande samhörighet med detta parlament – om att frågan om stadstransporter togs upp och diskuterades ingående vid rådets informella möte i La Rochelle den 1–2 september 2008. Kommissionen och medlemsstaterna ägnade stor uppmärksamhet åt frågan och bjöd in sakkunniga, borgmästare från stora och medelstora städer samt specialister inom sektorn för att tala om stadstransporter.

Jag talade själv om detta ämne under den vägsäkerhetsdag som hölls för några dagar sedan i Paris – kommissionens och rådets officiella dag under vägsäkerhetsveckan – och betonade att vägsäkerhet även måste innebära ett bra stadstransportsystem: våra vägar kommer att bli säkrare, särskilt i stora städer, om det finns ett bra stadstransportsystem. Jag menar att detta tveklöst skulle minska antalet offer för olyckor som inträffar i stora städer, där det största antalet olyckor förekommer och även det största antalet offer.

Kommissionen håller på att utarbeta en handlingsplan för urban rörlighet med utgångspunkt i de samråd som följde efter offentliggörandet av grönboken. Vi tänker lägga fram planen före utgången av det här året. Planen kommer att innehålla förslag till konkreta åtgärder på EU-nivå under de närmsta åren.

Europeiska kommissionen har förstås inte behörighet inom detta område: dessa områden berör medlemsstaterna, men vi vill med utgångspunkt i subsidiaritetsprincipen – och som ni alla vet har uttrycket sina rötter i ordet *subsidiium* – hjälpa medlemsstaterna och borgmästarna i stora städer. Den tidigare borgmästaren i Milano, Gabriela Albertini, som är vice ordförande för utskottet för transport och turism kan intyga allt det här: genom den här handlingsplanen kommer vi att se till att all information vi har, alla råd, alla idéer och förslag kan göras tillgängliga för alla städer och framför allt för de stora städerna med trafikproblem.

Handlingsplanen kommer också att bistå beslutsfattare på lokal, regional och nationell nivå med full respekt – jag upprepar, full respekt – för subsidiaritetsprincipen. De åtgärder vi tänker föreslå kommer att bidra till att minska kostnaderna och garantera tillfredsställande finansiering av den inre marknaden. Dessutom kommer nya marknader för ny teknik att skapas för att utveckla hållbar urban rörlighet. Det är ingen tillfällighet att debatten så sent som i går kväll avslutades och en omröstning hölls om ett direktiv som bör uppmuntra, som syftar till att uppmuntra, lokala myndigheter att sträva efter offentliga transportmedel med minskade skadliga gasutsläpp.

Idag är det dock fortfarande för tidigt att beskriva eller ge konkreta exempel på innehållet i handlingsplanen. Vi förväntar oss ändå, och ni kan förvänta er, att den ska omfatta avskaffande av bestämmelserna om tillgång till grönområden, urbana godstransporter och logistik, bättre information om allmänna kommunikationer i europeiska städer eller övergripande planer om hållbar urban rörlighet, samt förslag till metoder för att integrera stadsplanering och rörlighet. Handlingsplanen kanske även kommer att omfatta förslag om delning av information, förbättrad datainsamling och bättre forskningsmetoder och kanske även frågan om finansiering, som är mycket känslig. Jag upprepar att allt detta kommer att bygga på respekten för subsidiaritetsprincipen.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Vi ser fram emot den föreslagna handlingsplanen med stort intresse och då kommer vi att få tillfälle att samtala igen.

Jag skulle dock vilja höra er personliga åsikt om följande fråga: Det förekommer stora diskussioner om de trängselavgifter som har införts i städer som London, Rom och Stockholm och som verkar ha bidragit till att minska trängseln och öka antalet passagerare på lokaltrafiken. I andra städer däremot, där det saknas ett organiserat nät, är man fortfarande skeptiska. Jag undrar vad ni som erfaren kommissionsledamot anser och om och i så fall i vilken omfattning ni är för eller emot trängselavgifter.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Detta är en ytterst känslig fråga: Om Gabriele Albertini, som alltid är mycket generös, skulle vilja bjuda oss på kaffe, kunde vi diskutera detta och lyssna till erfarenheterna hos en borgmästare från en europeisk storstad.

Det finns inget enkelt svar på den här frågan. Jag var ledamot av kommunfullmäktige i Rom i fem år samtidigt som jag satt i Europaparlamentet och jag hanterade just dessa frågor. Det här måste man titta på från stad till stad, från fall till fall. Vissa städer – jag tänker på Rom – har ett historiskt centrum med mycket smala gator där det är svårt för trafiken att komma fram. Andra städer har en annan stadsmiljö och därför är det inte lätt att ha samma regel för alla.

Jag anser att borgmästare – hela tiden med respekt för subsidiaritetsprincipen – i samförstånd med kommunfullmäktige bör välja att införa trängselavgifter om de tycker att det är meningsfullt och om deras stad behöver begränsa trafiken, eftersom det mycket lätt blir alltför trångt i centrum av mycket gamla städer. Läget varierar alltså från stad till stad och det är svårt att hitta en lösning. Jag vill definitivt säga att detta inte är ett alternativ som man ska bortse ifrån, även om det ibland orsakar förvirring. Man måste titta på var gränsen ska gå. Jag vill betona att det är de enskilda städerna som ska avgöra detta. Personligen är jag inte emot det i princip, men i vissa fall kan det vara orättvist, medan det i andra är fullständigt rimligt.

Med hänsyn till mångfalden i de europeiska städerna anser jag att det framför allt i det här fallet alltid är de lokala myndigheterna som ska få fatta det slutliga beslutet, även om vi kan lägga fram förslag och idéer i handlingsplanen. Det viktiga är att medborgarna hela tiden hålls informerade och att de vet vad som pågår och vilka beslut som fattas, eftersom när det gäller att betala skatt är det alltid bra om medborgarna fattar vad det är de betalar för.

Jag beklagar att jag inte kan ge något definitivt principalsvar. Jag menar verkligen att vi måste undersöka fakta och konsekvenser, bl.a. för stadsmiljön, och fatta besluten från fall till fall. Avslutningsvis vill jag än en gång säga att jag inte är emot detta i princip, men att det kan finnas fall där det skulle vara meningslöst att införa den här typen av avgifter.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr kommissionsledamot! Jag lade märke till två ord som ni använde: att finansiering är en "känslig" fråga och att ni upprepade ordet "subsidiaritet", vilket är viktigt.

Är kommissionen orolig över att de ekonomiska svårigheterna i medlemsstaterna kommer att hindra de nödvändiga investeringarna i effektiva allmänna transportsystem? Samtidigt kanske medlemsstaterna inför trängselavgifter i stora städer för hårt trängda bilister som inte har något alternativ.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Käre herr Tajani! Vi gläder oss förstås mycket över att få möjlighet att ställa frågor, särskilt om uppmaningar att lämna anbud i fråga om stadstransporter. Finns det några planer på att lägga ut stadstransporter på anbud, så som har skett i ett flertal fall i Sverige, där det nu råder konkurrens inom stadstransporterna?

För det andra undrar jag om det verkligen finns planer på enhetliga kontrollsystem i hela Europa? När man kommer till en främmande stad är det ofta svårt att förstå hur deras system fungerar. Kanske det behövs ett förslag från kommissionen här.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Tack för frågan. För det första anser jag att vi i den kommande handlingsplanen bör insistera på behovet av att informera EU-medborgare när de flyttar sig från en stad till en annan, så att de känner till läget och vad de kan förvänta sig när de reser från Stockholm till Madrid jämfört med från Rom till Wien. De behöver kunna förstå upplägget, vilka avgifter de kan behöva betala och kunna planera sina resor, oavsett om de reser i arbetet eller som turister. Detta är redan viktigt och jag menar att vi har en del arbete att göra.

Naturligtvis vill jag betona subsidiaritetsprincipen. Det är inte EU:s sak att ingripa i frågor som helt och hållet omfattas av de lokala myndigheternas behörighet. Detsamma gäller finansiella aspekter. Kommissionen har ingen rätt att lägga sig i. Finansieringen är ett problem. I vår handlingsplan kommer vi förstås att försöka samla alla förslag som har lagts fram vid de olika utfrågningarna som en tjänst och ett stöd till de lokala myndigheterna. Det står dem sedan fritt att acceptera eller avvisa dessa förslag. Vårt syfte är att försöka harmonisera systemet, åtminstone vad gäller information till medborgarna, och ge de olika lokala myndigheterna så mycket information som möjligt när det gäller andra städers erfarenheter, så att de kan utnyttja dem om de vill. Detta är viktigt.

När det gäller finansieringen menar jag att varje lokal myndighet är fri att göra det som den anser är bäst, dock utan att störa marknaden eller medborgarnas fria rörlighet. I varje fall måste den mest ändamålsenliga lösningen väljas. När det gäller Paul Rübig's sista fråga har de lokala myndigheterna dock i enlighet med direktivet om skyldighet att tillhandahålla allmännyttiga tjänster själva rätt att besluta om de ska ta in anbud. Här har EU än en gång insisterat på subsidiaritetsprincipen.

Jag tycker det är bra, eftersom vårt arbete inte ska vara inkräktande. Vi bör inte reglera allt och alla, vi bör ägna oss åt de stora frågorna, ge stora svar och om något hjälpa lokala organ och medlemsstater att lösa problem där så är möjligt, kanske med hjälp och stöd av EU, utan att detta stöd blir dominant eller inkräktande. När det gäller lokala allmänna kommunikationer anser jag att vi alla borde hålla oss till den principen och jag tror att vi vill göra det.

Talmannen. – Frågestunden är avslutad.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

(Sammanträdet avbröts kl.19.45 och återupptogs kl.21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

14. Till minne av holodomor, den stora hungersnöden i Ukraina 1932-1933 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande till minne av holodomor, den stora hungersnöden i Ukraina (1932–1933).

Jag vill ta tillfället i akt och välkomna en delegation från Ukraina under ledning av ambassadören till Ukraina.

(Applåder)

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman, ärade ledamöter! Jag är hedrad över att få delta i denna debatt till minne av den stora hungersnöden 1932–1933, som var en av 1900-talets stora tragedier. Efter många års tystnad ropar de nödlidandes vittnesmål på vår uppmärksamhet, tillsammans med redogörelserna från många överlevare som tvingades genomgå denna fruktansvärda upplevelse.

Det är mycket viktigt att erfarenheterna från holodomor inte glöms bort. Historien om den stora hungersnöden illustrerar inte bara det ukrainska folkets tragedi utan påminner oss på nytt om människors kapacitet.

Holodomor kan dock lära oss något viktigt: de uppoffringar som så många gjorde var inte förgäves. Deras offer påminner oss om att aldrig acceptera att en stat undertrycker enskilda personer, oavsett orsaken till eller syftet bakom det som sker. Denna katastrofala hungersnöd har visat hur överlägsen den konstitutionella staten är jämfört med en stat som inte tillåter några former av oliktankande. Tragedier som holodomor kan bara inträffa i samhällen som kränker medborgarnas rättigheter, rättsstatsprincipen och de demokratiska principerna.

EU reste sig ur askan av kriget och flera totalitära regimer, dessa diktaturer som gett Europas och hela världens historia så djupa ärr. Ur samma tragedier och katastrofer bildades dock Europas demokratier och under de senaste 50 åren har en period av fred byggts på dessa ruiner – en fred som vi är skyldiga att försvara och föra vidare utanför EU:s gränser: 50 år av fred som har varit det enade Europas främsta verk.

I dag har även Ukraina förändrats. Som ett självständigt land, medlem av Europarådet och part i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och många andra internationella instrument för att skydda dessa grundläggande rättigheter, har Ukraina haft en fantastisk möjlighet att konsolidera sig, att stärka sin ställning som en demokratisk stat som respekterar de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen. Detta är verkligen en ambitiös och svår uppgift. Vi har sett många svårigheter; många politiska strider har präglat de senaste åren i detta lands historia, och landet har stärkt sin demokrati.

I detta historiska skede måste vi alla erbjuda vårt politiska stöd för och uppmuntra till ett oberoende rättsväsende. Det är viktigt att Ukraina fortsätter att bekämpa korruption och ta hänsyn till resultatet av valen nyligen så att man följer de demokratiska principerna. Inte heller får landet underlåta att skydda de svagaste och mest marginaliserade, oavsett deras ras, etniska ursprung eller religion, eller för den delen deras sexuella läggning eller hälsostatus.

EU kommer att fortsätta att stödja Ukraina i detta viktiga arbete. Samtidigt kommer vi att fortsätta att arbeta tillsammans med våra ukrainska partner för att öka välbefindandet hos alla medborgare i landet genom att öppna nya marknader och förbättra möjligheterna till ekonomisk verksamhet och investeringar, utöver de fördjupade förbindelserna mellan våra medborgare.

Som ledamot av kommissionen med ansvar för transport vill jag tillägga att när det gäller transeuropeiska nät bör vi komma ihåg att dessa inte bara kan stärka vår inre marknad utan även användas som verktyg för att utvidga Europas gränser, öppna Europa mot nya horisonter och stärka banden till närliggande och vänligt sinnade länder vid EU:s gränser, som Ukraina.

Det finns inget bättre sätt att hedra offren för holodomor än att bygga upp ett välmående, stabilt och demokratiskt Ukraina som bygger på solida institutioner och ett engagerat civilt samhälle. Om det målet uppfylls kommer offret av så många oskyldiga inte att ha varit förgäves.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! EU bygger på försoning: tron på att vi kan skapa en bättre framtid genom att erkänna vårt förflutna i all sin brutalitet.

Tyskland har med rätta konfronterat och försökt göra bot för de ousägliga fasorna under nazisttiden och förintelsen. Våra nyare medlemsstater hittar sina egna sätt att söka efter sanning och försoning genom en ärlig och kompromisslös analys av sitt kommunistiska totalitära förflutna. Men vissa länder försöker fortfarande gömma sig för sin historia. Jag menar t.ex. att Turkiet fortfarande förnekar folkmordet på armenier och assyrier under första världskrigets täckmantel. Även Ryssland har haft svårt att göra upp med brutaliteten i Stalins kommunistiska diktatur.

Syftet med den här resolutionen i kväll är att uttrycka vår förfäran över holodomor, perioden av medvetet framtvingad svält 1932–1933. Resolutionen avspeglar vår beslutsamhet att minnas dess miljontals offer, varav några fortfarande är i livet och kan berätta sin förfärliga historia. Deras vittnesbörd är oerhört betydelsefulla eftersom alla snart kommer att vara borta. Det är bara genom att påminna oss om dessa fruktansvärda brott mot mänskligheten som vi kan försöka se till att de aldrig inträffar igen. Resolutionen innehåller inte ordet "folkmord" eftersom andra politiska grupper här i parlamentet inte anser att den strikta definitionen av det begreppet bör tillämpas på holodomor. Det var trots allt först efter andra världskriget som konventionen om folkmord verkligen inrättades. Men kanske också – och detta är kanske mer beklagansvärt enligt min åsikt – på grund av rädsla för att förolämpa dagens Ryssland.

Men ingen av oss vill förminska det ofattbara lidande som Ukraina utsattes för. Det finns inte ord för att beskriva ohälsan under holodomor. Det viktiga är inte så mycket den text vi använder utan den känsla vi försöker uttrycka i vår resolution – solidaritet med Ukraina vid 75-årsminnet av massakrerna på dess hårt prövade befolkning.

En läxa som historien lär oss är betydelsen av kraftfulla internationella lagar och rättsliga strukturer, vilket finns i dag, om upphovsmännen bakom den sortens elände någonsin ska kunna straffas. Nürnberg utgjorde startpunkten för den långa, utdragna processen. Domstolen för krigsförbrytelser i f.d. Jugoslavien, där Radovan Karadžić snart ska ställas inför rätta, visar att dessa principer är minst lika viktiga i dag. I går uttalade detta parlament sitt kraftfulla stöd för att ställa ledaren för Lord's Resistance Army i Uganda, Joseph Kony, inför Internationella brottmålsdomstolen. Tyranner med böjelser för massmord och förstörelse bör, oavsett var de befinner sig – och i detta fall är det Josef Stalin vi diskuterar i kväll – inte ha någon fristad någonstans.

Ukraina har genomlevt många tragedier under sin historia och jag hoppas verkligen att nästa skede i denna ärorika historia handlar om att Ukraina i en inte alltför avlägsen framtid intar sin rätta plats som fullvärdig medlem i EU. Efter krisen i Georgien kan det inte råda några tvivel om att många ryska nationalister inte är glada över t.ex. den ukrainska suveräniteten över Krim. Men jag är säker på att om vi alla står tillsammans i solidaritet med det ukrainska folket kommer landet en dag att ta sin plats i den europeiska familjen av nationer.

Adrian Severin, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Detta är en mycket speciell debatt. Som politiskt organ har Europaparlamentet i uppgift att stifta lagar och ge verkställande beslutsfattare politisk vägledning för att kunna hantera våra dagars utmaningar, möjligheter och faror på bästa sätt. Vi är med andra ord historieskapare, inte historiker. Vi uppmanas inte att döma det förgångna utan att bygga nuet och förväntas bli bedömda av framtiden.

Därför gick den socialdemokratiska gruppen motvilligt med på att ansluta sig till en resolution som uppenbarligen syftar till att fastställa en historisk sanning om en tragisk händelse i Ukraina för länge sedan.

Vi gjorde det ändå, eftersom vi förstod att solidaritet med det ukrainska folket och deras lidande kunde mobilisera ukrainarna i deras försök att ena landet, demokratisera det, modernisera det och föra in det i sin naturliga familj, det vill säga EU. Samtidigt förstod vi att om vi glömmer bort de tragedier och brott som har inträffat finns det en överväldigande risk för upprepningar. Ett historiskt fördömande av brott kan inte ge upprättelse för offren eller deras arvingar, med det är en moralisk compensation. Dessutom är det en intellektuell och politisk garanti mot att brotten upprepas och att de dåliga instinkter som låg till grund för dem återuppväcks.

Genom att fördöma gamla totalitära brott fördömer vi inte bara gamla tiders brottslingar utan även dem som kan tänka sig att tillämpa samma kriminella metoder i framtiden. Medvetandet om att det inte går att göra sådant ostraffat kan mycket väl hindra dem.

Vi måste i dag förklara att det inte finns någon statlig logisk grund, inget socialt mål, ingen ideologisk princip som kan ursäktas ett brott som holodomor, en konstgjord hungersnöd som orsakade så stort lidande för så många oskyldiga människor i ett vansinnigt försök att bryta ner den moraliska värdigheten, den nationella stoltheten och biologiska existensen hos det stora ukrainska folket.

Samtidigt får vi när vi fördömer dessa brott, uttrycker vår solidaritet med offren och skarpt kritiserar detta försök att utplåna ett helt folk, inte lägga skulden för dessa brott på ett annat folk.

Holodomor var resultatet av en totalitär politisk regimen. Alla folk som utsattes för den regimen var offer för olika liknande brott och prövningar. Dagens diskussion bör inte bara påminna oss om att vi alltid måste stå enade mot totalitarism utan även om att dagens ukrainska generation måste undanröja alla auktoritära instinkter, böjelser och metoder från sitt land, på holodomor-offrens vägnar och för att hedra deras minne. De måste konsolidera sin nationella enhet och tillsammans förverkliga sina demokratiska ideal.

På samma sätt bör vårt uttryck för solidaritet inspirera det ukrainska folket till solidaritet och försoning såväl inom som utom sitt land. Inom landet, med sina landsmän som tillhör olika etniska och kulturella grupper, och utanför landet, med våra grannar.

Detta är ett av de bästa sätten för dem att bli medlemmar i EU och om de väljer att följa den vägen betyder det att vår debatt här i kväll inte har varit förgäves. EU-medlemskap för Ukraina skulle vara den bästa historiska återupprättelse som det ukrainska folket självt kan erbjuda offren för holodomor.

Grażyna Staniszevska, för ALDE-gruppen. – (PL) Fru talman! Holodomor, eller den konstgjorda hungersnöden i Ukraina, är ett av de största brott som begåtts i Europa under 1900-talet. För att bevisa att kollektiva ekonomier fungerade och för att förstöra det främsta hotet mot det kommunistiska Sovjetunionen – de oberoende jordbrukarna i Ukraina – skapade Stalinregimen en konstgjord hungersnöd som ledde till att flera miljoner ukrainare dog. Alla livsmedel som befolkningen hade konfiskerades. Svälten drev mängder av människor från landsbygden till städerna, som blockerades av myndigheterna genom inrikespass och

förbud mot tågresor. De som stannade kvar i byarna tvingades bryta mot lagen och söka efter mat på de kollektiva jordbrukens åkrar, vilket kunde medföra fängelsestraff eller till och med avrättning. De fick inte behålla så mycket som en handfull spannmål för sig själva. Det infördes en regel om "fem ax" som innebar att den som plockade mer än fem ax spannmål dömdes till döden.

Tyvärr är holodomor, eller den stora hungersnöden, en händelse i historien som fortfarande är så gott som okänd i många länder i Västeuropa. Fram tills helt nyligen förnekades dessa historiska fakta helt och hållet av Sovjetunionen. Före Sovjetunionens fall behandlades alla hänvisningar till frågan som brottslig "anti-sovjetisk propaganda". Aktiva metoder för desinformation användes mot journalister från västvärlden. Det är först nyligen som dokument från folkbokföringen har kommit fram och visat hur många som drabbades av massvälten.

Hungersnöden i Ukraina har erkänts som folkmord av regeringar eller parlament i 26 länder, däribland Polen. Jag är fullständigt övertygad om att Europaparlamentet inte kommer att vara passivt i denna fråga. Vi måste erkänna att holodomor var ett brott mot det ukrainska folket och ett brott mot mänskligheten. Vi måste kraftfullt fördöma stalinistregimens åtgärder mot de ukrainska jordbrukarna.

Jag anser också att det är hög tid att all information om hungersnöden offentliggörs. Länderna i det f.d. Sovjetunionen bör öppna sina arkiv i fråga om holodomor i Ukraina 1932–1933 för forskare, så att det går att genomföra oberoende undersökningar.

I år har det gått 75 år sedan detta chockerande brott. Jag vill ta detta tillfälle och uttrycka min djupaste sympati för det ukrainska folket, som tvingades genomgå denna omfattande tragedi.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag har valt nästan samma inledning till mitt anförande som Charles Tannock. Det händer inte särskilt ofta. "The past is the prologue to the future" (det förflutna är början på framtiden) står det vid ingången till nationalarkivet i Washington och det av goda skäl. Denna fras sammanfattar förhoppningen att människor kan lära sig av historien. Ibland gör de det, men inte alltid. Vi kan bara försöka.

Jag har gång på gång lagt märke till – och förslaget om holodomor gav tillfälle att konstatera detta på nytt – att inte alla kapitel i östra och västra Europas historia under det förra seklet är lika allmän kunskap. När de politiska grupperna diskuterade huruvida de verkligen skulle lägga fram dagens förslag till resolution var den övervägande inställningen till en början skeptisk. När de blev tillfrågade, erkände de flesta ledamöter att de inte hade någon aning om vad holodomor faktiskt betyder och vad det står för. Kanske är detta inledningen till en gemensam inlärningskurva om ett sådant förfärligt tillfälle i historien, som ägde rum i hjärtat av Europa för inte ens hundra, bara lite drygt femtio år sedan, och kanske får vi nu tillfälle att skriva den riktiga historien med överlevnars hjälp.

Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen anser att åminnelsen av offren för denna strategi måste vara i centrum för det erkännande vi gör i och med att vi undertecknar denna resolution. Vi menar att offren endast kan hedras ordentligt genom vår kunskap om denna tragedi, detta enorma brott som begicks av den sovjetiska regimen.

För det andra hoppas vi att denna historia kommer att bearbetas gemensamt i Ukraina och Ryssland. Det vi inte vill – och detta säger jag som tysk född på 1950-talet – är att historien och denna korrekta historieskrivning ska fördjupa klyftorna mellan nationer, varken inom Ukraina eller mellan Ukraina och Ryssland.

Därför anser jag att en viktig förutsättning är att arkiven öppnas. Detta är ett krav som måste uppfyllas. Europarådet bör också diskutera detta, så att de ansvariga i Moskva öppnar de här arkiven.

Det gläder mig att Europaparlamentet har kunnat nå fram till en enad ståndpunkt. Jag hoppas verkligen att historieskrivningen och åminnelsen av offren hamnar i centrum i Ukraina och att denna katastrof inte kommer att manipuleras för politiska ändamål. Då kommer vi att ha tagit ett stort steg mot att förverkliga vår önskan om att människor verkligen kan lära sig av det förflutna.

Adam Bielan, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! I år minns vi 75-årsdagen av hungersnöden i Ukraina 1932–1933. Denna svält var inte en naturkatastrof utan resultatet av Josef Stalins folkmordsplan, som han tänkte använda för att förstöra den ukrainska landsbygdsbefolkningen efter att ha gjort sig av med den intellektuella eliten i Ukraina. Omkring tio miljoner män, kvinnor och barn dog till följd av detta folkmord. Det var en medveten och systematisk utrotning som utfördes av myndigheterna i Sovjetunionen. Kommunismens brottsliga avsikter var uppenbara. Medan ukrainare svält till döds exporterade sovjeterna

miljonvis ton med spannmål och stängde Ukrainas gränser för att hindra den utblottade befolkningen att komma in i Ryssland. De tackade nej till erbjudanden om internationellt humanitärt bistånd och hävdade att hungersnöden inte existerade.

I dagens Ryssland hycklas det om de kommunistiska brottens historia och Stalin framställs som en effektiv ledare. Några Västländer höll tyst under denna enorma tragedi för det ukrainska folket eftersom de höll på att upprätta diplomatiska förbindelser med Sovjetunionen som de ville skulle bli beroende av ekonomiskt samarbete. I dag kan vi inte hålla tyst och det är vår plikt att hedra minnet av offren för holodomor.

Helmuth Markov, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vänder mig till er som en som har tillbringat många år av sitt liv i Ukraina, som har bott där och därför, naturligtvis, är mycket känslomässigt engagerad.

Det finns inte ett enda skäl, inte en enda ursäkt som kan mildra eller berättiga svälten 1932–1933. Den drabbade Ukraina, Ryssland, särskilt områden längs Volga, Donau och Kuban, västra Sibirien, södra Ural samt den norra delen av Kazakstan. Miljontals människor av olika nationalitet, ukrainare, ryssar, kazaker, judar, tyskar, vitryssar, tartarer och många andra svalt till döds. Vi måste hedra dessa offer och tydligt säga att denna hungersnöd var ett uttryck för och resultatet av en omänsklig politik, brottet att exportera spannmål och samtidigt tillåta sitt eget folk att dö av svält.

Varför kan jag då inte hålla med denna resolution? För det första för att det i denna resolution görs en koppling mellan denna katastrof och detta brott och Ukraina och människor av ukrainsk nationalitet enbart. Som jag sa inledningsvis avspeglar detta inte den historiska sanningen. Den som inte samtidigt tar hänsyn till de andra socialistiska republikerna i Sovjetunionen och de andra olika nationaliteterna gör sig skyldig till rasism och till förakt för alla drabbades lidande.

För det andra erkänns holodomor som folkmord i den här resolutionen. Folkmord definieras som utrotning på grund av etniska kriterier. Detta gäller särskilt förintelsen. Att likställa det ena med det andra undergräver argumentet om det unika i det nationalsocialistiska brottet vid utrotningen av judar i Europa, ett erkännande som hittills har omfattats av ett brett demokratiskt samförstånd.

Det behövs inget sådant likställande för att kraftfullt fördöma dessa händelser i Sovjetunionen. Jag är övertygad om att detta var främsta anledningen till förklaringen av den israeliska ambassadören i Ukraina, Zina Kalay-Kleitman, som sa i en intervju med *Serkalo Nedeli* att Israel inte kan erkänna holodomor som ett etniskt folkmord.

För det tredje firar vi den 10 december 2008 60-årsdagen för FN-deklarationen om de mänskliga rättigheterna. De mänskliga rättigheterna är universella och okränkbara. Man kan inte förhålla sig till dem på ett selektivt sätt, beroende på omständigheterna eller vad som passar. Under 1900-talet såg vi ett förödande antal fruktansvärda brott som inte går att jämföra, men som icke desto mindre kostade miljontals oskyldiga människor livet: första världskriget, fascistinvasionen, Japans aggression gentemot Kina och Korea, de atombomber som fälldes av USA över Hiroshima och Nagasaki, Stalins politik mot sitt eget folk, olika kolonialmaktens härjningar i sina inflyelseområden, röda khmerernas terror, slakten av tutsier och hutuer. Denna förskräckliga lista är nästan oändlig. Europaparlamentet bör vara intresserat av att kritisera den här sortens omänsklighet skarpt i alla dess varianter.

För det fjärde borde det aldrig mer förekomma hungersnöd – varken av politiska eller ekonomiska skäl. Med hänsyn till de miljarder som bankerna har fått i bistånd har Ingeborg Schäuble, avgående ordförande för Welthungerhilfe, begärt ett räddningspaket mot världssvälten. Det krävs 14 miljarder euro om året till jordbruket i utvecklingsländer för att uppnå millennieutvecklingsmålen och halvera antalet hungrande människor fram till 2015. År 2007 var det antalet 923 miljoner människor.

Vi måste göra allt för att utrota hungern precis som pesten.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Holodomor är en blandning av de ukrainska orden *holod* (svält) och *moryty* (ta livet av) och betyder alltså "svältdöden". Holodomor handlar om de 6-7 miljoner människor som dog av svält 1932–1933, varav 3,5 miljoner i Ukraina, 2 miljoner i Kazakstan och hundratusentals i norra Kaukasus längs Volga samt i västra Sibirien.

Holodomor står för hur Stalin och hans hantlangare med våld plundrade den ukrainska bondebefolkningen på deras spannmålsskörd som ett effektivt bolsjevistiskt sätt att utbilda landets befolkning i andan av påtvingad kollektivisering av jordbruket.

Holodomor står för att stalinisterna medvetet förnekade den akuta hungersnöden i Ukraina och på andra håll i Sovjetunionen, vilket ledde till att miljontals offer förblev avskurna från alla former av internt eller externt bistånd.

Holodomor står för det sovjetiska ledarskapets oavbrutna spannmålsexport under svältåren 1932–1933, trots att denna spannmål hade kunnat föda omkring 1,5 miljoner människor under ett helt år.

Holodomor står för folkmordet på ukrainska bybor genom en ren och skär svältpolitik i form av en fullständig ekonomisk blockad av den ukrainska landsbygden med hjälp av straffavgifter in natura och genom frysta leveranser och svartlistning på grundval av dekretet av den 18 november 1932, i enlighet med instruktionerna från Molotov, Stalins dåvarande utsände i Charkiv.

Holodomor står för Stalins paranoia i fråga om ukrainsk nationalism, som den store ledaren ansåg var den främsta orsaken till vad han betraktade som otillräckliga spannmålsleveranser från Europas kornbod.

Holodomor står för Stalins avsikter att krossa alla ukrainska drömmar och självbestämmande eller rentav självständighet för gott.

I dag vet vi att han misslyckades med sin demoniska plan.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru talman! Från Lenins Sovjetryssland till dagens Nordkorea under Kim Il Sung, via Maos Kina, Mengistus Etiopien och Pol Pots Kambodja – och denna uppräknings är tyvärr inte uttömmande – kan man säga att hungersnöd går hand i hand med kommunismen.

Den hungersnöd som dödade nästan tio miljoner ukrainare 1932–1933 var inte bara följden av den ekonomiskt och samhällsmässigt absurda kommunismen, eller dess hat mot bondebefolkningen, utan planerades av de sovjetiska myndigheterna som å ena sidan lade beslag på böndernas hela livsmedelslager, inklusive utsädet, och å andra sidan använde polisen för att med alla medel förhindra en massutvandring av ukrainare som försökte undfly döden till följd av beslaget. Detta sker ännu i dag, i Nordkorea.

I artikel 6 i Internationella brottmålsdomstolens stadga definieras folkmord som avsikten att helt eller delvis utrota en nationell, etnisk eller religiös grupp och även, och jag citerar, att "avsiktligt utsätta gruppen för livsvillkor som är avsedda att leda till att gruppen helt eller delvis utplånas fysiskt". Den utrotning genom svält – holodomor – som sovjetkommunisterna beslutade om 1932 uppfyller denna definition, oavsett vad vår kollega Helmuth Markov anser.

Den 28 november 2006 beskrev det ukrainska parlamentet holodomor som ett folkmord. Det är beklagligt att FN på grund av det ryska vetot och de franska och brittiska regeringarnas feghet har vägrat att beskriva det som sådant. Det senare ifrågasätter dessutom inte det ryska folkets heder. De var också offer för kommunismen. Däremot fördömer det denna förfärliga totalitarism som har dödat 200 miljoner människor över hela världen och som vi, det måste sägas, fördömer mycket sent.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Syftet med dagens debatt är att hedra (det vill säga hålla minnet levande av) offret av så många miljoner människor som drabbades av en demografisk katastrof som aldrig tidigare skådats i fredstid på grund av Stalins politik.

Fru talman! Jag menar att den hungersnöd som dessa människor genomled var en direkt attack mot de ukrainska bönderna, som bestämt emotsatte sig kollektiviseringen.

Som påpekats här i parlamentet, särskilt av Adam Bielan, var detta en medveten handling. Skörden 1932 var visserligen mindre än genomsnittet, men skulle ha räckt för att föda hela befolkningen, vilket bevisas av att Sovjetunionen under det året exporterade över 1 miljon ton spannmål till Västeuropa.

Resultatet – vilket alla talare har lyft fram i den här debatten – blev att mellan sex och åtta miljoner människor i hela Sovjetunionen dog, varav mellan fem och sex miljoner i Ukraina. Allvaret i denna händelse beror inte bara på att så många människor dog utan också på tystnaden och hemlighållandet.

Därför anser jag att det är nödvändigt att Europaparlamentet i likhet med FN eller OSSE:s parlamentariska församling i dag höjer sin röst för att hedra och minnas alla dessa offer för en totalitär och kriminell ideologi.

Men det viktigaste är, och även detta har sagts här i parlamentet, är att se framåt och se till att de barn som föds i dag i det stora landet Ukraina måste vända sig till tidningsarkiv och historieböcker för att få reda på vilka fruktansvärda händelser tidigare generationer upplevde under holodomor.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Fru talman! I dag markerar Europaparlamentet 75-årsdagen av massvälten i Ukraina, ett av 1900-talets värsta brott mot mänskligheten. Svälten i Ukraina, Volgaområdet, Kazakstan och andra delar av Sovjetunionen 1932–1933 berodde inte på naturliga orsaker utan på Stalins system för att utöva makt. Påtvingad kollektivisering av jordbruket och kamp mot privat ägande på landsbygden, nedbrytning av medelklassen och privatföretagsamhet under en totalitär diktatur, statligt våld mot jordbrukare, ledde till undergång, svält och död under fruktansvärda omständigheter för miljontals människor. EU hedrar offren för detta brott och dem som överlevde, de sista levande vittnena till denna tragedi.

Den stora hungersnöden drabbade särskilt det ukrainska folket. Stalins politik i Ukraina omfattade å ena sidan de omänskliga villkoren för kollektiviseringen och å andra sidan förstörelsen av nationell kultur, kyrkor och repressalier gentemot intelligentian. Många ukrainska författare sköts, fängslades eller skickades till arbetsläger under 1930-talet. År 1932 upplöstes de befintliga författargrupperna. Många nationella kulturella förebilder gick under. *Rozstriliane Vidrodzenniya* (exekutionsplutonernas renässans) symboliserade Ukraina under 1900-talet.

Massvälten i Ukraina och andra delar av Sovjetunionen är en grundläggande forskningsuppgift för historiker, politiska analytiker och dem som studerar totalitarism. Den stora hungersnöden får inte falla offer för ideologisk manipulation eller annan nationalistisk politik. Alla arkiv över det stalinistiska systemet måste öppnas och noggranna undersökningar utföras för att avgöra antalet offer, med exakta akademiska beskrivningar av hungersnödens orsaker, förlopp och följder. Kännedom om sanningen om det förflutna kommer att tjäna enigheten och inrättandet av en demokratisk kultur som permanent grundval för Europa.

Jag vill i den här debatten passa på att påminna om den polske utvandraren Jerzy Giedroycs arbete. Hans *Kultura* som publicerades i Paris skapade förståelse mellan Polen och Ukraina. Jag vill lyfta fram den antologi på det ukrainska språket som publicerades i *Kultura* 1957 om förföljelserna av ukrainska författare, *Rozstriliane Vidrodzenniya*, som redigerades av Lavrinenko, och de polsk-ukrainska krönikorna från 1952 som skrevs av professor Bohdan Osadchuk i samma tidskrift. Detta för att ge Europaparlamentet ett exempel på ett Europa som arbetar tillsammans för att övervinna historisk fatalism och hjälpa nationerna att komma överens om en kommande demokratisk gemenskap.

Šarūnas Birutis (ALDE). – (LT) Mina damer och herrar! Holodomor, den stora hungersnöden i Ukraina, är en period i Europas historia som vi inte får glömma. Jag är övertygad om att hungersnöden måste erkännas som ett folkmord utfört av Sovjetunionen mot den ukrainska nationen. Detta är ett av de värsta brotten mot mänskligheten som begicks under Sovjetunionens era. Det ukrainska folkets tragedi var en välbevarad hemlighet, till och med i Europa är det få som känner till att ett av de värsta brotten under 1900-talet begicks, inte i något land långt borta, utan här i Europa, under fredstid. Miljontals ukrainare föll offer för svälten som orsakades av de sovjetiska myndigheterna. Den sovjetiska totalitära regimens utrotning av bönderna utgör också en identitetskris för Ukraina. Därför måste vi för det första fördöma de försvarare av regimen i de forna Sovjetrepublikerna som förnekar detta och andra brott under kommunisttiden. För det andra måste vi stödja Ukrainas mål, vår kommande kollegas mål att få detta folkmord på den ukrainska nationen erkänt på internationell nivå. För det tredje är holodomor bara ett av kommunismens brott, kommunismen vars brott obönhörligen måste utredas vid en andra Nürnberggrättegång.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! EU har tillsammans med flera andra länder erkänt den katastrof som brukar kallas holodomor och som ägde rum i Ukraina 1932–1933 som ett brott mot det ukrainska folket. Till och med FN:s generalförsamling antog en resolution 2007 där den hedrade offren för holodomor och fördömde regimen.

Stalinregimen i Sovjetunionen frambringade med konstgjorda medel en livsmedelsbrist för att tvinga Ukraina – men inte enbart Ukraina – in i sin planekonomi för jordbruket. Den tidens ledare ansåg att det målet var viktigare än att rädda människoliv. Inga hänsyn togs över huvud taget till folket och miljontals människor led en fruktansvärd död. Detta betyder att holodomor inte var en naturkatastrof: den planerades av människor och genomfördes i kallt blod.

Jag välkomnar dagens debatt. Konsekvent upprättelse och offentliggörande av brott är det enda sättet att försonas med det förgångna. Att öppna arkiven är ett första, viktigt steg i rätt riktning. Detta gäller inte bara Ukraina, utan alla andra länder som levde under sovjetkommunistiskt styre och, naturligtvis, även Ryssland.

Som erfarenheterna av att hantera arkiven har visat, räcker det inte alltid med allmän och offentlig tillgång. Tvärtom behövs det stöd under sökandet efter information. Detta kan man t.ex. åstadkomma genom att öppna dokumentationscenter och anställa historiker.

Brotten går inte att göra ogjorda, men de – och framför allt inte dess offer – får aldrig glömmas bort. Ett världsomfattande erkännande av holodomor som ett massmord på Ukrainas folk och på andra ställen är av enorm betydelse för världspolitiken. Detta skulle skapa prejudikat för många andra nationer där massmord har begåtts.

I alla händelser sänder EU ett tydligt budskap till Ryssland genom att påminna om det begångna brottet och kraftfullt fördöma det. På detta sätt blir det fullständigt klart inför de kommande partnerskaps- och associeringsförhandlingarna att en av grundpelarna för EU, nämligen respekten för de mänskliga rättigheterna, inte är förhandlingsbar.

Wojciech Roszkowski (UEN). – (PL) Fru talman! Under 1932–1933 började de sovjetiska myndigheterna att rekvirera livsmedel med tvång från kollektivjordbruk i Ukraina, vilket betydde att lantbruksarbetarna blev utan mat. Detta ledde fram till hungersnöden, holodomor, och döden för miljontals invånare i ett land som tidigare hade varit en kornbod. Med tanke på att målet för denna operation, som Stalin och hans hantlangare bar ansvaret för, var Ukrainas jordbrukare som samhällsgrupp och som nationalitet, uppfyller holodomor definitionen av folkmord i FN-konventionen från 1948.

Den resolution som vi har utarbetat inför 75-årsdagen för holodomor är en kompromiss som i stort sett erkänner sanningen i detta brott. Allt som saknas är att holodomor uttryckligen kallas folkmord. Detta är resultatet av ett antal grupper i detta parlament. Under kompromissförhandlingarna lade jag märke till att den socialdemokratiska gruppen i allmänhet motsätter sig historiska debatter. Det är en snygg inställning med tanke på hur de europeiska socialisterna alltid är ivriga att fördöma nazismen och general Franco, samtidigt som de känslomässigt vägrar att göra samma sak i fråga om sovjetiska myndigheter eller de spanska republikanerna.

Under förhandlingarna hörde jag också hur hedrandet av offren innefattar hänsyn, varmed man undviker ord som folkmord. Den här typen av moraliserande och selektivt minne hos de europeiska socialisterna visar att historisk materialism har ersatts av hysterisk relativism. Jag hyser dock fortfarande hopp om att detta inte gäller alla medlemmar på vänsterkanten här i parlamentet.

Jag hörde också att socialisterna inte vill hålla omröstningar om historiska sanningar. Det är den enkla sanningen. Problemet är att här talar vi inte om sanningshalten i holodomor utan vi uttrycker endast sanningen om oss själva. En resolution om historiska frågor handlar alltid om att erkänna värderingar, samtidigt som avsaknaden av ett ställningstagande också i sig är ett ställningstagande. Det betyder att det som sagts är ihålligt. Hur är det möjligt att uttrycka sin inställning till värderingar utan att bedöma händelser i det förflutna? Folkmord är folkmord, oavsett om det utfördes av Hitler eller Stalin och oavsett hur den nuvarande ryska regeringen ser det. Om någon i dag skulle säga att förintelsens offer förtjänar mindre uppmärksamhet än gaskamrarna skulle de riskera sin trovärdighet. Vi är alla lika inför lagen och sanningen!

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Antikommunisterna använder nu hungersnöden i Ukraina som ett vapen i den antikommunistiska kampanjens tjänst och för att skriva om historien, kriminalisera den kommunistiska ideologin och fördöma kommunisters handlingar. Vi skulle dessutom kunna nämna ett flertal exempel på länder där symboler för och verksamhet inom kommunistiska partier fortfarande är förbjudna, länder som tillhör EU.

På detta sätt görs ett ohöjlt försök att förvrida historiska fakta och tolka dem på ett godtyckligt och ovetenskapligt sätt. Målet är helt enkelt att understödja det strategiska förtälet av socialism och kommunism.

Antikommunismen har alltid åtföljts av de mest hårda och brutala angrepp mot folket. Allt eftersom EU:s gräsrotsfientliga angrepp på de grundläggande rättigheter som arbetarklassen har tillskansat sig genom hård kamp och stora uppoffringar förstärks, allt eftersom dess exploatering av kapital blir allt mer hänsynslös och barbarisk, allt eftersom EU:s imperialistiska politik mot länder och nationer blir mer aggressiv och kriminell, så intensifieras det reaktionära förtal av socialismen vi såg under 1900-talet och angreppen mot arbetarklassens förtrupper och de förtryckta delarna av kommunistpartierna.

Denna vulgärpropaganda är en uppföljning av försöket att använda grova lögner och förtal för att i de ungas ögon svärta ner det socialistiska systemets enorma bidrag, dess bidrag till fascismens nederlag och till uppbyggnaden för första gången i mänsklighetens historia av ett samhälle där människor inte exploaterar andra människor. Man försöker jämställa socialism, dvs. allt progressivt som den mänskliga tanken har frambringat, med den reaktionära och inhumana fascismen, som är det barbariska kapitalistiska systemets sanna barn.

Just denna hungersnöd i Ukraina berodde främst på – och alla objektiva historiker håller med om detta – massiva sabotage av de rika bönder som svarade på den nya sovjetmakten och kollektiviseringen av marken först genom att orsaka inbördeskrig och därefter förstöra maskiner, döda djur, sätta eld på kolchosernas egendomar och rent generellt sabotera sådd och skörd av spannmål på alla sätt de kunde. Samtidigt pågick en utbredd torka och det bröt ut en tyfusepidemi i den delen av Ukraina vid den tiden.

Naturligtvis kan man inte föra en debatt som denna för att ta fram den historiska sanningen. Om ni verkligen anser er ha argument, anordna en debatt där alla vetenskapliga fakta som kan bidra till att ta fram sanningen kan läggas fram.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Holodomor är ett faktum och symboliserar en av de mest omänskliga slaktmetoderna. En ideologi som skulle tjäna de vanliga människorna tog en form som i dag inte går att föreställa sig. Det var en enkel metod som varken krävde vapen eller män, inga gaskamrar. Allt som behövdes var att samla in allt jorden hade gett och den olydiga befolkningen skulle försvinna från byarna, eftersom den inte passade in i systemet. Folk tvingades in i en utopisk vision och trots dess fasor och kostnader tycker många fortfarande att den är attraktiv och den försvaras av vissa ledamöter på vänsterkanten här i parlamentet. Den bolsjevikiska ideologin använde metoder som inte går att berättiga på något sätt. Min doktorsavhandling om Ukraina handlade om traumat hos människor som hade överlevt denna socialistiska fasa, även om det var ovanligt att folk överlevde. Deras berättelser visar att svälten ledde till kannibalism. Vi känner t.ex. till fallet med en mor som skickade ut sin sexårige son i skogen under vintern eftersom han inte skulle ha överlevt i byn, utan skulle ha blivit uppäten.

Å ena sidan har vi 1930-talet med Josef Stalin, den vise fadern och folkets vän, som förebådade världsrevolutionen. Å andra sidan har vi miljontals människor som dör på gatorna med uppsvällda magar. Det måste ha varit en förfärlig syn till och med för de politiska kommissarierna som tjänade myndigheterna. Så var det i östra Ukraina. Tio år senare drabbades polackerna av en liknande tragedi i det dåvarande östra Polen, om än i mindre skala. Den nationalistiska ideologin hos det ukrainska UPA, som samarbetade med nazisterna, ledde till en etnisk rensning av polacker. Metoderna var lika brutala: människor brändes levande, gravida kvinnors magar skars upp, barn halshöggs med yxor. Männen låg vid fronten då. I dag är detta österns Golgata, som överlevarna kallar det, ett tabubelagt ämne, kringgärdat av generad tystnad. Nu reser man ironiskt nog statyer över den tidens nationalistiska ledare. Kanske detta är ett lämpligt tillfälle för oss – och det finns observatörer från Ukraina här – att samtidigt som vi hedrar offren för holodomor också hedra de polacker och ukrainare som mördades så brutalt för att de inte anslöt sig till den ideologin. Det är inte lätt att erkänna dessa fakta, men om de inte erkänns blir det svårt att föra folken närmare varandra och att släppa in Ukraina i det område för europeiska värderingar som vi arbetar för här i parlamentet.

Jag förstår Rysslands protester mot EU. Om vi ska tala om holodomor, som de föreslår, bör vi också tala om kolonisationsutrotning av indianer i nya världen. Holodomor är värt att fördömas särskilt hårt. Men låt oss också lägga till de miljoner människor som skickades till arbetsläger, dvs. dödsläger, i Sibirien under andra världskriget – ukrainare, polacker, tartarer. Bara för att upplysa denna församling vill jag lägga till de 100 000 krigsfångar från general Paulus armé som skickades till Sibirien efter Stalingrad. Endast 5 000 överlevde fram till 1955. För Europas skull får parlamentet inte trivialisera dessa tragedier under 1900-talet.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Nittonhundratalets största ungerska poet sa att vi måste erkänna det förflutna! Ja, vi måste erkänna det förflutna, men inte i syfte att skapa spänningar mellan folk och länder. Varje folk måste erkänna sina egna synder. Tyskarnas sätt att ta itu med sin egen roll under andra världskriget är ett gott föredöme. Zbigniew Zaleski, som är polack, hänvisade till att många folk har synder att bekänna och att holodomor inte är den enda. Jag talar som företrädare för ett folk vars parlament var det första att fördöma holodomor, 2003. Samtidigt skulle jag mycket gärna se att denna debatt inte blir anti-rysk, eftersom de som är närvarande här i kammaren, de som tar ordet, borde känna till Ukrainas etniska sammansättning och borde veta vilka områden som drabbades av denna stalinistiska fasa, som den kommunistiska diktaturen använde för att försöka utrota bondebefolkningen. Majoriteten av dem som dog var ukrainare, men inte alla. I dessa städer – Donetsk, Dnepropetrovsk, Odessa – var det även rumäner, ryssar, judar och andra grupper som dog. Det var bondebefolkningen de ville utrota på dessa platser.

Vi måste erkänna att detta var folkmord, men inte på etniska grunder. Med utgångspunkt i en oacceptabel, förfelad 1900-talsmässig stalinistisk kommunistisk diktatur ville de utrota en hel klass, bondebefolkningen, jordbrukarna. Offren för kampanjen var i huvudsak ukrainare, men vi måste hedra samtliga offer, oavsett nationalitet. Wojciech Roszkowskis påstående stämmer inte, alltså att den socialdemokratiska gruppen försöker släta över något. Nej, vi håller oss helt enkelt till fakta och insisterar på fakta. Vi är inte beredda att

vara med och fördöma Ryssland genom att ta ställning i fråga om holodomor. Ryssland har mycket att rannsaka sig för i fråga om stalinismen, massakern i Katyn – men vi får inte heller glömma att det ryska folket led minst lika mycket av Stalins diktatur och hade lika många offer som andra folk.

Därför säger jag att vi bör erkänna detta, men låt oss också i dessa debatter visa lite respekt för historiska fakta. Vi böjer våra huvuden inför offren för holodomor, men vi får inte gå den ukrainska nationalismens ärenden. I stället måste vi arbeta för att se till att Ryssland, Ukraina och alla andra länder erkänner sitt förflutna och når fram till försoning.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Fru talman! Efter många års förnekande och tystnad är det ingen i dag som ifrågasätter att holodomor var ett av de allvarligaste, medvetet orsakade och politiskt motiverade massmorden under 1900-talet. Europaparlamentet uppfyller en gammal skyldighet genom att hedra offrens minne. Syndens närmaste bundsförvant är likgiltighet och glömska. Vi får inte glömma! Miljontals människor dog för att Stalin skulle kunna förverkliga sin diktatoriska plan. Planen gick inte bara ut på att med tvång kollektivisera jordbruket – det var ett av hans mål – utan också att knäcka det ukrainska nationella självmedvetandet och förstöra den nationella identitetens institutioner. Under åren med holodomor och under 1930-talet dödades 80 procent av de ukrainska intellektuella. Den oberoende ukrainska kyrkan avskaffades. Det ukrainska språket trängdes undan från det offentliga livet. Därför är holodomor en outplånlig del av Ukrainas nationella identitet och kollektiva minne.

Vi måste erkänna det offer Ukrainas medborgare gjorde för att leva i frihet och själva få bestämma sin framtid. Europaparlamentet erkänner Ukrainas europeiska ambitioner. Genom att anta denna resolution ger vi ett budskap om att inte bara Ukrainas förflutna utan även dess framtid är oskiljaktigt sammanbundet med Europas. Tack för ordet.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Den konstgjort framkallade hungersnöden i Ukraina, folkmordssvälten, är ett av världshistoriens värsta brott mot mänskligheten. Den uppfyller alla kriterier i definitionen av folkmord. För det första är den etnisk, eftersom den riktade sig mot det upproriska ukrainska folket som hade visat sitt motstånd mot ryssifieringen mer än en gång. För det andra var detta också ett socialt folkmord på välbeställda ukrainska bönder, även om svälten dödade alla, oavsett välstånd. Detta brott var fullständigt cyniskt. Stalins totalitära kommunistregim hittade det billigaste sättet att döda ett stort antal människor. Miljontals människor dog i Ukraina genom den långsamma, fruktansvärda svälten. I dag finns dokumentära bevis som visar att själva nazisterna åkte till Moskva på 1930-talet för att lära sig om hur man organiserar massmord. Besluten om att exproprierar livsmedel fattades vid den tiden i Moskva. Besluten om gaskriget 2006 mellan Ukraina och Ryssland fattades också i Moskva. Dagens Ryssland visar tydligt i utformningen av sin utrikespolitik att det håller på att återta sin ställning i sin del av världen. Moskvas hovhistoriker skäms inte för att säga att den konstgjort framkallade hungersnöden i Ukraina helt och hållet orsakades av människan. Förhoppningsvis kommer Ukraina inte att stå på tur efter Georgien som det land som Ryssland angriper med brutal aggression. Vi måste tydligt säga att händelserna i Ukraina var folkmord. Mitt land, Lettland, har redan gjort det, liksom många andra stater, genom uttalanden av deras parlament. Jag vill än en gång betona att den totalitära kommunismens brott bör kunna tas upp och fördömas på precis samma sätt som nazistiska brott. Vi behöver ett nytt Nürnberg, eftersom oskyldiga offer är offer oavsett vem som begick brotten mot dem. Även om våra folk har olika erfarenheter är det absolut nödvändigt med en enhetlig förståelse av historiska skeenden i EU. Faktum är att det är grundvalen för vår gemensamma framtid. Tack så mycket.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Konstgjord hungersnöd, orsakad av människan, har använts systematiskt som ett verktyg av kommunistiska totalitära regimer. För 75 år sedan bestämde Stalin sig för att utrota Ukrainas nationella identitet och motstånd genom att skapa en sådan hungersnöd i Europas kornbod.

De områden som drabbades av svälten förnekades inte bara bistånd. Röda armén stängde dessutom av hundratals byar. Svältande människor förnekades den mest grundläggande av de mänskliga rättigheterna – rätten att fly undan en säker död. Människor som försökte fly jagades som vilda djur och sköts. Det är först i dag som vi reagerar på ett av den kommunistiska diktaturens mest skrämmande brott. Det borde ha gjorts en officiell bedömning av dessa brott för länge sedan.

Alla offer för brott mot mänskligheten förtjänar samma status. Vi kan inte ha första klassens nazismoffer och andra klassens kommunismoffer bara för att Europa fortfarande saknar en enhetlig inställning till alla totalitära regimer och har tvekat inför att inta en konkret ståndpunkt i fråga om brott som skedde i den östra delen av kontinenten.

Det är vår plikt att känna till vad som hände under Stalin lika väl som vi vet vad som hände under Hitler. Vi behöver inte bara visa solidaritet med den ukrainska nationen och alla andra nationer som har drabbats av totalitära brott, utan även göra ett moraliskt omdöme. Det är enda sättet att uppnå målet för dessa debatter: att se till att denna monumentala, destruktiva brist på hänsyn till människoliv och mänsklig värdighet aldrig någonsin upprepas i någon del av Europa.

Vi behöver en alleuropeisk försoning, en försoning som endast kan ske genom sanning och rättvisa. Det är vår plikt att se till att det berömda "aldrig mer" även gäller för Ukraina.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) När Mao Zedong tillfrågades om det var värt att riskera ett kärnvapenkrig för att störta kapitalismen svarade han att det var värt att offra till och med hundra miljoner liv för att resten av mänskligheten skulle kunna leva lycklig under kommunismen. Josef Stalin hade samma hemska, kriminella logik. När motståndet mot kollektiviseringen växte bland bönderna bestämde han sig för att fysiskt eliminera dem som bodde i de mest upproriska områdena. Det var ukrainare som bodde i de områdena. Genom att eliminera dessa personer löste han också problemet med nationalitet, eftersom "problemet nationalitet i grund och botten är ett bondeproblem", som Stalin sa vid ett annat tillfälle.

Till följd av den planlagda kriminella kampanjen i Ukraina dog därför miljontals människor. Det är talande nog att den officiella befolkningsstatistiken för Ukraina angav att befolkningen var en bra bit över 31 miljoner 1926, medan den endast var 28 miljoner år 1939, trots en betydande naturlig befolkningsökning.

Det var inte bara befolkningen i Sovjetukraina som dog. Livsmedelsrekvisitioner som beordrats av myndigheterna ledde tillsammans med förbud mot import av livsmedel från andra regioner till svält i Volga, Kuban och norra Kaukasus. Majoriteten av befolkningen i de områdena var ukrainsk, men det fanns även ryssar. I dag tar vi också upp frågan om hungersnöden i Ukraina för att visa vår övertygelse om att detta fragment av vårt gemensamma Europas dramatiska historia fortfarande inte är tillräckligt känt.

(Applåder)

Andrzej Tomasz Zapłowski (UEN). – (PL) Fru talman! Det förekom en enorm mängd fruktansvärda massakrer under förra seklet. Några utfördes genom beskjutning, gasning, med yxor och högafflar, medan andra utfördes genom svält. I det dåvarande Sovjetukraina skedde det genom att miljontals människor dömdes till svält i ett område som har världens bördigaste jord. Detta gjordes medvetet och orsakades inte av vädret eller av någon naturkatastrof.

Det är oroväckande att detta folkmord på ukrainare, polacker och ryssar genom åren inte har kallats vid sitt rätta namn. Det är oroande i dag att folkmordet på hundratusentals polacker, judar och ukrainare som gjorde motstånd mot de ukrainska nationalisternas fascism inom Polens tidigare och nuvarande territorium under andra världskriget inte betecknas som folkmord. Ännu mer oroväckande är att avsaknaden av fördömande i dag berättigar och legitimerar organisationer som hänvisar till arvet av dessa mord. Dessa organisationer bedriver verksamhet lagligt i Europa i dag. Det finns inga politiskt berättigade folkmord. Alla måste lyftas fram och fördömas.

Ari Vatanen (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Anledningen till att vi tar upp den här mänskligt orsakade hungersnöden 75 år efteråt är att möjligheten att göra upp med det förflutna annars riskerar att gå förlorad. Klockan är ännu inte slagen, men nu lägger vi grunden för framtiden. Vi kan inte bygga den framtiden på ett gungfly. Den måste byggas på en gedigen grund – och med gedigen grund menar jag sanningen. Framtiden kan inte byggas på lögn, det vore att bygga på lösan sand.

Det spelar egentligen ingen roll exakt hur många människor som dog i Ukraina. Det viktiga är att offren för den mänskligt orsakade hungersnöden – den ukrainska befolkningen – upplever att rättvisa har skipats, för vi måste återupprätta människors förtroende för rättvisan. Annars går det inte att skapa ett rättfärdigt samhälle där människorna ser på framtiden med tillförsikt. Offrens rop måste höras, oavsett om de är offer för nazism, apartheid, slaveri eller kommunism.

Europaparlamentet står för de grundläggande värderingarna om humanitet. Vi får inte sända ut motstridiga budskap. Därför måste vi uppträda fullständigt opartiskt, hur smärtsamt det än kan vara ur ett politiskt perspektiv. Annars står vi inte upp för människovärdet. Det är mycket oroväckande att man i dagens Ryssland nu är i färd med att skriva om historien, så hur kan vi då skapa en gemensam framtid? Vi har valt ett bra tillfälle att diskutera Ukraina, eftersom landet just nu, år 2008, är i behov av hjälp. Ukraina behöver hopp om en bättre framtid i form av medlemskap i EU på långre sikt.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Hungersnöden var följden av en noggrant planerad systematisk politik från J. V. Stalins sida, i syfte att uppnå vissa tydligt fastslagna mål: ett frivilligt uppgivande av allt jordäggande, skapande av jordbrukskollektiv, avhändande av alla jordbruksprodukter och sädeslager för att utspisa den ryska armén samt ett medvetet skapande av hungersnöd i Ukrainas städer och samhällen. Det huvudsakliga syftet var att kuva och ödelägga Ukraina som nation. Det var ett folkmord. Det omfattade förföljelse av landets civilbefolkning av politiska och rasistiska skäl och överensstämmar därmed med den juridiska definitionen av brott mot mänskligheten. Det här handlar inte bara om att hedra minnet av hungersnöden. Det handlar om att ge offren symbolisk upprättelse, att noggrant studera och analysera, att komma till insikt om och skapa acceptans för ett gemensamt ansvar som gör att vi kan göra ett bokslut i Europa. Kommunismen är ett brott mot mänskligheten. Dess följdverkningar är jämförbara med följdverkningarna efter fascismen och nazismen.

Låt oss därför inrätta ett europeiskt institut för Europas samvete och låt oss göra den 23 augusti till en dag då vi högtidlighåller minnet av dem som fallit offer för totalitära regimer. Låt oss komma till insikt om att kommunismen utgör ett fruktansvärt kapitel i vår gemensamma europeiska historia. Det är endast genom ett gemensamt erkännande av ansvar som vi kan staka ut vägen mot framtiden. Situationer av det slag som i dag utspelar sig i till exempel Irak och på andra håll i världen lär oss att det på ett mänskligt plan är smärtsammare, dyrare och besvärligare att reparera skadorna, ju mer illa åtgången samhällsstrukturen är. Ukraina är fortfarande ett svårt ärrat land. Låt oss erbjuda vår hjälp.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Europaparlamentet högtidlighåller i dag minnet av offren för ett av Stalins allra allvarligaste brott, offren för den hungersnöd som avsiktligt orsakades av den despotiska bolsjevikiska regim som styrde Sovjetunionen och vars avsikt det var att försvaga och förgöra den ukrainska nationen och på så sätt kväva dess önskan om frihet och en egen, oberoende stat. Liksom vissa regioner i södra Ryssland, norra Kaukasus och Kazakstan upplevde Ukraina förfärliga, fasaväckande scener av förtvivlan, lidande och vanmakt hos de hela familjer som gick under av svält.

Vi vill i dag hedra alla de människor som dödades under den stora hungersnöden i Ukraina. Offren för massdödande, militära massakrer och etnisk rensning förtjänar att hedras och att minnet av de övergrepp som begicks mot dem lever kvar. Oavsett för vilka ändamål och ideologiska syften dessa brott begicks är den röda tråden i händelserna det lidande som offren utsattes för.

Låt oss visa solidaritet med det ukrainska folket, men låt oss också uppmana Ukraina att göra upp med de mörka kapitlen i den egna historien. Under åren 1939 till 1945 begick nationalisterna ur ukrainska nationalarmén brutala mord på 150 000 polacker, huvudsakligen kvinnor och äldre. De makar och fäder som flydde till Sibirien upplevde visserligen ett inferno, men hade ändå hopp om att deras familjer i de östra gränstrakterna var i säkerhet. Dess värre föll dessa familjer offer för nationalisterna, vilka ansåg att deras polska grannar inte hade något att göra i deras nya ukrainska stat. Offren för massakern i det östra gränslandet väntar fortfarande på att deras öde ska skrivas in i Europas gemensamma samvete, såsom i dag har skett med offren för den stora hungersnöden.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Eftersom jag själv kommer från Irland, ett land som också drabbades av en tragisk svältkatastrof för över 150 år sedan, har jag förståelse för Ukrainas önskan om att minnet av offren för deras framtvungna hungersnöd mellan 1932 och 1933 ska högtidlighållas.

Europaparlamentets resolution följer tidigare resolutioner till minne av offren från andra internationella organisationer, såsom Unesco och OSSE. Vår resolution till minne av offren för holodomor i Ukraina antogs vid Unescos 34:e generalkonferens och har fått stöd av Irland och andra länder.

Under OSSE:s ministerrådsmöte i november 2007 anslöt sig 30 länder till Ukrainas uttalande till minne av 75-årsdagen av holodomor.

Den europeiska integrationen måste också fortsättningsvis bygga på en beredvillighet att göra upp med vår tragiska 1900-talshistoria. Europaparlamentets resolution innehåller en viktig uppmaning till de före detta Sovjetstaterna att bereda fullständig åtkomst till arkiven över denna tragedi, så att man kan få till stånd en uttömmande granskning och en djuplodande utredning av vad som orsakade denna hungersnöd och vilka konsekvenser den förde med sig.

Offrens efterlevande vill komma till ett avslut och bör därför beredas åtkomst till sådan information, så att de kan bringa klarhet i den största katastrofen i Ukrainas moderna historia.

Jag vill liksom andra uttrycka min medkänsla med de miljontals ukrainare som drabbades av denna katastrof, framför allt med släktingarna till dem som dog till följd av den framtvingade hungersnöden.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Min far, Štefan Kányai, som tillbringade över tio hemska år i ryska gulager i Uralbergen, Karaganda och Kazakstan, sa till mig: "Det finns fortfarande vittnen som minns Stalins folkmord, ett massmord som begicks utan vapen. Stalins regim rev ut många sidor ur den europeiska historiens annaler och därför är det vår plikt att öppna arkiven i det gamla Sovjetunionen och ersätta de saknade sidorna. Minnet över offren är heligt och därför måste du handla!"

Jag känner mig oerhört rörd över att mitt namn, tillsammans med namnet på mina kolleger i PPE-DE-gruppen och namn på kolleger från andra politiska grupper, nu återfinns på en resolution genom vilken vi bekräftar att den europeiska integrationen är grundad på en vilja att göra upp med den tragiska 1900-talshistorien. Må denna resolution, med tanke på att den författats just år 2008, vid tidpunkten för 75-årsminnet av hungersnöden, bli ett bevis för den frändskap vi känner med Ukrainas befolkning, och i synnerhet med dem som överlevde hungersnöden och med offrens familjer och släktingar.

Må denna resolution bli en lärdom för den nya generation som aldrig har upplevt förföljelse. Friheten är dyrbar och får inte tas för given. Ondskan lever fortfarande och måste bekämpas.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Det var först efter östblockets sammanbrott som vi började komma till insikt om den fruktansvärda sanningen bakom händelserna i Ukraina och i andra delar av Sovjetunionen under Stalintiden. Totalitarismen hade hindrat omvärlden från att söka sanningen om dessa avskyvärda brott mot mänskligheten. Den stora hungersnöden i Ukraina mellan 1932 och 1933 är ett historiskt faktum som förnekades av de kommunistiska myndigheterna så länge Sovjetunionen existerade. Numera vet vi att otaliga oskyldiga dömdes att dö en långsam svältdöd. Även om det har gått många år sedan holodomor vet vi fortfarande inte exakt hur många som dukade under till följd av Stalins politik.

Jag vill understryka att ett erkännande av den stora hungersnöden som ett folkmord eller avslöjanden om den stalinistiska totalitarismen inte, såsom det ofta oriktigt framställs, är riktade mot Kreml. Det handlar helt enkelt om att visa vördnad för offren för ett totalitärt system. Europeiska unionen bör, i egenskap av internationell organisation med starkt engagemang för mänskliga rättigheter, tydligt och entydigt framföra sin ståndpunkt. Om vi vill hedra offrens minne med den värdighet de förtjänar bör vi anta en resolution som tydligt lägger fram historiska fakta och uttrycker Europeiska unionens solidaritet och medkänsla.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Fru talman! Det är i dag svårt att föreställa sig vad massvält innebär. Det är likaså svårt att föreställa sig hur miljontals människor kunde dö svältdöden i just Ukraina – ett land som förmått föda hela Europa. Det var följderna av totalitär kommunism som bragte barn, kvinnor och män, både ukrainare och andra nationaliteter i dåtidens Sovjetunionen, om livet. Hur ska vi beteckna detta 75 år gamla brott? Det finns bara en passande beteckning och det är folkmord. Människor dömdes till döden eller sattes i fångläger i årtal för att ha stulit fem sädesax från ett jordbrukskollektiv.

När vi nu talar om denna händelse är det inte för att vi vill kritisera Ryssland. Vi vill hedra kommunismens offer och klart och tydligt säga: dessa brott får aldrig upprepas.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman, ärade ledamöter! Jag vet inte vad som i övrigt kan tilläggas för att fördöma ett brott så ohyggligt som det som begicks av Stalins diktatur, en av de två kriminella diktaturer som hemsökte Europa under det förra århundradet. Efter ledamöternas övertygande och värdiga kommentarer är ytterligare ord överflödiga.

Fru talman, jag vill avsluta den här debatten med att läsa några ord av den store författaren Vasilij Grossman, som beskrev de mest tragiska händelserna under holodomor i romanen "Allt flyter". Jag läser den som en sekulär bön, som ett minne över de miljontals offren, och därtill ett minne över de många andra oskyldiga offren, vars uppoffringar Europa inte får låta vara förgäves.

De miljoner och åter miljoner människor som under det förra århundradet föll offer för grymma diktaturer måste vara det frö som demokratin fortsätter att utvecklas från. Effekten måste bli raka motsatsen till den som de kriminella diktatorerna avsåg att framkalla. Som jag sa inledningsvis kom Europeiska unionen till stånd för att skapa och garantera fred. Men vi får samtidigt inte glömma det stora antalet oskyldiga offer.

Jag ska läsa upp de anspråkslösa ord som Grossman använde för att berätta om den tragedi som inträffade för många år sedan: "Svälten jämnade landet med marken. Först tog den barnen, sedan de gamla och därefter medelålders män och kvinnor. I början grävde man gravar för att begrava de döda. När människor blev för orkeslösa upphörde även detta. De döda lades ut på gårdsplanerna och fick mot slutet ligga kvar inne i

boningshusen. Tystnaden sänkte sig och befolkningen i hela landet decimerades. Jag vet inte vem som var sist att dö.”

Nous n'oublierons jamais. Vi kommer aldrig att glömma dessa oskyldiga offer när vi nu försöker skapa en annan framtid.

Talmannen. – Jag har fått in fyra förslag till resolution⁽⁴⁾ i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Denna känsloladdade debatt är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 23 oktober.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Det är min övertygelse att Europaparlamentet, utöver att verka för en fördjupad integration, också systematiskt bör eftersträva att göra upp med de mörkaste kapitlen i vår gemensamma historia. Därför är det glädjande att vi under dagens sammanträde får tillfälle att uppmärksamma hungersnöden i Ukraina, ett av de sorgligaste och av någon outgrundlig anledning mest bortglömda minnena från 1900-talets kommunistiska diktaturer.

De resonemang som omger den hungersnöd som kostade omkring tre miljoner människor livet är ett tydligt bevis för att denna historiska epok ännu inte har behandlats till fullo. Vi kan inte hålla med dem som anser att katastrofen inträffade endast till följd av ovanligt dåliga skördar, motståndet från den ukrainska befolkningen eller några felaktiga ekonomipolitiska beslut.

Vi måste uttryckligen slå fast att tragedin i Ukraina var en direkt följd av medveten terror från statsmakternas sida. Sovjetunionens ledare hade kunnat rädda livet på miljontals människor genom att sätta stopp för tvångskollektiveringarna och konfiskeringen av livsmedelslager, men det gjorde man inte. Det är just av detta skäl som händelserna i Ukraina i början av 1930-talet inte skiljer sig från historiens mest fruktansvärda folkmord.

Enligt min åsikt är roten till alla diktaturer densamma, oavsett om vi talar om de grymheter som begåtts av nationalsocialismen eller av de kommunistiska systemen. Vi måste utnyttja alla till buds stående medel för att förbättra de nya generationernas kunskap om kommunismens ohyggliga ogärningar. Skapandet av ett europeiskt forskningsinstitut och ett minnesmärke över diktaturernas historia skulle kunna spela en viktig roll i denna process.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det är 75 år sedan den stalinistiska apparaten iscensatte ett av de värsta brotten i Europas historia: Holodomor, den stora hungersnöd som berövade över tre miljoner ukrainare livet.

Efter att ha blottats på viktiga byggstenar i sin kollektiva identitet, vilket är fallet än i dag, berövades den ukrainska befolkningen avsiktligt på mat i en grym uppvisning av verklig socialism, inom ramen för de tvångskollektiveringar och sovjetiseringskampanjer som utfördes av en av historiens mest mordlystna regimer.

Tillsammans med alla andra européer minns den ukrainska befolkningen i dag den brutalitet, det tyranni och det våld som den kommunistiska regimen plågade dem med och som enligt folkrätten utgör ett tydligt fall av folkmord. Att handlingen var ”förövad i avsikt att helt eller delvis förinta en grupp”, såsom den exakta formuleringen lyder i 1948 års konvention om förebyggande och bestraffning av folkmord, råder det inget tvivel om.

För ett år sedan beskrev Europaparlamentets talman holodomor som ett ”fruktansvärt brott mot mänskligheten”. Jag stödjer helhjärtat denna åsikt och sänker mitt huvud till minne av offren. Jag sänder en hälsning till alla ukrainare, framför allt till dem som lever och arbetar i mitt eget hemland Portugal.

⁽⁴⁾ Se protokollet.

15. Flygplatsavgifter

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från Ulrich Stockmann, för utskottet för transport och turism, om flygplatsavgifter (08332/2/2008 – C6-0259/2008 – 2007/0013(COD)) (A6-0375/2008).

Ulrich Stockmann, föredragande. – (DE) Fru talman! Herr kommissionsledamot! Mina damer och herrar! Efter denna mycket känsloladdade fråga ska vi nu övergå till ett mer tekniskt ärende. Vi vill anta direktivet om flygplatsavgifter under andra behandlingen i morgon, och efter det tydliga resultatet från omröstningen i utskottet för transport och turism är jag säker på att vi kommer att lyckas med detta.

Vad handlar det här direktivet om? Genom direktivet införs enhetliga principer och förfaranden för uppbörd av flygplatsavgifter. Detta innebär att en tydlig beräkningsgrund, icke-diskriminering av flygbolag och ett fastställt samrådsförfarande är några av de faktorer som används för att utarbeta rättvisa flygplatsavgifter. En oberoende tillsynsmyndighet kan lösa konflikter som uppstår till följd av oklara regler. Detta kommer att stärka partnerskapet mellan flygplatser och flygbolag och förebygga eventuella missbruk av en dominerande marknadsställning.

Vad var utgångspunkten? Under de senaste 15 åren har vi gjort två försök att förena flygplatser och flygbolags motstridiga intressen med varandra på detta område. Ett av skälen till att dessa försök misslyckades var att medlemsstaterna använder sig av vitt skilda förfaranden och strukturer. I Förenade kungariket har man till exempel en föreskrivande myndighet som kan ange ett tak för avgifterna, i fem medlemsstater finns flygplatsnät och korssubventionering, det finns länder där parlamenten fattar beslut om flygplatsavgifter, länder som Tyskland där behörigheten är decentraliserad och ytterligare andra varianter. Trots detta har vi lyckats förhandla fram en hållbar kompromiss med rådet.

Vilka är då beståndsdelarna i denna kompromiss? Vi har koncentrerat oss på de flygplatser som har fler än fem miljoner passagerarrörelser per år samt på de största flygplatserna i varje medlemsstat. För närvarande innebär detta att direktivet är tillämpligt på 69 flygplatser inom Europeiska unionen. Vi har infört ett obligatoriskt förfarande för regelbundna samråd mellan flygplatser och flygbolag, samtidigt som vi har skrivit in ett strukturellt skiljedomsförfarande med tidsfrister och inrättat den tillsynsmyndighet jag nämnde tidigare.

Vad avser vi med begreppet rättvisa avgifter? Flygplatsavgifterna ska i framtiden ha en tydligare koppling till kostnader, de ska underbyggas med tydliga beräkningar och innehålla ett omnämnande av de överenskomna tjänsterna. Samtidigt finns det ett absolut förbud mot diskriminering. Detta innebär i princip att samma priser ska gälla för samma tjänster och för alla flygbolag vid en och samma flygplats, med möjlighet till differentiering. Särskilt glädjande är att sådana möjligheter till differentiering framför allt gäller för buller och föroreningar. Vissa länder kommer även fortsättningsvis att använda sig av gemensamma avgiftssystem för de tidigare nämnda flygplatsnäten och för flygplatser som betjänar samma storstadsregion, men även dessa måste uppfylla direktivets krav på öppen redovisning.

Genom att tillåta förskottsfinansiering av infrastruktur genom avgifter har vi försökt att tillmötesgå vissa av de farhågor som framförts av vissa kolleger från medlemsstaterna i östra Europa. Förutsatt att man följer ICAO:s bestämmelser, kommer sådan förskottsfinansiering att bli möjlig, om än inte särskilt enkel, med utgångspunkt i nationella kriterier.

Vad kan vi vänta oss för effekter? Ökad konkurrens mellan Europas flygplatser, ökad konkurrens mellan olika flygbolag vid en och samma flygplats, och kanske så småningom sjunkande biljettpreiser, förutsatt att flygbolagen låter passagerarna ta del av de sänkta avgifterna.

Direktivet ska införlivas inom en tvåårsperiod.

Jag vill tacka alla skuggföredragandena för de framgångsrika förhandlingarna. Jag vill också tacka det slovenska ordförandeskapet i rådet samt kommissionen.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden, Ulrich Stockmann, till en utomordentlig insats: han har på ett utmärkt sätt beskrivit innehållet i den text, det förslag till direktiv, som nu ska antas. Det är ett förslag som syftar till att i gemenskapsrätten inbegripa vissa principer som samtliga medlemsstater redan har godkänt inom ramen för ICAO: icke-diskriminering, öppen redovisning och samråd.

Tack vare de ramar som skapas genom direktivet kan vi nu strukturera dialogen mellan transportföretag och flygplatser i samband med fastställande och uppbörd av avgifter. Direktivet innehåller till exempel en skyldighet för flygplatserna att samråda med flygbolagen innan de fattar beslut om flygplatsavgifter. Jag använde mig själv av en liknande metod genom att diskutera med både flygbolag och flygplatser innan jag sammanställde det förslag som nu i huvudsak har godkänts av båda parter.

Som Ulrich Stockmann påpekade införs genom direktivet ett system med nationella oberoende tillsynsmyndigheter. Dessa organ kommer att spela en central roll, eftersom de kommer att få till uppgift att se till att de grundläggande principer jag beskrivit verkligen efterlevs. Det är det huvudsakliga målet med förslaget. Jag vill än en gång tacka föredraganden för det arbete han har uträttat under den andra behandlingen för att nå en överenskommelse med rådet. Det är sant att resultatet har krävt en gedigen arbetsinsats, många möten och ett engagemang från oss alla, men jag anser att vi verkligen har lyckats utarbeta en bra text.

Resultaten av förhandlingarna återfinns i en serie ändringsförslag som kommissionen vill föra in för att helt och hållet kunna godkänna texten. Jag är mycket nöjd över att man har godkänt denna överenskommelse enhälligt i utskottet för transport och turism. Jag kommer naturligtvis att följa debatten med största intresse och notera alla era kommentarer.

Zsolt László Becsey, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Tack, fru talman! Trots att det regnar kan det här nog ändå bli en trevlig dag. Jag vill gratulera både föredraganden och skuggföredraganden till den goda kompromiss vi efter långa diskussioner har lyckats åstadkomma genom att samarbeta med kommissionen och det slovenska respektive franska ordförandeskapet. Även för oss är detta ett språng ut i det okända och därför skulle jag uppskatta om medlemsstaterna började införliva direktivet så snart som möjligt, snarare än efter den framförhandlade tvåårsperioden. På så vis kan vi också göra en bedömning av huruvida lagstiftningen håller måttet och genomföra de anpassningar som krävs i samband med översynen efter fyra år.

Jag hoppas att medlemsstaterna har förståelse för detta och snabbt fullbordar de nödvändiga institutionella anpassningarna. Jag tror också att direktivet kommer att innebära öppet redovisade avgifter och måttliga prisökningar, så att vi kan förhindra att aggressiva flygbolag missbrukar sin starka ställning och skaffar sig fördelar gentemot konkurrenterna genom att erbjuda samma tjänster till lägre priser vid flygplatser som är i desperat behov av kunder. Samtidigt kan vi nu också se till att flygplatserna inte genomför godtyckliga och, som så ofta är fallet, dramatiska höjningar av sina avgifter. I båda fallen handlar det om att se till att Europas konsumenter betalar endast för de tjänster som de faktiskt har utnyttjat. Detta är ytterligare ett skäl till varför vi inte har godtagit att säkerhetsrelaterade kostnader och avgifter för tjänster för passagerare med funktionshinder omfattas. Enligt min mening är det en bra kompromiss att låta medlemsstaterna själva avgöra huruvida intäkterna från flygplatsernas kommersiella verksamhet ska räknas in eller inte. Ett annat positivt resultat uppnåddes genom uppgörelsen om flygplatsnät, enligt vilken tanken på en gemensam ledningsenhet godtas samtidigt som de enskilda deltagarna enligt kommissionens försäkran är underkastade konkurrensreglerna när det gäller fastställande av avgifter, även om det föreligger en uppenbar risk för marknadsnedvridning gentemot de närliggande flygplatserna i andra länder. Kompromissen om olika befogenhetsområden är bra.

Berörda flygplatser är dels de som har minst fem miljoner passagerarrörelser och dels den flygplats i varje medlemsstat som har flest passagerarrörelser, men personligen hade jag föredragit att även mindre och kanske konkurrerande flygplatser i närområdet hade omfattats. Jag gav efter på detta krav för att vi skulle nå en kompromiss, men jag ser gärna att den aspekten tas upp på nytt i samband med nästa översyn. Jag accepterar motvilligt det faktum att vi i skälen har bekräftat möjligheten till forskottsfinansiering med hänvisning till ICAO:s bestämmelser, även om jag hade föredragit att detta avsnitt i stället hade förts in i själva huvudtexten. Jag hoppas att gradvisa ökningar av avgifterna, i stället för plötsliga prisstegringar, kommer att tas emot mer välvilligt av passagerarna, men även detta är något som bör granskas i samband med översynen. Resultatet blir att statlig finansiering eller annan myndighetsfinansiering redovisas öppet. Tillsammans med ett beaktande av miljöskyddsperspektivet är detta en viktig faktor när det gäller konkurrensen mellan olika flygplatser. Det främsta resultatet är att varje medlemsstat nu måste inrätta en stark och oberoende nationell myndighet med avsevärda befogenheter. Tvister om hur avgifterna ska fastställas får enligt den princip som har godkänts och upptagits i betänkandet inte utmynna i en oändlig förlikningsprocess. Det är jag stolt över. I stället ska man fatta ett preliminärt beslut som kan sätta i gång förlikningsförfarandet. Tack, fru talman.

Brian Simpson, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag välkomnar min kollega Ulrich Stockmanns betänkande och jag vill tacka honom för hans intensiva arbete med detta besvärliga ärende.

Min grupp har under arbetets gång varit angelägen om att se till att systemet med flygplatsavgifter inom EU blir både rättvist och öppet, och att det införs ett tydligt överklagandeförfarande i händelse av tvister. Folk uppfattar ofta luftfarten som en enda bransch, men när man närmare granskar frågor som till exempel flygplatsavgifter märker man ganska snart att flygplatserna och flygbolagen har olika uppfattningar och önskemål.

Det betänkande vi i dag har att ta ställning till utgör en välvägd lösning som inte gynnar vare sig flygbolagen eller flygplatserna. Även om jag personligen hade föredragit att man hade utgått från en procentsats av alla nationella passagerare i stället för ett godtyckligt antal, har föredraganden genom sitt betänkande garanterat att detta antal åtminstone hamnar på den mera rimliga nivån fem miljoner passagerare i stället för det löjligt låga förslaget om en miljon som kommissionen föreslog, samtidigt som den största flygplatsen i varje medlemsstat nu också kommer att omfattas.

En central fråga under våra diskussioner har varit huruvida vissa flygplatser åtnjuter en dominerande marknadsställning. Min grupp anser att flygplatsavgifterna måste bli föremål för en reglering där så är fallet. Samtidigt verkar många flygplatser på en konkurrensutsatt marknad och flygbolagen kan själva välja vart de vill flyga. Inom min egen region har Manchesters flygplats 22 miljoner passagerare årligen, samtidigt som man tvingas konkurrera med åtta flygplatser inom en radie av 150 kilometer. Under sådana omständigheter förekommer en naturlig reglering av marknaden.

Därför välkomnar jag att Förenade kungariket tillåts behålla sitt nuvarande system för övervakning av flygplatsavgifter, eftersom detta regelverk uppmuntrar konkurrens och reglerar avgifterna genom det egna tillsynsorganet endast vid de flygplatser som åtnjuter en dominerande ställning. Andra länder kanske kan följa deras exempel för att åstadkomma ett rättvist och öppet system för flygplatsavgifter.

Nu hoppas jag att vi kan enas om detta direktiv under den andra behandlingen. Då kan vi lägga fram ett direktiv som gör slut på hemliga möten där man kommer överens om avgifter för flygplatser som åtnjuter monopolställning eller dominerande marknadsställning. Jag hoppas verkligen att flygbolagen också inser att vi därmed kommer att få ett system med noggrant beskrivna överklagandeförfaranden och öppna samråd, så att de upphör att ständigt klaga på flygplatsavgifterna och i stället inleder ett samarbete med flygplatserna för att tillhandahålla kostnadseffektiva och prisvärda tjänster för både flygplatsanvändare och passagerare.

Arūnas Degutis, för ALDE-gruppen. – (LT) Herr kommissionsledamot! Mina damer och herrar! Jag tror inte att någon ifrågasätter behovet av att åstadkomma tydliga och skäliga flygplatsavgifter och kostnader inom Europeiska gemenskapen, av det enkla skälet att en del flygplatser i gemenskapen åtnjuter en naturlig monopolställning. Men sedan diskussionerna om det här dokumentet inleddes har Europaparlamentet mycket noggrant prövat kommissionens förslag och önskan om att kontrollera över 150 av gemenskapens flygplatser.

När vi deltar i utarbetandet av olika dokument tvingas vi ledamöter ofta ta ställning till hur många kontroller och regleringar som verkligen är nödvändiga innan de blir ett självändamål och lamslår den egentliga kontrollverksamheten.

Under den rådande krisen är det särskilt viktigt att man verkligen visar prov på lyhördhet när man tar ställning till frågor som är viktiga för företagen.

Jag anser att Europaparlamentet i det dokument som vi ska rösta om i morgon har lyckats finna och försvara en gyllene medelväg genom att ange hur många flygplatser som ska kontrolleras. Jag är glad över att rådet var av en liknande uppfattning och att kommissionen visade den flexibilitet som behövdes för att man skulle komma fram till en konstruktiv kompromiss.

Den andra viktiga frågan handlade om att hitta en god balans mellan de huvudaktörer som är verksamma inom den här branschen, dvs. mellan flygplatsernas och flygbolagens intressen. Jag anser att vi även på den punkten har visat att vi är i stånd att tillfredsställa båda sidors behov. Detta är desto viktigare med tanke på att ett partiskt och obalanserat förslag på ett eller annat sätt skulle påverka de europeiska konsumenternas möjligheter att välja det säkraste transportmedlet.

Allt detta lyckades vi uppnå tack vare föredraganden Ulrich Stockmanns professionella insatser. Ulrich Stockmann har alltid utmärkt sig som en opartisk poliker som lyssnar till alla parter. Det är nu fjärde gången vi gemensamt har utarbetat dokument om regler på lufttransportområdet. Inte heller denna gång har han gjort mig besviken, utan snarare berikat mig med nya erfarenheter. Jag vill tacka och lyckönska Ulrich Stockmann och de övriga kollegerna när vi nu avslutar diskussionerna om detta dokument i

Europaparlamentet. Jag vill även önska Europeiska kommissionen lycka till med den svåra uppgiften att genomföra direktivet och övervaka dess effektivitet, och jag vill önska alla företrädare lycka till.

Roberts Zīle, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, fru talman! Kommissionsledamot Tajani! Låt mig börja med att gratulera föredraganden, Ulrich Stockmann, och samtliga skuggföredragande till den kompromiss som uppnåddes med rådet under den andra behandlingen. Överenskommelsen om direktivets räckvidd bör enligt min mening också välkomnas, eftersom alla medlemsstater nu kommer att omfattas, i och med att åtminstone ländernas största flygplats ska bli föremål för regleringar. När direktivet har trätt i kraft om två år hoppas jag att det inom Europeiska unionen inte längre är möjligt att avkunna den typ av juridiskt sett obegripliga domstolsbeslut som nyligen meddelades mot ett lettiskt flygbolag och dess huvudsakliga flygplats. Genom detta beslut beslagtar en domstol i en medlemsstat egendom som inte bara tillhör ett annat lands flygplats, utan också tillhör ett annat lands flygbolag i en annan medlemsstat. Domstolsbeslutet grundades på osedvanlig diskriminering i fråga om flygplatsavgifter vid Lettlands huvudflygplats. Jag hoppas verkligen att detta direktiv kommer att omöjliggöra den typen av rättsligt oklara tolkningar i framtiden, eftersom sådana har en negativ inverkan på flygindustrin. Tack.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Syftet med detta betänkande är att förhindra att enskilda flygplatser missbrukar sin dominerande marknadsställning, att skapa rättvisa konkurrensvillkor för användarna och skydda konsumenternas intressen.

Hur ofta har vi inte hört den typen av argument tidigare? Denna harmonisering av flygplatsavgifterna kommer om den genomförs sannolikt att bli lika framgångsrik som den harmonisering som utmynnade i den gemensamma jordbrukspolitiken, den gemensamma fiskeripolitiken och Europeiska unionens allt mer betungande företagsregleringar som kostar Förenade kungariket åtminstone 26 miljarder brittiska pund årligen.

Förslaget kommer att framtvinga en fullständigt onödig anpassning av den brittiska lagstiftningen när det gäller flygplatsavgifter och transportrelaterade frågor. Förslaget innehåller krav på att det ska inrättas ett förment oberoende tillsynsorgan som medför ytterligare byråkrati och därmed ökade kostnader.

Det finns naturligtvis redan bestämmelser om pristak i Förenade kungariket som är utformade för att förmå flygplatsanvändarna att åstadkomma kostnadseffektiviseringar. Syftet med den aldrig sinande strömmen av ny lagstiftning är att harmonisera alla sfärer inom Europeiska unionen och underkasta dem Europeiska unionens yttersta kontroll. Alla andra överväganden är underordnade eller oviktiga. En sak är dock helt säker, nämligen att alla dessa åtgärder kommer att innebära ökade kostnader för flygresenärerna.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Herr vice kommissionsordförande! Mina damer och herrar! Jag tror att föregående talare helt enkelt inte har förstått vad ärendet går ut på. Det vi här ägnar oss åt är att fastställa tydliga principer för uppbörd av flygavgifter, och syftet med hela detta arbete är att garantera att flygplatsavgifterna fastställs på ett objektiva sätt och sänks till förmån för användarna. Det är vår uppgift.

Vi har här att göra med två olika situationer. Vissa flygplatser är så dominerande att flygbolagen ställs inför en monopolsituation och riskerar att behöva betala alltför höga flygplatsavgifter. Vid vissa mindre flygplatser kan flygbolagen välja huruvida de vill använda sig av flygplatsen eller inte utifrån hur låga flygplatsavgifterna är. Detta är en helt annan situation.

Jag måste därför konstatera att det som Ulrich Stockmann glädjande nog har åstadkommit genom sitt betänkande är en bra uppsättning kriterier för att fastställa korrekta och ordentligt underbyggda flygplatsavgifter som även passagerarna måste vara med och betala, med nationella tillsynsmyndigheter som kontrollorgan.

Herr vice kommissionsordförande! Ni måste under de kommande två åren naturligtvis se till att de nationella tillsynsmyndigheterna verkligen är oberoende. Detta innebär att de nationella tillsynsmyndigheterna inte får ha kopplingar till enskilda flygplatser eller ha samröre med flygbolagen. Vi kräver att tillsynsmyndigheterna finner en god balans mellan flygbolag och flygplatser för användarnas bästa.

För det andra vill vi med hjälp av dessa nya kriterier främja en mer rättvis konkurrens mellan flygplatserna. Det finns i vissa fall två flygplatser i två olika medlemsstater som är belägna endast ett par kilometer från vardera sida om gränsen. Vi vill se till att det inte förekommer någon orättvis konkurrens i dessa fall. Jag anser att de nya kriterierna är riktiga.

Tillåt mig avsluta med en fråga till er, herr vice kommissionsordförande. Det har gått nästan två år sedan kommissionen utfärdade riktlinjer för regionala flygplatser. Under de senaste månaderna har ni undersökt

huruvida vissa flygplatser har åtnjutit otillåtet stöd, och med det menar jag statsbidrag till enskilda flygplatser som snedvrider konkurrensen. Vi skulle alla vilja ta del av era slutsatser. Vi hoppas att ni kommer att lägga fram utredningen om illegalt eller tillåtet regionalstöd inom kort, för det finns ett i sammanhanget allt överskuggande mål: vi vill ha rättvis konkurrens mellan flygplatser till gagn för passagerarna.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill gratulera Ulrich Stockmann till hans försök att finna en gemensam standpunkt med rådet i avsikt att anta direktivet om gemensamma principer för uppbörd av flygplatsavgifter vid gemenskapens flygplatser. För flygplatsanvändarna innebär den föreslagna lagstiftningen att det nu finns en ram för fastställande av avgifter som gör dem delaktiga i besluten och som bygger på öppenhet och skapar utrymme för överklaganden.

Rådet godtog parlamentets förslag om att begränsa räckvidden till flygplatser med mer än fem miljoner passagerarrörelser årligen samt till den största flygplatsen i varje medlemsstat. En differentiering av avgifterna måste bygga på öppna, objektiva och tydliga kriterier. Flygplatserna måste enligt den gemensamma standpunkten bedriva sin verksamhet kostnadseffektivt och incitament för att starta nya rutter till missgynnade regioner och de yttersta randområdena är tillåtna. Sådana incitament måste emellertid bygga på öppet redovisade kriterier.

Vi stödjer tanken på att medlemsstaterna kan tillåta att en flygplatsledningsenhet tillämpar ett gemensamt och öppet avgiftssystem för flygplatser som betjänar samma ort eller storstadsregion, vilket enligt uppgift från kommissionen ligger i linje med gemenskapslagstiftningen, förutsatt att varje enskild flygplats helt och fullt uppfyller de krav på öppenhet som anges i direktivet. Dessutom kan miljökriterier ligga till grund för en anpassning av flygplatsavgifterna. Flygplatsens ledningsenhet ska offentliggöra beslut om anpassning av avgiftssystemet senast två månader innan de träder i kraft.

När det gäller förskottsfinansiering av flygplatsinvesteringar ska medlemsstaterna utgå från ICAO:s bestämmelser eller fastställa egna skyddsåtgärder. Parlamentet anser att de oberoende tillsynsmyndigheterna måste ha rätt att under eget ansvar delegera tillämpningen av direktivets bestämmelser till andra oberoende tillsynsmyndigheter, förutsatt att även de uppfyller samma krav.

Paweł Bartłomiej Piskorski (ALDE). – (PL) Fru talman! Herr kommissionsledamot! Jag vill liksom andra gratulera Ulrich Stockmann till resultatet av hans insatser. Det område vi nu diskuterar kräver reglering och mitt liberala sinnelag störs inte av vare sig sådana regleringar eller av reglerande myndigheter. Efter finanskrisen kan vi konstatera att den fria marknaden bör fungera och faktiskt fungerar, men att vi måste utforma system som i en modern ekonomi klarar av att reglera de mekanismer som ibland hakar upp sig eller ligger bortom de traditionella mekanismerna, såsom ekonomisk konkurrens och fri marknadskonkurrens.

Vi diskuterar nu det sista utkastet till ett dokument och ett projekt som vi redan från första början insåg skulle dra ut på tiden, eftersom regleringar av naturliga monopol – och flygplatser är av naturliga skäl underkastade de regler som gäller för naturliga monopol – alltid är en besvärlig uppgift. Detta är en positiv åtgärd till gagn för unionens medborgare. Än en gång kommer de att uppleva att parlamentet och kommissionen genom sina insatser åstadkommit ett konkret resultat som påverkar deras vardag. Jag lyckönskar dem som deltagit i arbetet och hoppas att medlemsstaterna kommer att sköta sina åtaganden under de två år då systemet ska genomföras.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Många av oss här i kammaren använder Internet för att boka flygresor och köpa biljetter. Men jag gissar att de flesta av oss saknar kunskap om hur de flygplatsavgifter som betalas genom biljetterna egentligen fastställs.

Eftersom jag emellertid råka känna till att inte alla de avgifter som nämns på biljetten är flygplatsavgifter, vill jag be er låta mig ge ett litet exempel: om en passagerare flyger från Lissabon till Bryssel med Brussels Airlines är avgiften enligt biljetten 48 euro. Om samma passagerare däremot reser med det portugisiska flygbolaget TAP är avgiften två euro mindre. Om resan emellertid görs åt andra hållet försvinner skillnaden samtidigt som passageraren bjuds på ytterligare 15 euro i avgift per resa. Varför?

Om vår tänkta resenär reser till London med Brussels Airlines, mellan Bryssel och Gatwicks flygplats, är avgiften för en returreisa 124 euro, medan den däremot endast är 65 euro om resan går till Heathrows flygplats med flygbolaget BMI. Om vår resenär reser till Heathrow med BMI och reser tillbaka med Lufthansa tvingas han betala 70 euro i avgift. Hur kan det komma sig att avgifterna är så olika? Ibland betalar man ett belopp för utresan och ett annat för tillbakaresan. Ibland tar flygbolaget ut samma avgift för samma flygplats och ibland gör de inte det. I vissa fall kanske man inte ens vet hur mycket man har betalat.

Det faktum att flygplatsavgifterna varierar är dock i sig ingenting negativt. Olika tjänster bör vara kopplade till olika avgifter. Det som inte är önskvärt är att samma avgifter gäller för olika tjänster och omvänt, att synbart identiska tjänster är förknippade med olika avgifter.

Det vi framför allt önskar är att dessa avgifter ska vara begripliga och fastställas med utgångspunkt i tydliga och öppet redovisade kriterier. Det är vårt slutgiltiga mål. Vi vill se till att det råder rättvis och öppen konkurrens mellan de större flygplatserna i EU och att man på detta sätt inte bara finslipar den inre marknaden, utan även minskar de kostnader som drabbar passagerarna när de köper sina biljetter. Av det skälet stödjer vi med gott hopp detta förslag till direktiv.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Fru talman! Jag vill först och främst gratulera min kollega, Ulrich Stockmann, till ett utomordentligt betänkande och särskilt tacka honom för hans tålamod och målmedvetenhet under arbetets gång.

Detta är en text som kommer att hjälpa oss att skapa ett gemensamt luftrum och, med särskild tonvikt på öppenhet och icke-diskriminering, bereda vägen för ett ta ett stort steg på vägen mot det gemensamma europeiska luftrummet.

Genom detta gemensamma system för uppbörd av passageraravgifter kommer vi att kunna hävda de nödvändiga villkoren för rättvis och öppen konkurrens. Tack vare att man beaktat miljökriterier inom ramen för differentieringen av avgifter och tack vare att man undantagit avgifter för tjänster för passagerare med funktionshinder kommer vi också att kunna bana väg för framtiden. Även i detta hänseende förbereder vi oss inför framtiden.

Jag vill också betona att man tagit hänsyn till behovet av att undvika alltför stora bördor för de mindre flygplatserna, genom den undre gräns som har fastställts om fem miljoner passagerare årligen.

Avslutningsvis är vi nöjda över att man erkänt systemet med en enda ledning för förvaltningen av flygplatsnät, med tanke på att detta system har visat sig fungera väl – såsom i fallet med den spanska flygplatsmyndigheten AENA – och gläds över att man, utöver de oberoende tillsynsmyndigheterna, även har beaktat andra sätt att kontrollera och fastställa avgifter genom lagstiftningsmässig kontroll, vilket förekommer i mitt eget hemland.

Jag måste också gratulera föredraganden till att ha åstadkommit tydliga tidsfrister för offentliggörande av beslut. Tack vare denna åtgärd kommer man att kunna undvika rättslig osäkerhet och ge tydliga besked till användarna om när dessa beslut kommer att börja gälla. Detta är positivt även såtillvida att man tar hänsyn till en parlamentarisk granskning när det gäller dessa tidsfrister och beslut.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar den förbättrade öppenhet som uppnås genom dessa nya regler om flygplatsavgifter. Flygplatserna är alltför ofta mycket förtegnade om de avtal de ingår, även om de helt eller delvis ägs av offentliga myndigheter. Allmänheten har rätt att få veta hur sådana flygplatser inkasserar och använder sina pengar. Men jag är besviken över att tröskeln för utökad rapporteringsskyldighet har fastställts till fem miljoner, utan någon hänsyn till hur stor marknadsandel en flygplats har på den nationella marknaden.

Denna tröskel kommer att drabba regionala flygplatser som Newcastle särskilt hårt. Med sex miljoner passagerare per år hamnar Newcastles flygplats över den angivna gränsen, trots att den är en dvärg i jämförelse med jättarna Heathrow och Gatwick. Eftersom de regionala flygplatserna i första hand konkurrerar med sina närmaste grannar hade det varit mer rättvist att utarbeta ett system där alla små och medelstora flygplatser behandlas på samma sätt.

Därför beklagar jag att rådet inte gått med på att begränsa direktivets räckvidd till de flygplatser som har fler än fem miljoner passagerarrörelser per år och står för över 15 procent av de nationella passagerarrörelserna. Med en sådan tröskel hade man ändå kunnat förhindra att Europas storflygplatser dikterar flygplatsavgifterna bakom stängda dörrar. Jag hoppas att kommissionen i samband med översynen av direktivet noggrant kommer att pröva frågan om huruvida regionala flygplatser som Newcastle har drabbats av en snedvridning av marknadsvillkoren.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Fru talman! Herr kommissionsledamot! Mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Ulrich Stockmann för hans öppenhet och kompromissvilja under utarbetandet av detta utmärkta betänkande, som kommer att bli direkt tillämpligt på flygplatser med mer än fem miljoner passagerare och därmed också på flygplatserna i Faro och Lissabon i mitt eget hemland.

Det är nödvändigt att parlamentet och rådet antar det här förslaget, eftersom det skapar garantier för icke-diskriminering i samband med uppbörd av flygplatsavgifter, förutom när detta är nödvändigt och förenligt med fördraget. Ett obligatoriskt förfarande för samråd mellan flygplatsernas ledningsenheter och flygplatsanvändarna bör införas. All differentiering av avgifterna måste redovisas öppet och bygga på tydliga kriterier. Flygplatserna kommer att ta ut samma avgift för samma typ av tjänst, även om vissa flygplatsanvändare kan beviljas rabatter utifrån kvaliteten på de utnyttjade tjänsterna, förutsatt att alla flygplatsanvändare kan dra nytta av sådana sänkta avgifter utifrån offentliga, öppna och objektiva kriterier. Rabatter får även beviljas användare som startar nya rutter i enlighet med konkurrenslagstiftningen. Det ska inrättas en nationell, oberoende tillsynsmyndighet som kan ingripa om det uppstår en tvist om avgifter. Det ska vara tillåtet att skapa incitament för att åstadkomma nya rutter till missgynnade regioner och de yttersta randområdena. Avslutningsvis ska medlemsstaterna kunna tillåta att ledningsenheten för ett flygplatsnät inför ett gemensamt avgiftssystem som gäller hela detta nät.

Med detta nya direktiv kan vi garantera att de flygplatsavgifter som i framtiden tas ut vid våra flygplatser bidrar till att alla, även de i de yttersta randområdena där jag själv kommer från, får tillgång till lufttransporter. Särskilt viktigt är detta i regioner som min egen, där lufttransporter är det enda sättet att ta sig till och från platsen. Därför hoppas jag att förslaget kommer att antas i morgon och att det i vederbörlig ordning också kommer att godkännas av kommissionen och rådet.

Robert Evans (PSE). – (EN) Fru talman! Jag vill liksom mina kolleger tacka Ulrich Stockmann för det jag tror han själv beskrev som en fungerande kompromiss till förmån för 69 europeiska flygplatser.

Jag kan också ansluta mig till László Becseys och min kollega Brian Simpsons kommentarer om rättvis och öppen konkurrens. Jag är glad över att detta betänkande i dess föreliggande skick innebär ett positivt resultat, inte bara för Londons tre flygplatser Heathrow, Stansted och Gatwick, utan för flygplatserna i övriga Europa, antingen det är i Robert Ziles Lettland, Silvia-Adriana Țicău's Rumänien, eller i Portugal, och för kommissionsledamotens italienska flygplatser, och jag tror att det finns flygplatser även i Tyskland, trots att de inte är lika välbesökta.

Men samtidigt anser jag att detta innebär någonting positivt även för passagerare i EU, och flygplatser är ju ingenting utan medborgare, utan passagerare. Det är dem vi sätter i främsta rummet, liksom miljön, och den har enligt min mening också fått sin plats i detta betänkande.

Gerard Batten, min kollega från London, antydde i något som bäst kan beskrivas som ett blixtnlägg (eftersom han har lämnat kammaren) att det skulle inrättas nya organ, utöver den övriga skräckpropagandan. Men dessa organ – den civila luftfartsmyndigheten – existerar redan. För att uttrycka sig hövligt kan man anta att han har missförstått det hela.

Till Fiona Hall vill jag säga att jag inte alls är så säker på att Newcastle står i direkt konkurrens med London. Avståndet mellan de båda flygplatserna är avsevärt och den som väljer att resa från London i stället för från Newcastle måste tillryggalägga en enorm sträcka. Därför tycker jag inte heller att den jämförelsen är rimlig.

Jag anser att detta är en bra och fungerande kompromiss. Alla de ursprungliga bekymmer vi ville ta itu med har behandlats och sammantaget tycker jag att texten präglas av den goda balans vi efterlyste mellan flygbolagens och passagerarnas intressen, samtidigt som flygplatserna får den frihet de behöver för att verka i en konkurrensutsatt miljö.

Man vet aldrig, kolleger, man vet aldrig, men jag hoppas att vi som ett resultat av detta en dag kommer att få en anständig flygtjänst till Strasbourg. Det är en högoddsare, men man vet aldrig – och det är värt att arbeta för.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka vår föredragande Ulrich Stockmann. Han har uträttat en hel del för detta förslag till direktiv. Han grep sig an direktivet på ett nyskapande sätt, eftersom han ville utarbeta betänkandet tillsammans med kommissionen och rådet, och det har han lyckats väl med. Jag vill framför allt lyfta fram hans initiativ för att anpassa definitionen av flygplatsavgifter, av de flygplatser som omfattas och av nivån på den service som flygplatserna tillhandahåller och hur detta förhåller sig till de skyldigheter som flygplatsens ledningsenheter har. Lika viktig, inte minst för de nya medlemsstaterna, är finansieringen av nya infrastrukturprojekt. Vi utarbetar nu ett direktiv som innebär att passagerarna, de av oss i EU som utnyttjar, driver eller betalar för tjänster, nu får veta hur mycket vi måste betala, varför vi måste betala och vart pengarna går. Detta är ett stort steg på väg mot ett verkligt europeiskt system och flyglinjenät. Jag vill tacka dig för det, och jag är fast övertygad om att detta förslag till direktiv kommer att innebära stora fördelar för den civila luftfarten.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Smidigt fungerande flygplatstjänster är viktiga för Europeiska unionens inre marknad. Både passagerare och flygbolag kritiserar bristen på öppenhet och ibland även de överdrivet höga flygplatsavgifterna som i orimlig mån fördyrar resekostnaderna. Genom att godkänna detta direktiv under den andra behandlingen kommer vi nu äntligen att göra någonting åt den saken. Flygplatserna blir enligt bestämmelserna skyldiga att öppet redovisa sina avgifter och motivera sina kostnader. Bestämmelserna innebär också att tvister mellan flygplatsanvändare och ledningsenheter blir enklare att lösa. Jag är övertygad om att detta leder till att avgifterna blir lägre och konkurrensen skarpare. Det gläder mig att även rådet har godkänt ett mer öppet anbudsförfarande, vilket kommer att bidra till att skapa nya ruttor till missgynnade och mer avlägset belägna resmål, och att man har lyckats finna en gemensam definition för de flygplatsnät vars flygplatser kommer att förvaltas av en och samma ledningsenhet. Jag gratulerar föredraganden till dessa resultat.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Fru talman! Herr kommissionsledamot! Ulrich Stockmann förtjänar vår tacksamhet. Detta är verkligen en bra kompromiss. Jag lyckönskar honom.

Vi lägger i dag sista handen vid arbetet med flygplatsavgifter. Inom kort, om två år, kommer vi att ha ett konsoliderat system för uppbörd av dessa avgifter runtom i Europeiska unionen. Detta kommer att gälla flygplatser med fler än fem miljoner passagerarrörelser årligen och de största flygplatserna i ett enskilt land. Gränsdragningen kan fortfarande diskuteras, men jag anser att trösklarna är bra. Såvitt jag kan förstå innebär det att omkring 80 flygplatser i Europeiska unionen omfattas.

En särskild fördel med de antagna bestämmelserna är öppenheten, vilken kommer att vara till stor hjälp för tillsynsmyndigheterna. Flygplatser i missgynnade områden kommer att kunna tillämpa förmånligare bestämmelser. Man har också beaktat miljöaspekterna och de funktionshinder situation. Jag hoppas att direktivet inte bara kommer att medföra rättvisa konkurrensvillkor vid flygplatserna, utan även ökad passagerarsäkerhet, och att det kommer att skydda passagerarna mot överdrivna start- och landningsavgifter.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Fru talman! Den här debatten har visat att parlamentet och kommissionen har gjort ett gott arbete, och lovorden till Ulrich Stockmann är en bekräftelse på att han har slagit in på rätt väg. Jag vill än en gång tacka honom offentligt för hans insatser och hans samverkan med kommissionen i syfte att finna en fungerande kompromisslösning som, såvitt jag kan bedöma, uppskattas av alla som har tagit till orda.

Jag anser att det förslag till direktiv vi nu behandlar och som förhoppningsvis kommer att antas av parlamentet i själva verket är, som Ayala Sender sa, ett steg på vägen mot att förverkliga det gemensamma europeiska luftrummet, och detta mål måste, enligt min och kommissionens uppfattning, fullföljas med stöd från parlamentet och rådet för att skicka ut ett tydligt budskap innan parlamentets mandatperiod är till ända. Jag stödjer alla val och bedömningar som har gjorts om inrättandet av den oberoende myndighet som redan existerar i många länder i unionen. Det är ett positivt vägval och vi bör fortsätta på den inslagna vägen.

Innan jag sätter punkt vill jag än en gång tacka alla ledamöter som har deltagit i debatten och passa på att besvara den fråga som Georg Jarzembowski ställde. Det är sju regionala flygplatser som ärendet gäller. Förfarandena inleddes i juli 2007 och varar 18 månader. Därför tror jag inte att resultaten kommer att finnas till handa förrän i slutet av detta år eller i början av nästa.

Resultaten kommer naturligtvis att offentliggöras, men det vore orättvist och felaktigt av mig att fälla några kommentarer innan arbetet är avslutat. Så snart det är färdigt och så snart kommissionen har fattat sitt beslut kommer parlamentet att underrättas och då kommer Georg Jarzembowski att få ett heltäckande svar, utöver den information jag har kunnat lämna i fråga om kommissionens förslag när det gäller de sju – och det vill jag understryka – de sju ärenden som är föremål för en granskning.

Ulrich Stockmann, föredragande. – (DE) Fru talman! Jag vill än en gång tacka alla ledamöter för vårt verkligt konstruktiva samarbete och våra spännande diskussioner. Jag räknar med ett brett stöd i morgon. Klockan är mycket och tillräckligt har sagts om den här frågan. Låt oss i morgon gå från ord till handling. Låt morgondagen bli en handlingens dag. Det vore glädjande om vi kunde avsluta detta lagstiftningsförfarande under den andra behandlingen.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, onsdagen den 23 oktober.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), *skriftlig*. – (RO) En europeisk ram för reglering av flygplatsavgifter är av central betydelse om man vill minska kostnaderna för dem som reser inom Europeiska unionen. Detta bidrar till att öka rörligheten för arbetstagare, framför allt för högkvalificerade arbetstagare.

Rörlighet för arbetstagare är i själva verket ett avgörande inslag på en effektiv arbetsmarknad, såsom den beskrivs i det berörda kapitlet i Lissabonstrategin, med syfte att åstadkomma ekonomisk tillväxt och fler arbetstillfällen. Dessutom skulle underlättad rörlighet för högkvalificerade arbetstagare leda till ett växande flöde av information och användbar kunskap i produktionsområden med ett högt mervärde, i överensstämmelse med Lissabonstrategins mål om att omvandla den europeiska ekonomin till världens mest dynamiska, kunskapsbaserade ekonomi.

Christine De Veyrac (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Mina damer och herrar! Rådet och vår egen institution har nått en kompromiss som gör att vi kan avsluta arbetet med detta ärende under den andra behandlingen.

Jag är nöjd över denna uppgörelse som framför allt bör förebygga missbruk av dominerande ställning och underlätta en balanserad utveckling inom den europeiska luftfartsbranschen.

Detta direktiv om flygplatsavgifter innebär ett stort steg i rätt riktning: genom att förhållandena mellan flygplatser och flygbolag kommer att redovisas öppet kan de ofta dunkla och konfliktladdade förbindelserna också stärkas och förbättras.

Inrättandet av en oberoende myndighet kommer dessutom att göra det möjligt att lösa eventuella konflikter mellan parterna på ett objektivt sätt.

De som tjänar på dessa bestämmelser bör i slutändan vara transportanvändarna, och det tycker jag är glädjande.

Tack för ordet.

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**17. Avslutande av sammanträdet**

(Sammanträdet avslutades kl. 23.10.)